

Tiểu Miêu Tân Nương Của Sư Tử Lạnh Lùng

Contents

Tiểu Miêu Tân Nương Của Sư Tử Lạnh Lùng	2
1. Chương 1: Ác Ma Hôn Môi	3
2. Chương 2: Bị Ném Không Thương Tiếc	4
3. Chương 3: Chia Tay	5
4. Chương 4: Mẫu Thân “bức Bách “	7
5. Chương 5: Mẫu Thân Bức Bách	8
6. Chương 6: Tức Giận Đáp Ứng Hôn Ước	10
7. Chương 7: Bất Thường Trong Hôn Lễ 1	12
8. Chương 8: Bất Thường Trong Hôn Lễ (2)	13
9. Chương 9: Thỏa Thuận Đêm Tân Hôn	14
10. Chương 10: Tổng Vào Lạnh Cung ?	16
11. Chương 11: Biết Người Biết Ta	17
12. Chương 12: Mẹ Chồng Mách Nước	18
13. Chương 13: Để Nàng Đi Quyến Rũ Anh Ấy?	20
14. Chương 14: Đấu Tranh	21
15. Chương 15: Mẹ Chồng Lắm Chiêu	22
16. Chương 16: Chén Thuốc Màu Đen	24
17. Chương 17: Cơn Giận Của Anh	26
18. Chương 18: Chạy Trốn	27
19. Chương 19: Bị Thương Ngoài Ý Muốn	30
20. Chương 20: Bệnh Viện Trung Tâm Thành Phố Paris	31
21. Chương 21: Lãng Băm Tuần Mỹ	33
22. Chương 22: Thương Hương Tiếc Ngọc	34
23. Chương 23: Giai Nhân Thanh Tú	35
24. Chương 24: Nhất Định Không Từ Bỏ	36
25. Chương 25: Sự Thất Thường Của Sư Tử	37
26. Chương 26: Thế Giới Thật Nhỏ	39
27. Chương 27: Hậu Đãi Ân Nhân	40
28. Chương 28: Tương Lai Mờ Mịt	42
29. Chương 29: Vị Khách Không Mời Mà Tới	43
30. Chương 30: Bị Lạc Ở Pari	44
31. Chương 31: Mẹ Của Amy	45
32. Chương 32: Tìm Thấy Vật Bị Mất	47
33. Chương 33: Một Màn Không Thể Chấp Nhận	48
34. Chương 34: Lời Mời Dự Tiệc	49
35. Chương 35: Xấu hổ Vô Cùng	50
36. Chương 36: Đêm Mưa	52
37. Chương 37: Tắm Uyên Ương	53
38. Chương 38: Con Ma Men ” Ăn Trộm”	55
39. Chương 39: Say Rượu	56
40. Chương 40: Chạy Trốn	57

41. Chương 41	58
42. Chương 42	59
43. Chương 43: Hạnh Phúc Bong Bóng (1)	60
44. Chương 44	61
45. Chương 45: Hạnh Phúc Bong Bóng	62
46. Chương 46	63
47. Chương 47: Quyết Định	64
48. Chương 48: Không Biết Lý Lẽ	64
49. Chương 49: Không Biết Lý Lẽ	66
50. Chương 50: Người Yêu Cũ	67
51. Chương 51: Sự Yên Bình Trước Con Bão	68
52. Chương 52: Bão Táp	69
53. Chương 53: Đả Kích	70
54. Chương 54	71
55. Chương 55: Người Đàn Ông Không Về Nhà (1)	72
56. Chương 56: Người Đàn Ông Không Về Nhà (2)	74
57. Chương 57: Bối Móc	75
58. Chương 58: Tình Dịch Tầm Tới Cửa	76
59. Chương 59: Giăng Co	77
60. Chương 60: Không Muốn Tin	78
61. Chương 61: Ngoài Ý Muốn	80
62. Chương 62: Mất Mát	81
63. Chương 63: Một Mặt Khác Của Người Đàn Ông Lạnh Lùng	82
64. Chương 64: Trái Tim Băng Giá	83
65. Chương 65: Không Gặp Lại	84
66. Chương 66: Chạy Trốn	85
67. Chương 67: Không Thể Tiếp Nhận Sự Thật	86
68. Chương 68: Cuộc Sống Không Có Em	88
69. Chương 69: Gặp Lại – Ác Ma Đại Giá Quang Lâm	88
70. Chương 70: Cuộc Sống Không Có Em	89
71. Chương 71: Chưa Từng Ly Hôn	91
72. Chương 72: Con Mèo Nhỏ Phản Công	92
73. Chương 73: Viện Bình Tối, Nhu Tình Tấn Công	93
74. Chương 74: Nợ Em Một Lời Giải Thích	95
75. Chương 75: Sự Thật Năm Đó	96
76. Chương 76: Thử Tin Tưởng Anh Thêm Một Lần Nữa	98
77. Chương 77: Hạnh Phúc Giản Đơn	100

Tiểu Miêu Tân Nương Của Sư Tử Lạnh Lùng

Giới thiệu

Convert: Nguyệt LyChuyển ngữ: ~Sakuraky~ & Jun & Minh mập & NaCố thể nói cô là một thực nữ

1. Chương 1: Ác Ma Hôn Môi

Edit:~Sakuraky

~“Em còn muốn trốn bao lâu nữa?” Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Bạch Tiểu Nhược xoay người nhìn thấy người đàn ông đứng đối diện, ánh mắt bắt đầu hoảng hốt, cô hoài nghi không biết có phải mình đã nhìn lầm hay không! Làm sao có thể như vậy?! Người đàn ông kia không thể xuất hiện ở nơi đây!

Cô không dám tin lắc lắc đầu, xoay người nhanh chóng bỏ chạy.

“Em vẫn còn muốn chạy nữa sao? Em chẳng khác nào con đà điểu, không chịu nghe không chịu nhìn, cũng không chịu xem chân tướng như thế nào, lại muốn trốn tránh nữa hay sao?”

Tiếng nói tà mị vang lên sau lưng, nhàn nhạt, bay đến đến bên tai cô.

Bạch Tiểu Nhược dừng lại, đứng yên lặng, cũng không xoay người.

“Vì sao, vì sao anh lại không chịu buông tha cho tôi...”

Bạch Tiểu Nhược cúi đầu nói.

“Anh đã có được những thứ anh muốn, vẫn còn chưa đủ sao?!”

Nhìn bóng dáng từ từ bước tới gần, lý trí của cô cũng từ từ lơ lửng.

“Em phải biết tôi muốn là cái gì chứ.”

Người đàn ông nhìn cô, sắc mặt lãnh khốc cương nghị thoáng xuất hiện thần sắc ôn nhu, chỉ là cô không nhìn thấy.

“Tôi không biết! Tôi chỉ biết là anh đã có được những gì anh muốn, vậy thì đừng nên tới quấy rầy tôi nữa! Vì sao anh lại tới phá hỏng cuộc sống bình yên mà tôi vất vả mới có được.”

“Không, em còn nợ tôi một thứ, đã quên rồi sao? Em còn nợ tôi... một đứa con...”

Nhắc tới đứa trẻ, trong mắt của hắn thoáng hiện lên một tia đau đớn.

“Con? Con... Mất, mất! Là anh! Là anh hại chết con! Đều là anh! Tất cả là tại anh!”

Cô cuối cùng nhịn không được nữa thống khổ gào thét, hướng tới hắn vừa đâm vừa đánh.

Thẩm Hạo Ngôn bất chấp cô đánh chửi, đem cô sát sao ôm vào trong ngực, sợ một lần nữa lại bị mất đi bảo bối trong lòng.

Hai năm! Cô rời hắn ra đi đã hai năm! lúc này rốt cục cũng đã trở lại bên cạnh hắn, như là để xác định đây là sự thật, hắn khép chặt lại hai cánh tay, vững vàng ôm lấy cô.

Cô khóc lóc đầm đìa cho đến khi chìm vào mộng đẹp. Khi Bạch Tiểu Nhược tỉnh lại, ngược nhìn gian phòng, thấy xung quanh là kiểu bố trí quen thuộc, dựa vào trí nhớ của mình cô nhận ra đây là nhà của anh tại Paris, cô kéo chiếc chăn đang đắp trên người nhẹ nhàng bước xuống giường.

“Tỉnh rồi ư?”

Người đàn ông đứng ở trước cửa sổ đang chậm rãi hút thuốc, nghe thấy tiếng động, liền xoay người đi về phía cô.

“Ừm, Tôi... tôi phải đi!”

Nhìn anh đến gần, cô vội vàng nói. Có trời chứng giám, cô trăm ngàn lần không muốn nhìn thấy anh ta, cho nên phải nhanh chóng rời khỏi, nhất định phải trốn đi!

“Muốn chạy trốn sao? Em có thể trốn tới nơi nào?”

Đưa tay bắt lấy cánh tay cô, ghé vào bên tai cô nói. Hơi thở ấm áp làm cho má cô nóng lên.

“Buông tay! Tôi phải rời khỏi đây! Tôi không muốn nhìn thấy anh.

Cô giãy giụa, muốn thoát khỏi tay của hắn, bắt đắc dĩ khí lực của hắn quá lớn, căn bản là một chút cũng không nhúc nhích được.

“Không buông! Một lần là đủ rồi! Đối với em, tôi lại càng không buông tay! Sẽ không để cho em rời khỏi tôi thêm lần nữa!”

Cô cự tuyệt giãy giụa, hắn đem cô kéo vào trong ngực, cánh tay như sắt thép ôm chặt, vững vàng khóa cô lại. Đôi môi mỏng khô gợt nhẹ nhàng vờn trên gò má trắng nõn của cô, chậm rãi trượt vào sau tai, khéo léo ngậm lấy vành tai, khiến cho cô từng trận run rẩy.

“Không! đừng đụng vào tôi!”

Cô kinh hoảng nói. Ý đồ của hắn quá rõ ràng, chỉ là bọn họ lúc này cái gì cũng không phải, hắn không có lý do cũng không tư cách gặp mặt cô. Mà cô cũng không muốn lại rơi vào trong cơn ác mộng trước kia lần nữa.

“Hừ – Em ồn quá!”

Không đợi cô cự tuyệt, bàn tay nhanh chóng đỡ lấy gáy cô, đặt lên môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào trong miệng u non, cuồng liệt dây dưa lưỡi của cô. Quá lâu, trong trí nhớ cô phần ngọt ngào kia rốt cục lại thuộc về hắn, hương vị đêm nào dường như lại quay trở về.

“Ừm...”

Bị hắn như cuồng phong mang theo nhiệt tình cuốn đi tất cả, Tiểu Nhược không còn kịp suy nghĩ gì nữa liền bị cuốn vào trong nhiệt tình của hắn. Cô cũng chỉ biết là mình rất vô dụng cứ như vậy bị hắn ảnh hưởng, trái tim đã bị phủ đầy một lớp bụi đường như lúc này lại mạnh mẽ sôi trào lên.

2. Chương 2: Bị Ném Không Thương Tiếc

Edit: ~Sakuraky

~Đôi tay Thẩm Hạo Ngôn không chịu an phận chưa thỏa mãn với việc trên người cô tuần tra tới lui, lặng lẽ luồn qua vạt áo của cô, thuận thể mà lên, bàn tay kia tuy ấm áp lại khiến cho cô sợ run người, thần chí cũng tỉnh táo hơn phần nữa.

Cô mở to hai mắt, nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt, trong lòng một hồi bi ai, cô không muốn tiếp tục sa vào vết xe đổ trước đây.

Cô giữ chặt cổ áo Thẩm Hạo Ngôn, hai tay túm chặt thắt lưng của hắn, hai chân trụ vững, xoay người khom mình hất lên trước, động tác lưu loát liền mạch, nước chảy mây trôi, “Rầm” một tiếng động dữ dội vang lên khi hắn rơi xuống đất.(Sa: cái này ta chém)

“Shit!”

Thẩm Hạo Ngôn không ngờ tới cô sẽ dùng đến chiêu này, tránh né không kịp, liền bị quăng xuống đất, khẽ nguyên rủa một tiếng, định bắt lại kẻ đầu sỏ gây nên chuyện, nhưng Bạch Tiểu Nhược đã lùi ra xa.

“Tôi sẽ không bị khống chế đâu! cũng không để anh ảnh hưởng tới tôi nữa, anh cũng đừng mong gặp lại tôi!”

Cổ gồng duy trì vẻ tự tôn ít ỏi, Bạch Tiểu Nhược chỉ vào hắn, run rẩy hét lớn..

“Thật không? Em cảm thấy em có thể làm được như vậy sao?”

Vỗ vỗ tay, Thẩm Hạo Ngôn chậm chậm bước tới gần cô, chờ đợi cô có thể làm ra những chuyện kinh ngạc gì khác không?.

Ông Trời, cú ngã này quả thật không nhẹ. Từ khi nào mà cô đã lại lợi hại như vậy, nhớ rõ cô ấy trước kia ôn nhu yếu ớt, chẳng lẽ con mèo nhỏ rốt cục cũng lộ ra móng vuốt sao? A, thú vị! chuyện này đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

“Đúng vậy! Tôi nhất định là có thể, vừa rồi không phải đã làm được hay sao?”

Tâm tư bị đoán trúng, Bạch Tiểu Nhược không khỏi ảo não, vừa rồi chẳng qua là cô vẫn đang gắng gượng chống đỡ mà thôi.

“À, không tệ, xem ra tôi đã đánh giá thấp em rồi, nhưng mà – – mèo nhỏ của tôi, tôi muốn em biết, em – – trốn không thoát đâu!”

Hắn lộ ra ánh mắt ép buộc, Tiểu Nhược kinh hãi, trời đất, người đàn ông này, vẫn bá đạo như vậy!

“Tôi cũng muốn nói cho anh biết, tôi sẽ không khuất phục nữa đâu! Tôi đã nói được là làm được!”

Nói xong, Tiểu Nhược không thèm nhìn hắn, vội vàng mở cửa, chạy ra ngoài.

“Mèo nhỏ, em đã quên rồi sao, tôi chính là một tay bắt miêu lão luyện, em nhất định trốn không thoát đâu!”

Nhìn bóng dáng đang hoảng hốt trốn chạy, nhớ tới vừa rồi cô thành thực ném hắn qua vai, khoe miệng không khỏi nhếch lên, nhất định hắn phải làm cho cô thu hồi móng vuốt kia mới được!

Bạch Tiểu Nhược luống cuống bỏ chạy, gặp lại người đàn ông lạnh lùng này, cô không kìm được sẽ lại suy nghĩ lung tung, liệu hắn có thật sự quan tâm tới cô hay không, hay chỉ coi cô như là vật sở hữu, cũng giống như năm xưa, thời điểm cao hứng lại đối với cô đùa bỡn.

Cô làm cách nào cũng không thể quên được đoạn hồi ức thê thảm, không cách nào tưởng tượng bản thân lúc ấy chật vật thoát khỏi lao tù như thế nào, người đàn ông ấy khiến cô thương tích đầy người, nhẫn tâm làm tổn thương cô, còn chối đứa con chưa kịp ra đời của họ. Mỗi khi trời mưa, lòng bàn tay của cô sẽ mơ hồ mà đau nhức, cứ như là nhắc nhở cô kí ức kia, khiến cô không cách nào ngủ say trong đêm.

Trải qua nhiều lần bị phản bội, đến giờ, cô sẽ không lại dễ dàng tin tưởng, không dám tin còn có ai sẽ trong đêm mưa lạnh giá sát sao ôm chặt cô, cho cô ấm áp, cho cô an ủi.

Đem mình ngâm trong làn nước ấm, cố gắng gạt đi những suy nghĩ mông lung nhưng trong tâm trí cô không ngừng xuất hiện hình bóng cũ, ác ma không chịu buông tha cô. Con người ấy trước sau vẫn lạnh lùng như cũ, độc tài bá đạo.

3. Chương 3: Chia Tay

Edit: ~Sakuraky

~Giữa suy nghĩ hỗn loạn không khỏi phiêu hững hờ nhớ đến nơi sâu kín trong tim, đoạn kí ức xưa không cách nào biến mất được. Ngày đó cô vừa kết thúc buổi lễ tốt nghiệp đại học, chưa kịp cùng thầy cô, bạn bè chụp ảnh lưu niệm, liền vội vã rời đi. Cô nghĩ muốn đem vinh dự này chia sẻ với một người, người này cùng cô mến nhau đã ba năm – Đỗ Nhĩ Kiệt.

Anh ấy là một người vô cùng ưu tú, khuôn mặt đẹp trai như ánh mặt trời, từng hấp dẫn biết bao nhiêu nữ sinh, nhưng mà, anh lại lựa chọn một người bình thường như cô, đối với cô chiếu cố không thôi, khiến người khác vô cùng ngưỡng mộ. Chính cô cũng thường xuyên hoài nghi, mình tại sao lại vừa ý vương tử như anh, khi anh hướng cô bày tỏ tình cảm, còn xấu hổ đỏ mặt, tay chân luống cuống làm sách vở rơi đầy mặt đất. Nhớ lại đều thấy thật khó tin.

Nghĩ tới đây, cô liền cảm thấy mình thật sự may mắn, sao lại được thần tình ái chiều cố như vậy. Cô bắt giắc nở nụ cười ngọt ngào, không muốn làm cho Nhĩ Kiệt chờ quá lâu, cũng muốn mau chóng nhìn thấy anh, chân không khỏi bước nhanh hơn.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo màu hồng phấn, váy màu trắng nhạt, bộ dạng ngọt ngào, khiến cho người khác nhìn thấy có cảm giác được ánh mặt trời cũng dần dần rạng rỡ lên.

“A – -” “Xoạt – -” một chiếc xe phóng nhanh qua khiến cho vũng nước ven đường bắn lên tung tóe. Bạch Tiểu Nhược không thể tin được, nhìn chiếc váy màu trắng của mình loang lổ vết bùn đất, lại nhìn chằm chằm chiếc xe vừa băng qua, trong lòng âm thầm lo lắng, thế này thì thảm rồi, làm sao kịp thay quần áo đây, để Nhĩ Kiệt nhìn thấy bộ dạng như thế này thì thật là xấu hổ mà...

Lúc đó Thẩm Hạo Ngôn ngồi trong xe, trong lúc vô tình nhìn ra phía ngoài cửa sổ thấy bóng dáng mỏng manh của một cô gái lướt qua, con người sắc bén thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Hắn lại chuyển chú vào chiếc laptop trên đùi, hai tay thao tác máy tính cực nhanh cũng không có để ý tới xe của bọn họ vừa tạo nên “Phiên phức”.

Bạch Tiểu Nhược dùng khăn giấy không ngừng chà sát vết bẩn, dù cho như vậy cũng không thể gột sạch sẽ hết, bởi vì chiếc váy màu trắng nên nhìn rất rõ, cô áo nào nhíu mảy, thôi thì đành cứ thế này mà đến chỗ hẹn vậy. Thời điểm chạy tới nhà hàng, cô đã nhìn thấy Nhĩ Kiệt ngồi bên một chiếc bàn cạnh cửa sổ chờ cô.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, vui vẻ nói với anh.

“Nhĩ Kiệt, anh đợi em em lâu lắm phải không!”

“Không có, anh cũng vừa tới không bao lâu.”

“Tiểu Nhược, hôm nay anh có chuyện muốn nói với em.”

“Nhĩ Kiệt, hôm nay em có chuyện muốn nói với anh.”

Bọn họ dường như là đồng thời lên tiếng, Tiểu Nhược nghĩ nhất định là anh muốn chúc mừng cô thuận lợi lấy được học vị, còn nữa có lẽ sẽ nói với cô dự định tương lai của bọn họ. Nhưng nhìn đến vẻ mặt anh có vẻ rất dăm chiêu, cô quyết định nghe anh nói trước.

“Tiểu Nhược, em hãy nghe anh nói, mẹ anh bà ấy – – bà muốn anh ra nước ngoài du học.”

Đỗ Nhĩ Kiệt nhìn vẻ mặt mong đợi của người con gái trước mắt, dè dặt nói ra lời nhấn tâm tiếp theo, bởi vì vừa nghe thấy anh phải ra nước ngoài, khuôn mặt cô đã vội biến sắc, những lời kể tiếp đây phải chăng là khiến cô ấy không cách nào chấp nhận được, cô vẫn luôn là một cô gái yếu đuối như vậy!

Nghe được lời anh nói ra khỏi miệng, Khuôn mặt Bạch Tiểu Nhược quả thực là trắng bệch, cô run rẩy hỏi “Du học?! Anh phải ra nước ngoài sao?!”

“Còn nữa... Anh muốn đính hôn!”

Phút chốc, tâm trạng Bạch Tiểu Nhược mừng rỡ như điên, nhưng nhìn tới vẻ mặt của anh, lòng cô cũng từ từ lạnh buốt.

“Là mẹ anh với nhà bên đó an bài, mẹ nói là họ rất môn đăng hộ đối với nhà anh, nhà bọn họ đối với công ty của ba anh giúp đỡ rất nhiều... Tiểu Nhược, tha thứ cho anh được không, anh bây giờ là bắt buộc dĩ, chờ anh có đủ năng lực, anh sẽ trở về tìm em, anh sẽ dẫn em đi!”

Nói xong những lời đau lòng kia, không dám nhìn thẳng vào Tiểu Nhược, anh sợ chính mình sẽ không dám từ bỏ! Nhưng anh nhất định phải buông tay, anh vẫn chưa có đủ thực lực để chống đối lại với cha mẹ.

“Người đó là ...?”

“Thật không? Thì ra là như vậy ư, cô gái kia không phải là mình...” giọng cô thì thào, cô đã nghe anh nói muốn đính hôn với cô gái khác, cô dâu tương lai cũng không phải là cô! Anh, bỏ rơi cô! Vì cái gọi là hôn nhân môn đăng hộ đối.....!

Không còn nhớ anh nói những gì tiếp theo, chỉ biết là, anh, muốn chia tay với cô!

Thì ra là thế, tình yêu bọn họ cũng chỉ là nhất thời mà thôi, thời gian đẹp dễ trôi đi, không lưu lại dấu vết gì, còn lại đây chẳng qua là những lời nói đau thương. Vì sao, anh có thể quyết định nhanh như vậy, vì sao lại không đấu tranh! Chẳng lẽ, đối với anh tình cảm giữa bọn họ thật sự không đáng để lưu luyến hay sao? Không đáng để anh cố gắng hay sao?! Vì sao!

Bạch Tiểu Nhược, chờ dẫn bước ra khỏi nhà hàng, cô quên mất phải nói với anh chuyện cô đã tốt nghiệp, lấy được học vị, hơn nữa, nếu như anh nguyện ý cô sẽ cùng anh đến bất cứ nơi đâu! Bây giờ, thì không cần nữa rồi! tất cả đều không còn quan trọng nữa!

Cô cũng không rõ từ lúc nào trên mặt khuôn mặt mình đã rơi đầy lệ, chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập bi thương, thấm đến tận xương tủy. Lạnh quá! Rõ ràng vẫn còn là ban ngày cơ mà tại sao cô lại thấy buốt giá đến như vậy.

4. Chương 4: Mẫu Thân “bức Bách “

Edit:~Sakuraky

~Bạch Tiểu Nhược hồn bay phách lạc bước vào nhà, lão đảo bước lên phòng, lại bắt gặp Bạch mẹ đang ở phòng khách, Bạch mẹ giật mình kêu lên “Tiểu Nhược, con làm sao vậy! Tiểu Nhược!”

Dường như không nghe thấy tiếng mẹ gọi, Bạch Tiểu Nhược cứ thế bỏ lên lầu. Trên tóc những giọt nước mưa không ngừng rơi xuống, trong tay còn ôm một chú chó nhỏ bộ dạng cũng chật vật như cô, chiếc váy trắng giờ đã vấy bẩn ướt đẫm, hình như đang nhắc nhở cô rằng hôm nay cô có bao nhiêu chật vật!

Từ nhà hàng đi ra, một mình cô bước trên đường lang thang không mục đích, không biết là mình sẽ đi đâu, dường như là ông trời cũng vì cô mà đau lòng, chỉ trong chốc lát khóe đến rã rích ồm ồm, sau đó toàn thân cô cũng ướt sũng nước! Cô muốn chạy trở lại nhà hàng nhưng lại bị vấp ngã, sau đó cứ như vậy mà đứng ở góc tường trú mưa, nhìn thấy trong làn mưa nhạt nhòa một chú chó nhỏ đang co ro tránh rét, cảm thấy nó cũng đáng thương như mình, bọn họ vì thế làm bạn, cô đem nó ôm vào trong ngực.

Cộc cộc – – “Tiểu Nhược, là mẹ đây, mau mở cửa.”

Bạch mẹ, vừa rồi thấy cô bộ dáng của cô như vậy liền vội vàng chạy lên, hơn nữa bà còn có chuyện muốn nói với cô!

“Mẹ, con muốn đi ngủ!”

Giọng mũi nồng đậm của cô từ đằng sau cánh cửa vang lên. Bây giờ cô không muốn gặp bất cứ ai, cô chỉ muốn yên tĩnh một mình mà thôi!

“Tiểu Nhược, đã xảy ra chuyện gì vậy? Mẹ còn có việc muốn nói với con, mau mở cửa đi.”

Không để cho cô cơ hội cự tuyệt, nhất định hôm nay bà phải nói cho cô biết.

“Mẹ, không có việc gì đâu nhưng con muốn đi ngủ có được không?”

Lại là có chuyện muốn nói với cô, có phải lại mang đến một bất ngờ chấn động cho cô nữa hay không đây, hôm nay cô đã có quá nhiều “ngạc nhiên mừng rỡ” rồi!

“Tiểu Nhược, đừng ngủ vội, con nghe chuyện này xong nhất định sẽ rất vui.”

Bạch mẹ đứng bên cửa lo lắng nói, bà cảm thấy kéo dài một ngày là lại thêm một ngày âu lo.

“Mẹ, ngày mai nói sau được không, con bây giờ thật sự rất mệt!”

Sợ rằng sẽ phải nghe quá nhiều chuyện “Ngạc nhiên mừng rỡ”, cô thật sự không có cách nào tiếp nhận nổi!

“Không nên kéo dài thêm nữa, hôm nay chúng ta nói luôn đi, không thì, trong lòng mẹ thật không yên tâm.”

Nếu như bỏ lỡ con rể tốt như vậy, sau này tìm đâu ra người ưu tú như thế nữa đây!

Biết là có trốn cũng không xong, cho nên cô bắt đắ dĩ mở cửa.

“Tiểu Nhược, con rốt cuộc bị làm sao vậy? Vì sao lại trở về một mình. Vừa rồi chẳng phải cùng cái anh chàng Đỗ Nhĩ kiệt gặp nhau sao?”

Vừa vào cửa, Bạch mẹ liền truy vấn.

“Là, là đi gặp anh ấy...”

Nhắc tới chuyện đó, trong mắt cô thoáng hiện lên một tia đau khổ. Không biết phải nói tiếp như thế nào.

“Tiểu Nhược, thực ra hôm nay mẹ muốn nói với con một chuyện, con cũng đã tốt nghiệp rồi, năm nay tuổi cũng không còn nhỏ, đã có dự định gì chưa?”

Nhìn bộ dáng hiện tại của con gái như thế này, bà cũng không muốn quấy rầy cô, thế nhưng nhất định phải thật cứng rắn.

“Con có kế hoạch gì hay không? Còn chưa suy nghĩ ư.”

Có, cô sớm đã có tính toán, chính là muốn ở bên cạnh Nhĩ Kiệt, cùng anh đến bất cứ nơi đâu! Nhưng mà, trong kế hoạch của cuộc đời anh lại không có cô, cô còn có thể có tính toán gì nữa đây?

“Như vậy con và nó là như thế nào?”

Bà muốn thăm dò thử, nhưng dù cho Tiểu Nhược còn chưa chia tay với cậu ta thì bà cũng sẽ tìm cách tách hai đứa chúng nó ra, bà vốn là không thích anh chàng kia lắm, chỉ ngại con gái mình cố chấp, hướng chỉ hiện tại lại xuất hiện người tốt như vậy!

“Chia tay, chia tay rồi ạ ...”

“Vậy ư, không sao, chia tay thì chia tay, tìm một người tốt hơn là được, không việc gì phải đau khổ!”

Bà gần như mừng rỡ muốn nhảy lên, xem ra bà tới thật đúng lúc.

“Tiểu Nhược à, là như thế này, một người bạn của mẹ nhà bọn họ muốn tìm con dâu cho con trai, con trai nhà ấy điều kiện thật sự rất tốt, lại rất tuấn tú nữa, cậu ấu với con rất xứng đôi! Ngày mai con chuẩn bị một chút cùng mẹ đi gặp mặt nhà người ta nhé!”

Nói đến điều kiện của đối phương, Bạch mẹ thật sự là cười đến không ngậm miệng được.

“Mẹ, con không muốn đi!”

Vừa nghe nói đến xem mắt, cô liền cảm thấy đau đầu, trời đất, cô vừa mới tốt nghiệp đã phải đi xem mắt sao?!

“Con nhất định phải đi! Mẹ đã hẹn gặp với người ta rồi! Tối mai 7 giờ trang điểm thật đẹp rồi cùng mẹ tới đó! Con gái ngoan của ta, lần này nhất định phải nghe lời mẹ!”

Không để cho con gái có cơ hội phản bác, bà trực tiếp bỏ ra ngoài, dù sao đến lúc đó không đi cũng sẽ ép nó đi, việc hôn sự lần này nhất định phải tác thành!

“Con không đi! Không đi...” Cô gần như phát khóc lên, vì sao hôm nay mọi chuyện đều chống lại cô! Cô, rốt cuộc đã làm gì sai! Vì sao lại thành ra như vậy?!

5. Chương 5: Mẫu Thân Bức Bách

Edit:~Sakuraky

~Cả ngày hôm sau, Tiểu Nhược chỉ trốn ở trong phòng, ngơ ngác nhìn vào máy tính, trên blog từng câu từng chữ đều là minh chứng tình yêu mà cô đã từng có, trong quyển album nhỏ xinh cô dựa vào bên cạnh Nhĩ Kiệt cười rạng rỡ như ánh mặt trời, cứ như vậy rõ mồn một trước mắt. Những thứ này giờ cũng chỉ là

thoảng qua mà thôi, không thể nào quay lại được nữa, vì sao một mình cô ở nơi đây đau khổ ghen ngào, còn anh thì lại coi mọi chuyện như nước chảy mây trôi, không chút nào lưu luyến, dễ dàng buông xuôi như vậy?!

“Em rốt cuộc đã làm gì sai nào? Vì sao lại đối xử với em như vậy! Vì sao? Ai tới nói cho tôi biết được không?!”

Những câu chữ hạnh phúc kia như dao nhọn làm nhói đau con mắt, lại giống như câu chú ngữ gặm nhấm đầu óc cô.

Cô không nhận được nữa gục xuống bàn khóc nức nở, kim đồng hồ tí tắc chậm rãi gần đến 6 giờ, tiếng đập cửa bên ngoài lại vang lên.

“Tiểu Nhược, Tiểu Nhược, là mẹ, đã sắp muộn rồi, chuẩn bị nhanh lên một chút. Không nên để người ta chờ quá lâu!”

Bà đã ăn mặc chỉnh tề, chỉ còn chờ con gái, cũng không muốn thời điểm quan trọng lại xảy ra sơ suất.

“Mẹ, con không được khỏe, con không đi đâu!”

Nghĩ tới cuộc hẹn là cô chỉ muốn trốn tránh!

“Làm sao vậy, trước đó đâu có vấn đề gì, ngoan, chịu khó một chút, sẽ nhanh thôi mà!”

Vừa mới đó mà đã bày trò rồi, con bé là do bà sinh ra làm sao bà lại không biết con gái mình đang nghĩ gì cơ chứ nhưng bỏ lỡ dịp tốt này sẽ không có lần sau!

“Mẹ, nhưng mà con.... - -”

“Không nói nhiều nữa, mau đi chuẩn bị, không là ta vào đem con lôi đi đấy! Phụ nữ mưu cầu cái gì chứ, còn không phải là có thể tìm người chồng tốt hay sao! Nghe mẹ đi!”

Bà cũng không muốn bức con gái như vậy, chỉ là, nhà bọn họ -- aizzz --

Nghĩ đến chuyện đó là bà lại không có cách nào dè nén xuống được!

Khi hai người tới được nhà hàng thì đối phương cũng vừa đến, Bạch mẹ cùng đối phương thân thiện hàn huyên, cùng nhau vào gian phòng đặt trước. Từ sau khi cô bước vào đây chỉ yên tĩnh ngồi ở vị trí của mình, khiến cho Trần phu nhân càng nhìn lại càng hài lòng. Thế nhưng con trai của bà lại đến muộn!

“Thật ngại quá con trai tôi bình thường bề bộn nhiều việc, khó khăn lắm mới có thể bớt ra chút thời gian, bây giờ cháu đang họp khi nào xong nó sẽ tới ngay!”

Trần phu nhân vì con trai tới muộn liền giải thích, trong lòng đang len lén cầu nguyện con trai tốt nhất là mau tới! Rõ ràng tối hôm qua đã cẩn thận dặn dò! Vậy mà vẫn tới muộn!

“Không sao đâu, người trẻ tuổi coi trọng sự nghiệp là chuyện tốt!” Chỉ cần chuyện có thể thành là được rồi!”

Tiểu Nhược trước sau vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, cũng không có chú ý tới từ khi nào trong miêng kia bị trẻ con trai đã đến.

“Thực xin lỗi, con vừa mới họp xong, đã khiến cho mọi người phải đợi lâu!”

Khẽ cúi đầu xin lỗi, hần đến ngồi bên cạnh mẫu thân.

“Không sao, chúng ta cũng vừa mới tới, đợi cũng chưa lâu.”

Bạch mẹ nhìn Thẩm Hạo Ngôn một thân tuần tú, toàn thân còn tỏa ra khí phách vương giả, khiến cho bà càng hạ quyết tâm nhất định phải nắm chặt cơ hội lần này, có lẽ không thể giúp Tiểu Nhược tìm được người yêu, nhưng ít ra là có thể khiến cho cô không lo chuyện cơm áo sau này.

Mọi người đã đến đông đủ, liền gọi phục vụ đem món ăn. Hai nhà đại nhân liền bắt đầu nói chuyện với nhau, thế nhưng, bữa tiệc này hai nhân vật chính dường như cũng không cảm thấy hứng thú lắm, cả hai đều trầm mặc, nhất là Tiểu Nhược, từ đầu đến cuối chỉ biết cúi đầu.

“Tiểu Nhược nhà chúng tôi, tính tình từ nhỏ đã khá trầm tĩnh, thích nhất là đọc sách, so với người khác cháu có vẻ hướng nội hơn một chút...”

Nhận thấy con gái mình thái độ không chịu hợp tác, liên tục im lặng không lên tiếng, bà liền nhanh chóng chữa cháy.

“Ha ha, con gái nhà chị trầm tĩnh vẫn tốt hơn nhà tôi, thằng con tôi khiến tôi phát bực đây này, cả ngày cũng chỉ biết đến công việc, tôi đây chỉ có nguyện vọng được ẵm cháu mà tới giờ đã thành hiện thực đâu đấy!”

Bà nhìn Tiểu Nhược cảm thấy thực hài lòng, con bé trầm tĩnh, lại có khí chất thiện lương, hiền thực, quả thật rất thích hợp làm con dâu nhà bọn họ. Chỉ sợ con trai bà không đồng ý thôi. Bà sao có thể cho phép nó từ trời cơ chứ!

“Thanh niên bây giờ, đều mải phấn đấu sự nghiệp, sự nghiệp thành công trước khi lập gia đình, cũng thật là đáng quý.”

Con rể ưu tú như vậy, cho dù có khó hiểu, vẫn còn tốt chán!

6. Chương 6: Tức Giận Đáp Ứng Hôn Ước

Edit:~Sakuraky

~Từ khi bước vào Thẩm Hạo Ngôn thấy cô gái trước mặt khá tĩnh lặng, từ đầu đến cuối chỉ cúi gằm xuống, chính là cô gái vẻ mặt tươi cười hạnh phúc gặp ở bên đường hôm trước, không nghĩ rằng đối tượng kết hôn lại là cô ấy, trước kia hẳn vốn tưởng rằng sẽ phải lấy loại thiên kim tiểu thư nũng nịu chảy nước, xem ra bữa cơm này quả thực cũng không quá nhàm chán đi!

Về chuyện sắp đặt hôn sự của mẹ hắn Trần phu nhân, hắn vui vẻ chấp nhận vậy, ít nhất có thể bớt đi rất nhiều phiền toái.

Bạch mẹ lấy tay bấm mạnh vào cô một cái, Bạch Tiểu Nhược thiếu chút nữa thì hét chói tai vì đau, bà coi cô là nắm cơm sao, nhéo như vậy! Đau quá mà!

Rốt cục cô cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông vừa tới đang ngồi đối diện mình, vẻ mặt lãnh khốc, ánh mắt sâu xa khó hiểu nhìn cô chăm chú, hại cô cảm thấy không được tự nhiên.

Thật là lạnh, điều hòa nhiệt độ bị hư hay sao, trên người tên đàn ông này toát ra vẻ chó có đến gần, nếu không tránh xa hắn, thật khiến cho người ta phải thấy rùng mình! Cô không muốn cùng một người như hắn có liên quan!

“Mẹ, thời gian của con không nhiều lắm hãy nói ngắn gọn đi!”

Gần như theo bản năng liền quyết định là cô, nếu như nói nhất định phải kết hôn ngay, vậy thì là cô đi, dù sao là ai cũng không khác biệt lắm, chỉ cần có thể giúp hắn làm tốt bổn phận người vợ, sinh hạ một người thừa kế là được rồi.

“Con... Đây...”

Kinh ngạc khi con trai thuận theo, Thẩm phu nhân nhất thời cũng không biết nói như thế nào cho phải.

“Mẹ đã muốn có cháu bông bẻ, nhà chúng ta cũng cần có người thừa kế, mà Bạch tiểu thư cũng nguyện ý, vậy thì là cô ấy đi! Cô dâu của con chính là cô ấy!”

Nhanh chóng hạ một chuỗi mệnh lệnh, giống như trên thương trường đưa ra quyết sách.

“Thật tốt quá, con trai, con rốt cục đã nghĩ thông suốt rồi!”

Bà quả thực cao hứng muốn nhảy dựng lên, nhưng vẫn còn trở ngại trong lòng.

“Đúng rồi, Bạch tiểu thư, cháu bằng lòng? Làm con dâu nhà chúng ta chứ?”

Bà đang mong đợi Tiểu Nhược trả lời, chỉ sợ cô nói câu không đồng ý.

“Bác gái – chuyện này –”

Trời ạ, người đàn ông này là người như thế nào, đối với hôn nhân đại sự cả đời lại như nói chuyện làm ăn sao?

Cô không có cách gì cùng người như vậy chung một chỗ, trong nhận thức của cô, hôn nhân là phải có tình yêu mới có thể duy trì, muốn lưỡng tình tương duyệt thì mới có thể cùng nhau bước vào lễ đường. Tại sao có thể tùy tiện như vậy? Hơn nữa, cô bây giờ, chỉ đang thất tình, chỉ như vậy mà thôi, không phải không có người muốn, không cần phải có cơ hội là ngay lập tức đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài như vậy!

Xem bộ dạng do dự của con gái, chỉ sợ sẽ phá hỏng đại sự, Bạch mẹ cố ý làm bộ như không cần thận trọng nước cà chua trên bàn khiến chiếc váy của Tiểu Nhược bị bẩn nhân cơ hội đó kéo cô đi toilet.

“Tiểu Nhược, không phải mẹ ép con nhưng chuyện này con nhất định phải đồng ý, coi như mẹ van con được không?”

Vừa vào toilet, Bạch mẹ vội vàng nói.

“Mẹ, mẹ có phải là có chuyện gì giấu con hay không, nếu không sao lại vội vã muốn đem con gả ra ngoài như vậy, con chỉ vừa mới tốt nghiệp, còn chưa tìm được công việc mà?”

Nghĩ đến thái độ vội vàng của mẹ, cô cảm thấy trong chuyện này nhất định có điều gì giấu giếm!

“Không có, chỉ là mẹ nóng lòng muốn tìm cho con nơi chốn tốt thôi”

Bây giờ không phải là lúc để nói ra sự thật, làm như vậy có thể sẽ khiến cho con gái vì thế mà hận bà, bà biết được, tương lai sẽ có ngày con bé sẽ hiểu được cho bà!

“Mẹ, con còn nhỏ mà, chờ con tìm được công việc rồi tính sau nha, con còn muốn ở cùng với mẹ thêm mấy năm nữa.”

Nghĩ đến mẫu thân là lo lắng cô ở bên ngoài công tác sẽ vất vả, mới mong sớm một chút đem cô gả đi ra ngoài, cô an ủi mẫu thân.

“Con bây giờ còn nhỏ sao, năm nay 23 tuổi, mẹ năm xưa ở tuổi này đã sinh con rồi đấy, bây giờ cơ hội tới thì phải biết mà nắm lấy, chờ đợi thêm nữa sẽ không có đâu, cái anh chàng Nhĩ Kiệt không phải là không cần con sao? Con còn muốn chờ cái gì? Hoa tàn ít bướm sao?”

Hi vọng con gái có thể hiểu được, bà không phải cố ý muốn thêm nhát dao trong lòng cô! Chỉ có kiên quyết nói lời lẽ tuyệt tình mới có thể kích cô đáp ứng!

Quả nhiên, nghe xong câu nói ấy của Bạch mẹ, trên mặt của cô liền tái nhợt, trong đôi mắt thoáng hiện lên một tia đau thương, không thể tin được mẹ lại nói với cô những lời như vậy! Chẳng nhẽ mẹ mong muốn gả cô đi lắm sao? Bây giờ là muốn đuổi cô sao?

Nếu như bà muốn thế, như vậy cô, gả đi!

Lại cũng không xem mẫu thân một cái, Cô đi đi ra ngoài trước, cô bị thương tuyệt vọng, mọi thứ cũng đều đã không để ý! Huống chi là lấy chồng đây, vậy thì gả đi, mọi người bây giờ nếu đã không thích cô! Cô, cũng không có gì đáng lưu luyến!

“Tôi đồng ý, Tôi đồng ý làm cô dâu của anh!”

Lời nói trong lúc tức giận bật thốt ra! Nói cô sẽ không ai thêm lấy, không ai muốn, thì cô bây giờ gả đi, là được rồi chứ gì!

Nếu đây đã là hi vọng mọi người, tại sao lại không chứ?! Cô đã thông suốt rồi!

“Rất tốt, chúng ta có thể nhanh chóng đạt được mục đích vậy hi vọng trong tương lai chúng ta có thể chung sống vui vẻ! Thật ngại quá, tôi còn có một hội nghị phải tiến hành, hôm nay xin lỗi không tiếp chuyện được!”

Sau khi biết được đáp án, hắn liền xoay người cùng thư ký bên cạnh rời đi.

Lời lẽ chắc chắn này làm cho Tiểu Nhược càng lạnh hơn, người đàn ông này, hoàn toàn không đem hôn nhân đại sự coi ra gì! Cô, mơ hồ có thể cảm thấy sự giận dữ nhất thời của bản thân sắp sửa trả một cái giá đắt!

7. Chương 7: Bất Thường Trong Hôn Lễ 1

Edit:~Sakuraky

~"°o.O O.o°"

Ông trời ơi, nàng có thể thu hồi lời nói ngày đó được hay không vậy! Nàng buồn phiền nghĩ ngợi, chỉ muốn làm sao có thể quay ngược lại thời gian, ước gì câu nói kia không phải do nàng nói ra, bây giờ thì hay rồi, nàng làm như thế nào để thay đổi đây! Thật chỉ muốn mất trí nhớ!

Chính là hiện tại ngày ngày liên tục có một đồng người tìm đến nàng, nói là để làm cho nàng phối hợp công việc kết hôn, nàng rốt cuộc là không biết chuyện gì đã xảy ra với mình, không phải đã nói phải có yêu thương thì mới cùng nhau bước vào lễ đường? Bây giờ nàng mới chỉ gặp hắn có một lần, liền đem mình "Bán" đi hay sao?

Kể từ sau ngày gặp mặt đó, Bạch Tiểu Nhược không gặp lại người đàn ông lạnh như băng kia, như vậy cũng tốt, nàng cũng không hi vọng gặp lại hắn.

Có vẻ như muốn thích ứng với phong cách làm việc của người đàn ông này cũng thật khó, xác định liền lập tức tiến hành! Hôn lễ được tổ chức vào ngày mai!

Hôn lễ cùng ngày, khách khứa tụ tập rất đông, dường như nhân vật nổi tiếng chính trị thương giới đều tập trung ở đây, dù sao tổng giám đốc Thẩm gia kết hôn, cũng không phải chuyện vừa, bọn họ có thể nhân cơ hội này cùng Thẩm gia kết thêm mối quan hệ.

Tiểu Nhược, trên người mặc bộ váy cưới tinh xảo được Thẩm gia đặc biệt đặt riêng từ Paris đem về, ngồi ở trong căn phòng trang điểm rộng lớn, nhìn vào trong gương cái khuôn mặt trang điểm tinh tế, người con gái mặc lụa trắng, mà trên nét mặt lại không có gì gọi là niềm vui của cô dâu khi về nhà chồng, người con gái này là nàng sao?! Nàng có phải đang nằm mơ hay không?!

"Tiểu Nhược, xong chưa, hôn lễ sắp bắt đầu rồi!"

Bên ngoài truyền đến giọng nói cầu Bạch mẹ." Con đến đây..." Hít vào một hơi, nàng mở cửa bước ra ngoài.

Thời điểm nàng xuất hiện tại hội trường, Thẩm Hạo Ngôn đang cùng khách hàng nói chuyện với nhau, hắn có lẽ là không bỏ qua bất kỳ thời khắc cơ hội nào để nói chuyện làm ăn. Thế nhưng cô dâu hôm nay lại khiến hắn phải kinh ngạc, cho dù trên khuôn mặt nàng nhìn không ra hạnh phúc của cô dâu khi xuất giá, bộ kia nước gợn vằn, tuyết lời ti, áo cưới thấp ngực lại đem nàng như tuyết thấu hồng da thịt biểu hiện được vô cùng tinh tế.(@@ ta xin khất chỗ này) Không nghĩ tới dưới lớp áo váy kia lại là một thân hình quyến rũ đến vậy.

Bạch Đăng Hùng khoác tay con gái bước trên thảm đỏ, mừng vui khi con gái gả đi, thật may, nếu không lại để con gái phát hiện chuyện của bọn họ, không biết sẽ phải làm sao! Ông thừa nhận là mình rất nhu nhược, chỉ hi vọng con gái được hạnh phúc, không nên vì bọn họ mà ảnh hưởng đến tương lai, chỉ có như vậy, mới có thể đem thương tổn xuống đê xuống thấp nhất.

Nghĩ tới đây, hốc mắt ông nóng lên, suýt chút nữa rơi lệ."Tiểu Nhược, không có chuyện gì mà, cố lên!" trong lòng không ngừng ở cảnh cáo bản thân phải cố gắng mỉm cười chống đỡ.

Trong lúc người chủ tọa chuẩn bị tuyên bố hôn lễ bắt đầu, phía trước cửa truyền đến một hồi rối loạn.

Chỉ thấy một người con gái chạy vụt tới, vừa giáp mặt liền cho Tiểu Nhược một cái tát. Lực đạo kia khiến cho mọi người nhìn không được hít một hơi thật sâu, trên mặt Tiểu Nhược lập tức in hình năm ngón tay.

Hội trường một hồi xôn xao, mọi người đều tập trung về phía trước, chờ xem kịch vui. Các phóng viên cũng nắm chắc máy ảnh trong tay, sự kiện quan trọng như vậy, sao có thể thể bỏ qua được.

“Cô đang làm cái gì vậy?! Ai cho phép cô vào đây?! Ai cho phép cô đánh nàng!”

Thấy nàng mặt sưng đỏ Thẩm Hạo Ngôn không chịu nổi, lửa giận bốc ngàn ngút.

8. Chương 8: Bất Thường Trong Hôn Lễ (2)

Edit:~Sakuraky

~“°o.O O.o°”

“Thực xin lỗi, Tổng giám đốc, là vị tiểu thư này đột nhiên xông tới, nói là bạn của phu nhân...”

Cảnh vệ cuống quýt chạy vào nói. Xem tình hình này thẩm kều không ổn, đến gần muốn đem nàng mời đi ra ngoài.

“Tôi tới là để nói cho cô ta biết, về sau an phận làm một cô vợ biết điều, không nên cùng người đàn ông khác mập mờ không rõ...”

Người con gái ra sức giãy giụa, còn không quên tiếp tục “Giáo huấn” “Đạo lý.”

“Lê Thi Thi, em đang làm cái gì vậy?!” Đỗ Nhĩ Kiệt chạy vào, bắt lấy người giờ phút này đang mất đi lý trí, đây chính là vị hôn thê mà mẹ anh tìm giúp. Cô, rốt cuộc muốn làm gì?!

“Anh thả em ra, em muốn cô ta nhìn cho rõ ràng, không cần phải vọng tưởng cùng em đoạt đàn ông. Anh đối với cô ta lưu luyến không quên như vậy, cô ta rốt cuộc có cái gì tốt?!”

Vừa nghĩ tới, anh dù cho ngủ thiếp đi cũng gọi tên của của người con gái này, cô liền nổi giận, dựa vào cái gì chia tay còn muốn cùng cô tranh đoạt? Cô thích anh trước đây rất lâu rồi, bây giờ rốt cục có thể khiến cho cha mẹ dùng quan hệ đoạt được anh, cô sẽ không để cho người con gái này này phá hỏng!

“Em đang ở đây phát thần kinh cái gì? Đừng ở chỗ này làm mất thể diện nữa, người ta đang kết hôn, em còn muốn như thế nào?”

Bị nói trúng tâm sự, Đỗ Nhĩ Kiệt hỗn hển, liều mạng kéo nàng.

“Đợi một chút, Lê Thi Thi, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lê thị phải không?”

Đem Tiểu Nhược kéo đến bên cạnh che chở, lên tiếng ngăn cản hai người muốn rời đi gấp. Hắn sao có thể cho phép kẻ dám động người của hắn lại có thể dời đi tiêu sái như vậy!

“Tôi mặc kệ bà xã tôi làm gì, đó là chuyện trước kia, hiện tại, cô đang ở đây trên địa bàn của tôi động tới người của tôi, cô cảm thấy như vậy thích hợp sao?”

Trong mắt lạnh lẽo, khẩu khí mạnh mẽ, không khỏi làm người ở chỗ này toát mồ hôi!

“Tôi... Tôi chỉ là phát biểu sự thật mà thôi.”

Liếc nhìn người trước mắt, nàng lắp bắp nói, nam nhân này thật là đáng sợ, chỉ nói như vậy có thể khiến người ta không lạnh mà run.

“Rất tốt, vậy ta cũng phát biểu một chút điều sắp nói rất tốt cho cô, trợ lý Lý cậu đem dự án hợp tác cùng với tập đoàn Lê thị này hủy bỏ đi!”

Xoay người hướng trợ lý bên cạnh ra lệnh.

“Vâng, thưa tổng giám đốc!”

Nghe được lời phân phó, trợ lí Lý lấy ra PDA (một dạng của máy tính cá nhân) lập tức bắt đầu thi hành mệnh lệnh.

“Cái... Cái gì?”

Nghe thấy lời của hắn, sợ tới mức trợn to hai mắt.

“Tổng giám đốc Thẩm, không nên như vậy, không nên như vậy mà! Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi!”

Nói đùa, nếu để cho ba mẹ nàng biết rõ nàng hủy hoại dự án hợp tác lớn nhất năm nay, nàng thảm rồi!

“Muộn rồi, tôi chỉ là muốn cho cô biết, động người của tôi thì sẽ phải có trừng phạt! Đây chỉ là bài học nho nhỏ thôi! Bảo vệ, tiễn khách!”

Dứt lời, không để ý tới nàng kia trên mặt khóc lóc, lạnh lùng cự tuyệt lời cầu xin của cô ta!

“Các vị, thật ngại, chuyện vừa rồi chỉ là do hiểu lầm, hôn lễ tiếp tục!”

Vừa nói chuyện vừa đồng thời phân phó người đến giúp Tiểu Nhược trang điểm lại, che giấu vết sưng đỏ trên mặt.

“Cảm ơn!”

Tiểu Nhược buông xuống vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ giọng nói với hắn. Hôm nay hắn thật sự là giúp đỡ nàng rất nhiều, bằng không nàng không biết như thế nào đối mặt với chuyện bất ngờ như vậy, tính huống thật là xấu hổ.

“Cảm ơn cái gì, em là người của tôi, động tới người của tôi, chẳng khác nào là coi thường tôi, em nghĩ rằng tôi sẽ để loại chuyện như vậy phát sinh hay sao?!”

Có vẻ như lời nói cảm tạ của nàng dư thừa thì phải, hắn, hắn chỉ làm chuyện nên làm mà thôi!

Xem bộ dạng hắn, dường như không vui vẻ gì, Tiểu Nhược không dám nói thêm nữa!

Sự kiện bạt tai trong hôn lễ bị Thẩm Hạo Ngôn dùng quyền lợi đè xuống, dù cho có người muốn nhân cơ hội rêu rao bàn tán, cũng phải e dè hắn không dám làm bừa.

9. Chương 9: Thỏa Thuận Đêm Tân Hôn

Edit:~Sakuraky~”

°o.O O.o°”

Hôn lễ qua đi, trút xuống bộ váy cưới rườm rà phiền phức, Tiểu Nhược ngồi bên bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt mình trong gương, đưa tay vuốt nhẹ bên má tê rát, bất giác cười khổ: vì sao trong mắt người ta mình chẳng khác nào hồ ly tinh đi quyến rũ đàn ông, rồi lại còn bị giáo huấn dạy dỗ như thế này chứ? Nàng đã làm gì đâu, hơn nữa hai người cũng đã chia tay, vì sao vẫn còn bị người ta như vậy đối xử như vậy, nhất là trong hôn lễ, bao nhiêu người đến tham dự, cổ tình khiến cho nàng phải khó xử hay sao?!

Nếu đúng là như vậy, thì bọn họ đã thành công rồi! Có cô dâu nào lại như nàng không ngay khi cử hành hôn lễ lại bị bạt tai như vậy?

Vì sao, sao lại đối xử với nàng như vậy, nàng đã làm gì sai nào?

Nàng vẫn luôn rất an phận lo việc của mình, chưa từng trêu chọc ai, ông trời sao lại thiếu công bằng đối với nàng như vậy. Nàng không phải đã gả đi rồi ư, vẫn còn chưa đủ à? Nàng rút cục phải làm như thế nào mới phải đây?!

Còn đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình, Tiểu Nhược hoàn toàn không hay biết nhân vật chính của ngày hôm nay cũng đã bước vào phòng.

Thẩm Hạo Ngôn từ lúc bước vào nhìn thấy cô dâu của hắn đang ngồi bên cạnh bàn trang điểm, bờ vai hơi run run, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng thở dài. Lại nhớ tới sự việc bất ngờ trong hôn lễ, con người sắc bén thoáng quẹt qua một tia tinh quang, mang theo hơi lạnh khiến người ta hoảng sợ.

Bước đến phía sau nàng, không đợi nàng phát hện liền chụp lấy bả vai của nàng, “Này – -”

Tình huống bất ngờ khiến Tiểu Nhược phải giật mình.

“Sao anh lại vào đây!”

Nói xong câu đó, nàng chỉ muốn cảm rơi đầu lười của mình, nàng đang nói linh tinh cái gì vậy, bọn họ vừa mới kết hôn, mà đêm nay là đêm tân hôn của hai người họ, hắn đương nhiên là có lý do để bước vào.

“Còn đau không?”

Không trả lời nàng, hắn khẽ chạm lên chiếc má sưng đỏ, nhân nhặt hỏi, trong giọng nói chợt có đôi chút quan tâm, ngay cả chính hắn cũng phải giật mình, dường như chỉ là phút giây kích động hắn vội rút tay về.

“Không – không đau – -”

Kinh ngạc trước cử chỉ của hắn, nàng ngơ ngác nhìn lời nói cũng trở nên lấp bắp.

“Vậy thì tốt rồi, dùng một ít đá chườm qua là sẽ đỡ, tôi không hi vọng ngày mai vẫn còn trông thấy em như thế này nữa!”

Lời nói lạnh nhạt vừa dứt, hắn xoay người muốn dời đi, dường như nhớ ra điều gì, lại bước tới gần nàng.

“Phải rồi, chuyện ngày hôm nay, không có nghĩa là tôi dễ dàng cho qua như vậy, tôi sẽ làm cho rõ ràng. Mà em, nếu đã bước vào Thẩm gia, em hẳn biết rõ nên làm như thế nào cho tốt vai trò nữ chủ nhân, tôi không hi vọng nghe được điều gì làm tổn hại đến danh dự gia đình!”

“Còn nữa, tôi cô lẽ đã quên chưa nói cho em biết một việc, em gả vào đây là để giúp tôi sinh hạ người thừa kế chỉ cần xác định em mang thai, tôi cũng sẽ không gặp lại em nữa (Sa: nói trước bước không qua đầu anh ạ). Hãy đảm đương cho tốt vai trò thiếu phu nhân của em, những chuyện khác tôi hi vọng chúng ta không can thiệp lẫn nhau, nếu như em đồng ý thì ký tên vào tờ thỏa thuận này.”

Hắn lấy ra tờ hợp đồng thỏa thuận đưa tới trước mặt nàng.

“Đương nhiên, em cũng có thể cự tuyệt, tuy nhiên – - cho dù như vậy cũng không thay đổi được điều gì cả!”

Nhìn bộ dáng bối rối phân vân của nàng, hắn chỉ nhún vai, có lẽ hắn có thể thông cảm phần nào tâm trạng của nàng, thế nhưng hắn muốn nàng biết rõ, hắn chuyện hắn đã quyết định ai cũng không thể can thiệp được!

Cầm lấy trên tay tờ thỏa thuận, bên tai là lời nói tàn khốc của hắn, nàng không phải sớm biết rồi sao, cuộc hôn nhân ràng buộc này vốn là không phải là thứ mà nàng có thể kì vọng, vậy thì nàng còn trông mong vào hắn sẽ có thể nói ra lời hay ý đẹp gì đây, ngay từ đầu hắn không phải đã tỏ rõ thái độ rồi sao, hay là nàng quá ngu ngốc, lại cho rằng hành động có vẻ như quan tâm của hắn trong hôn lễ cùng với vừa rồi mà có phần hi vọng!

“Được, tôi đáp ứng!”

Run rẩy ký tên mình, không buồn nhìn đến nội dung thế nên nàng không hề hay biết đến khoản đền bù tổn thất rất lớn mà nàng thân là vợ của hắn có quyền được hưởng. Biết rõ hành động của hắn có thể khiến cho nàng chịu nhiều thương tổn, nàng cũng chỉ biết ký!

Cầm lấy bản hợp đồng đã được kí xong, không cả liếc nhìn nàng, hắn xoay người rời đi bỏ lại đằng sau Tiểu Nhược với khuôn mặt tái nhợt.

Hắn dường như đã quên hôm nay là ngày gì, hành động của hắn giờ phút này khiến cho Tiểu Nhược trong lòng không khỏi bi ai, thế mà hắn ngay trong đêm tân hôn ngủ lại thư phòng! Khiến cho nàng lại phải đối mặt với tình huống khó xử trước nay chưa từng có!

10. Chương 10: Tổng Vào Lãnh Cung ?

Trong căn biệt thự xa hoa rộng lớn, kim đồng hồ đã chỉ 10 giờ, Tiểu Nhược mở cửa, bước xuống cầu thang. Nàng lấy làm tò mò, vì sao lại không có lấy một bóng người, không phải trong nhà Thẩm gia có rất nhiều người làm sao?

Tại một góc rẽ khác ở trên lầu, mấy người hầu gái đang thì thầm với nhau, nghe được câu chuyện của họ khiến nàng phải dừng bước.

“Ô này- tôi nói cho cô biết một chuyện nha, sáng sớm hôm nay lúc tôi vào quét dọn thư phòng bắt gặp thiếu gia ngủ lại ở trong đó đấy, thiếu gia có vẻ không thích thiếu phu nhân thì phải, nếu không vì sao lại không ở chung phòng với nàng!”

Một người trẻ tuổi nhất nhỏ giọng nói với một người khác.

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy là lạ, thiếu gia đột nhiên kết hôn, lại lấy người con gái quen biết cũng chưa lâu, đêm tân hôn làm như vậy, chắc chắn là ghét bỏ nàng rồi! Hơn nữa thiếu gia sáng sớm hôm nay lại vội vã tới công ty, ngay cả tuần trăng mật cũng không có, thật không biết là cô gái này ở đâu ra, khó trách bị tổng vào lãnh cung!”

Phụ họa lời của người kia, cô này cũng phát biểu nhận xét của mình.

“Ừm, đúng vậy, nhà nàng ta chắc cũng không khá giả gì, gả vào đây chắc sẽ không có địa vị, thật không hiểu thiếu gia làm sao lại cưới nàng, nàng ấy căn bản không xứng với thiếu gia nhà chúng ta!”

Đằng sau cách đó không xa, Tiểu Nhược đem lời của các cô nghe vào một chữ cũng không sót.

“Nói nhỏ một chút, kẻo bị Lưu quản gia nghe thấy được sẽ không hay đâu, ông ấy lại mắng tôi là kẻ nhiều chuyện, mau đi làm việc thôi, a – tôi còn một gian phòng chưa dọn dẹp đây này – -”

Bối rối nhìn quanh bốn phía, xác định không có người đằng sau, các cô liền vội vàng kéo nhau đi làm việc.

Đội mấy người đó đi khuất Tiểu Nhược mới xuất hiện, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, rút cục bản thân đã thành đề tài cho người ta chê cười! Không phải chỉ vừa mới kết hôn sao, nhanh như vậy liền đem nàng trở về nguyên hình. Không, phải nói là từ đêm hôm qua cũng đã bắt đầu khiến cho nàng nhận rõ được sự thật. Từ lúc hắt hủi ra những lời lãnh khốc lạnh lùng kia, từ lúc nàng ký kia tờ giấy mua thời gian cả đời còn lại của nàng làm mẹ đẻ trẻ thừa kế của hắn. Nàng đã phải biết cái gọi là cuộc sống hôn nhân chẳng qua chỉ là người si nói mộng.

Cũng không phải sao, hôm qua không phải hắn đã dùng hành động nói cho nàng biết sao. Người giúp việc có ý nghĩ như vậy cũng chẳng trách được họ, hết thấy đều là nàng tự chuốc lấy!

Lắc lắc đầu, gạt đi những suy nghĩ lung tung, nàng đi đến phòng bếp, xem ra nàng là đừng mong có bữa sáng sẵn sàng chờ đợi mình, tốt nhất là nàng nên tự mình tìm xem có thứ gì có thể lấp đầy cái bụng.

Tìm thịt xông khói, bánh mì nướng, cà chua, rau xà lách, nhanh chóng tự mình làm một phần sandwich, rót một cốc sữa, thế là giải quyết xong.

Ăn xong bữa sáng, nàng bước ra ngoài đúng lúc gặp được Lưu quản gia, hắn lễ phép đối với nàng chào hỏi.

“Xin chào thiếu phu nhân, tôi là Lưu quản gia, có điều gì cần xin cứ việc phân phó.”

Giọng nói nhàn nhạt, nguội lạnh khiến cho Tiểu Nhược không biết phải làm sao, ngay cả Lưu quản gia này cũng lãnh đạm giống hắn, nàng rất hoài nghi khuôn mặt lúc nào cũng đông băng như vậy, liệu có lúc nào rơi xuống hay không.

“Ừm, Xin chào, Lưu quản gia, à – không cần – - không cần đâu!”

Vội vàng lắc lắc đầu. Nói đùa, nàng là người rảnh rỗi nhất nơi này, nhìn thấy nhiều người đang bận như vậy, nàng chẳng lẽ không biết xấu hổ lại gây thêm phiền phức cho họ ư.

“Không vắn đề gì, có chuyện cần xin cứ việc sai bảo, thiếu gia giao cho tôi nhiệm vụ phải chiều cố thiếu phu nhân thật tốt.”

Cung kính nhìn nàng, âm thầm làm cho thiếu phu nhân mới nhậm chức phải khó xử, một chút đáng điệu cũng không có! Đường như ông ta chẳng có biểu hiện gì, vẻ mặt nghiêm túc làm cho Tiểu Nhược không được tự nhiên.

“Thật sự là không có! Ừm, có việc gì cần tôi sẽ nói, thật đó –” sợ ông ấy không tin nàng còn ra sức gật đầu phụ họa.”

Vậy tôi xin cáo lui trước!

Hướng nàng cúi mình một cái, Lưu quản gia yên lặng lui xuống.

Hô... Chuyện gì xảy ra vậy, vì sao lại giống cái người kia lãnh đạm đến thế, thật là!” Nàng khẽ thở dài

Thấy những người trong nhà đều bận rộn như vậy, nàng tới chỗ hỏi xem có thể hỗ trợ gì hay không, nhưng hết thấy bọn họ thấy nàng đều như nhìn thấy quỷ, chỉ muốn nàng đứng sang một bên, nói có bọn họ làm là được rồi, nàng là thiếu phu nhân không cần làm những chuyện của kẻ dưới. Ai, hại nàng ngay cả tìm người nói chuyện cũng không có.

11. Chương 11: Biết Người Biết Ta

Trên tầng cao nhất của trung tâm điều hành của tập đoàn họ Thẩm, Thẩm Hạo Ngôn ngồi phía sau bàn làm việc, chăm chú nhìn tài liệu trước mặt, lông mày nhíu chặt, đôi mắt thâm sâu, sắc mặt lạnh lẽo khiến cho người ta phải tự hỏi rút cục là tài liệu gì lại khiến cho hắn có biểu hiện như vậy.

Trong tài liệu đang mở, là một phần tư liệu cá nhân chi tiết, từ hồi nhỏ cho đến đến lớn, còn kèm theo ảnh chụp. Tài liệu này chính là về Bạch Tiểu Nhược, hắn thừa nhận, làm như vậy có lẽ không được minh bạch lắm, nhưng là từ trước đến nay hắn luôn muốn làm chủ mọi chuyện, cho dù thủ đoạn gì, cũng phải biết rõ. Hắn luôn ghi nhớ đạo lý “Biết người biết ta, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng”.

Tài liệu không nhiều lắm, nàng là một người trầm tĩnh, đơn giản, dường như không có gì đặc biệt, cũng chỉ là trong ba năm đại học có kết giao với một chàng trai, ánh mắt lướt qua những bức hình, trong ảnh đều là nàng đang cười nói tự nhiên, hoặc là vui vẻ chạy trốn, làm động tác nghịch ngợm đáng yêu, hoặc là nép vào người thanh niên anh tuấn bên cạnh... Cho đến những hình ảnh của cuộc sống gần đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đã mất đi nụ cười chỉ còn nét u buồn trong mắt nhìn qua như vực sâu không thấy đáy.

Trong tài liệu nói, người thanh niên đó bởi vì bị cha mẹ thúc ép, sắp cùng tiểu thư của Lê thị đính hôn, bởi vậy nên bỏ qua nàng. Là bởi vì như vậy, nàng mới buồn phiền không vui, là bởi vì như vậy, nàng mới thương tâm, tuyệt vọng cho nên mới cùng hắn kết hôn à? Là thế này phải không?

Bất kể là đáp án như thế nào, hắn dường như cũng khó có thể chấp nhận!

Nặng nề khép lại tài liệu, vuốt vuốt mi tâm nhíu chặt, nhắc điện thoại lên gọi đi.

“Thiếu gia.” Đầu bên kia tiếp điện thoại.

“Lưu quản gia, thiếu phu nhân hôm nay đã làm những gì.”

Ngữ điệu bức mình, giọng nói tố cáo bản thân đang không vui.

“Báo cáo thiếu gia, hôm nay thiếu phu nhân rời giường ăn sáng xong sau đó ra vườn hoa, không có làm gì khác.”

“Được rồi!”

Vừa mới cúp điện thoại, điện thoại nội bộ vang lên.

“Chuyện gì vậy?”

“Giám đốc, là lão phu nhân gọi đến, bà nhất định muốn ngài nghe điện thoại.” Nghe ra lão đại giọng nói không vui về gì, nhưng người gọi đến là lão phu nhân, sao có thể không báo cáo. Làm cấp dưới thật đúng là khó xử!”

“Nói máy đi.” Vừa nghe là điện thoại của mẹ, hần liền nhúc nhích, biết ngay là bà muốn nói những gì rồi.

“Con trai à, là mẹ đây, mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với con.”

Thẩm phu nhân cũng mặc kệ con trai bây giờ như thế nào, tóm ngày đầu tiên kết hôn đã bỏ chạy đến công ty, lạnh nhạt với vợ, bà sao có thể dễ như vậy chứ!

“Mẹ, Con biết rồi.” Miến cưỡng đáp lời, hần đương nhiên biết rõ mẹ mình muốn nói cái gì.”

“Con biết? Con biết thế thì tại sao mới ngày đầu tiên kết hôn con đã vội chạy đi làm, bỏ mặc vợ con ở nhà, chuyện này con giải thích ra sao?!”

Xem con trai có ý tứ qua loa đại khái, bà nhin không được lớn tiếng nói.

“Công việc của con đang rất gấp.”

Đem ống nghe cách xa một chút rồi mới nghe tiếp, thêm chút nữa hần sẽ phát điên mất, tính bà là như vậy, một khi đã bị kích động sẽ lâm nhảm không ngớt.

“Công việc gấp gáp, con là ông chủ cơ mà, trong công ty nuôi nhiều người như vậy để làm cái gì, con không đi làm một ngày, công ty sẽ sụp đổ hay sao, không phải là con đã đồng ý với mẹ rồi chứ, nói là sẽ để mẹ mau chóng ôm cháu nội, hóa ra là con gạt mẹ, số tôi thật là khổ mà, nuôi đứa con bất hiếu làm tôi tức chết... Ô...ô ...”

Nói xong lời cuối, còn xụt xịt mũi, khiến cho con trai thấy được bà đang khổ sở đến cỡ nào!

“Mẹ mẹ đừng khóc, con biết rồi, con đồng ý là được chứ gì, tối hôm nay con sẽ về nhà.”

Thực không chịu nổi chiêu này của bà biết rõ là giả, mà lại không thể làm gì được.

“Ừm, con nói rồi nha, không cho phép con dối ý, mẹ chờ đấy, Bye-bye.”

Nghe được lời hứa của con trai, bà lập tức liền khôi phục lại giọng điệu như trước, còn không quên dặn dò.

“Con biết rồi. Bye.”

Cúp điện thoại, cảm giác mệt mỏi kéo đến, nghĩ đến nàng dâu mới cưới đang ở nhà, hần cảm thấy không biết phải đối đãi với nàng như thế nào nữa.

12. Chương 12: Mẹ Chồng Mách Nước

Cúp điện thoại xuống, hiếm khi thấy Thẩm phu nhân vứt bỏ vẻ tao nhã thường ngày, vỗ tay vui mừng như một đứa trẻ, thiếu chút nữa thì nhảy cẫng lên. Bà quả thực rất thích nha đầu Tiểu Nhược kia, e lệ, an tĩnh, hiền lương thực đức, còn có loại khí chất không nói ra được, con bé là đứa rất hợp ý bà. Không phải là bà nói lung tung, hai đứa quả thực rất xứng đôi, ha ha, con cái của hai đứa sau này nhất định có thể khiến người khác hâm mộ, hai ông bà có thể thỏa sức mà khoe khoang cháu nội, đúng là một sự kết hợp hoàn hảo.

Nghĩ tới đây bà liền lệnh cho lái xe chuẩn bị xe tới biệt thự mới của Thẩm gia. Sau khi con trai kết hôn, hai ông bà rất tích cực tạo cho hai đứa một không gian riêng, bọn họ thật không muốn quấy rầy đôi lứa.

“Xin chào lão phu nhân.” Vừa nhìn thấy bà tới, người hầu trong nhà đều cung kính chào hỏi.

“Ừm, thiếu phu nhân đâu, ta tìm con bé có việc.” Bước vào nhà không thấy nàng, bà liền đánh tiếng hỏi thăm.

“Dạ, thiếu phu nhân ở trong phòng, để tôi đi mời nàng xuống.” Không dám chậm trễ, quản gia vội vàng lên lầu.

Cốc cốc...”Thiếu phu nhân, tôi là Lưu quản gia.” Lưu quản gia đưa tay gõ nhẹ cửa phòng đang đóng kín.

“Ừm, tôi tới đây.” Đúng lúc nàng vừa ngủ trưa thức dậy. Nàng chỉ có một mình. cũng chẳng có việc gì làm, đơn giản chỉ biết chớp mắt một chút.

“Thiếu phu nhân, lão phu nhân tới đây, xin người đi xuống lầu. Bà đang ở dưới nhà chờ.” Cửa mở, ông thấy nàng hình như vừa mới tỉnh ngủ, dậm dề xong liền bước xuống lầu, để cho nàng có thời gian rửa mặt.

“A?! A, được, tôi lập tức xuống ngay.” Nghe thấy mẹ chồng tới, nàng vội vàng muốn xuống lầu, đột nhiên bước chân dừng lại, lúc này mới phát hiện trên người mình còn đang mặc đồ ngủ.

“Chờ... Chờ tôi một chút, tôi sẽ xuống ngay.” Trời, nàng thiếu chút nữa thì xấu hổ chết mất, quần áo lòi thoi thế này mà dám đi gặp mẹ chồng?! Nàng đóng cửa, vội vàng hướng phòng tắm chạy đi rửa mặt.

Khi nàng xuống lầu, không biết vì lý do gì, rõ ràng cũng đã gấp mặt rồi, không hiểu sao vẫn thấy căng thẳng như vậy, sửa sang váy áo hết lần này đến lần khác xác định không có vấn đề gì mới dám đi đến trước mặt mẹ chồng.

“Tiểu Nhược, đến đây, ngồi xuống nào.” Vừa nhìn thấy nàng đến gần bà liền thân mật kéo nàng ngồi bên cạnh.

“Dạ, vâng ạ.” Nàng kéo ghế ra, thận trọng ngồi xuống, thành thật mà nói nàng thật sự rất hồi hộp, nghe đồn đa số nhà giàu có mọi người thường rất nghiêm túc. Nhìn qua không phải rất khó gần gũi sao, ít nhất ông chồng của nàng đúng là như vậy. Thế nhưng mẹ chồng nàng có vẻ như rất nhiệt tình, phải nói là vô cùng nhiệt tình mới đúng.

“Tiểu Nhược à, thật sự là rất xin lỗi con...” Ngừng một lát... Bà cầm lấy tay của nàng, vẻ mặt áy náy.

” A? Gì ạ...” Nàng sợ tới mức mở to hai mắt, không biết vì sao bà lại nói xin lỗi với nàng.

“Quả thực là rất thiệt thòi cho con, ta thay mặt Hạo Ngôn xin lỗi con, thật là, không hưởng tuần trăng mật đã đành, thế nhưng 2 ngày nay nó đều chạy tới công ty làm việc, đem con bỏ ở nhà, thật chẳng ra làm sao cả.” Nói xong còn bày ra bộ dáng tức giận bất bình, như muốn đem cái người đang được nhắc tới chính đốn nghiêm khắc.

“Dạ, không đâu, không sao đâu ạ. Như vậy cũng rất tốt.” Nàng cảm thấy chuyện này không quan trọng, căn bản nàng chẳng hi vọng cùng cái người bá đạo kia ở chung một chỗ.

“Rất tốt? có cái gì tốt, con nói như vậy là thế nào, con mau nói đi, có phải là nó ức hiếp con hay không? Đừng sợ, cứ nói với mẹ, mẹ sẽ thay con dạy dỗ nó.” Xem biểu hiện không có chuyện gì của nàng, bà liền bực bội, giọng nói cũng không nhịn được lại vang lên.

“Mẹ... Không có gì, không có gì, anh ấy không có uy hiếp con, thật mà. công việc của anh ấy bận rộn, tuần trăng mật có hay không cũng không quan trọng.”

Nàng chẳng còn để ý có hay không tuần trăng mật, cho dù nàng cũng đã từng mong đợi, nhưng kể từ lúc nhận rõ sự thật nàng cũng không dám hy vọng xa vời.

“Ngoan, gọi mẹ là đúng rồi, dù sao con cứ nghe ta.” Nàng chỉ gọi một tiếng ” mẹ” thôi, nhưng làm bà ngọt đến trong lòng đi, bà có thể không thể quên mục đích của chuyến này. Lão Lưu ông đi ra xe đem mấy thứ tôi đã mua lấy vào đây.

Vâng lời Lưu quản gia đi ra ngoài, khi trở hai tay mang đầy túi lớn túi nhỏ.

Từ trên tay Lưu quản gia lấy ra một chiếc túi to, hóa ra là một đồng lớn thuốc bổ, thế nhưng, những kia mới nghe tên có vẻ rất dọa người.

“Ừm, cái này, con mỗi ngày đều phải ăn, rất bổ đấy, con gầy quá, phải ăn nhiều một chút mới có thể sinh cho ta thằng cháu nội trắng trẻo bụ bẫm chứ.” Rút cục bà cũng nói ra mục đích của mình.

“Mẹ...” Vừa nghe thấy bà nói sinh đứa nhỏ trắng trẻo, mặt nàng liền thoáng đỏ bừng.

13. Chương 13: Để Nàng Đi Quyên Rũ Anh Ấy?

“Ngoan, nghe mẹ chỉ đúng mà thôi. Còn có cái này... Cái này để con Hạo Ngôn cùng thưởng thức... Đi theo ta nào...”

Bà hưng phấn giới thiệu, lại còn nháy mắt mấy cái. Sau đó thần bí lôi kéo nàng lên lầu, trên tay còn cầm một cái túi phấn hồng to.

Về mặt khó hiểu bị bà lôi kéo lên lầu, cửa còn nhanh chóng bị khóa lại.

....

“Cái gì đây ạ, này là... Mẹ, không cần phải như vậy... Không cần đâu, thuận... Thuận theo tự nhiên là được rồi...”

Tiểu Nhược lấp bắp nói, trời, mẹ chồng nàng thật đúng là không giống người thường mà, thật sự là tương đối... Tương đối nhiệt tình... trong túi kia là mấy bộ nội y sexy! Trời ạ!

“Thẹn thùng cái gì cơ chứ, mẹ cũng không có ý gì, chỉ là muốn các con mau chóng sinh cháu nội cho mẹ, để cho mẹ sớm trải nghiệm niềm vui tuổi già...” thật sự bà đã chờ lâu quá rồi mà.

“Quyên rũ?! quyên rũ anh ấy, con sao?!”

“Đúng vậy, chẳng lẽ còn là ta, cô bé ngốc, ha ha.”

“Nhưng... Nhưng mà... Quyên rũ anh ấy thế nào?!”

Nàng cũng không có cách nào tiếp thu được, để nàng mặc những thứ như thế này đi hấp dẫn Thẩm Hạo Ngôn?! Nàng dám mặc mới là lạ! Bị bắt buộc cầm mấy bộ nội y tơ tằm trong tay, hơn nữa còn là màu đỏ rực rỡ. da đầu nàng một hồi tê dại.

“Mẹ chỉ là muốn con hiểu rõ hơn Hạo Ngôn thôi, chỉ là áp dụng một chút sách lược nho nhỏ. Đàn ông mà, thi thoảng cũng thích phụ nữ chủ động, giống như ta năm đó cũng là như thế này mê đảo ba Hạo Ngôn đó nha, hiện tại mẹ muốn con trở nên phong tình vạn chủng, mê đảo nó...”

Hoàn toàn không nhìn thấy vẻ thẹn thùng trong mắt nàng, chỉ ra sức thuyết phục nàng, mau chóng hoàn thành tâm nguyện được ôm cháu nội. Bà còn cố tình bày các loại động tác như thế nào là phong tình vạn chủng làm cho Tiểu Nhược xem. Chuyện này ngược lại càng khiến cho mặt của nàng đỏ bừng thành từng mảng.

“Thật là...”

Nàng thật không có dũng khí đó, hơn nữa có cần thiết phải nhanh như vậy không, bọn họ chỉ vừa mới kết hôn được có hai ngày, cũng không phải chiến tranh lạnh lâu năm! Dù sao cũng nên cho nàng một thời gian thích ứng!

“Ô ô... Số mẹ thật là khổ mà, mẹ chỉ muốn ôm cháu nội mà thôi, nguyện vọng nho nhỏ như vậy, thế mà các con cũng không chịu đáp ứng, chỉ biết lừa gạt mẹ, mẹ phải làm sao đây?”

Trong nháy mắt, khuôn mặt đầm đìa đáng yêu liền biến đổi, bàn tay còn phối hợp dụi dụi khóe mắt, dường như còn có giọt nước mắt sắp chảy ra.

“Mẹ... Người, người đừng như vậy mà, đừng...”

Chưa thấy qua này tình cảnh này Tiểu Nhược luống cuống đến độ cũng suýt khóc theo, đây là chuyện gì vậy?!

“Mẹ đã già rồi, Càng ngày càng vô dụng, nói cũng không ai chịu nghe, con nói xem mẹ còn sống làm gì nữa! Ô ô...”

Giọng nói kia nghe khiến cho người bên cạnh không đành lòng, làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt bà, hơn nữa bà không phải người nào khác mà là mẹ chồng nàng.

“Mẹ, người đừng khóc, con... Con đồng ý là được mà, nhưng, thành công hay không con cũng không dám chắc!”

Nàng căn bản không nỡ từ chối bà, hơn nữa là nàng là người rất dễ mềm lòng, cho nên liền xúc động đáp ứng, chuyện tiếp theo cứ để sau hẵng tính vậy.

“A, thật sao, tốt, như vậy thì tốt rồi, thật tốt quá.”

Thấy nàng đồng ý, bà lập tức liền tươi cười hơn hở, dường như ai đó vừa rồi khóc đến khổ sở nào nùng, khiến cho người ta không đành lòng từ chối không phải là cùng một người.

“Vâng...”

Xem bà lúc thì khóc lúc thì cười, nàng còn thật không biết như thế nào để thích ứng... Nàng rất nghi ngờ có phải người vừa khóc lúc này đang ở trước mặt nàng không. Vì sao lại có cảm giác bị gài bẫy thế nhỉ!

“Được, vậy con nói là làm nha, đêm nay tiến hành luôn đi, còn nữa, đây là bí mật giữa hai mẹ con ta, nhớ phải giữ kín nhé! Được rồi, mẹ không quấy rầy con nữa, ta đi trước nha, bye bye!”

Trước khi đi bà còn nháy náy mắt với nàng, rồi mới vui vẻ rời khỏi.

“Dạ con biết rồi, con sẽ giữ bí mật, bye bye!”

Trời mới biết, nàng muốn điều này này vĩnh viễn là bí mật, tốt nhất là, a! Nàng làm như thế nào rút lại đây, tại sao lúc này lại đồng ý nhanh chóng đến vậy, thật là!

Nàng chờ cho đến khi mẹ chồng đi khỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp xuống. Nàng nhìn tới đồng nội y còn cầm trong tay cứ như đụng phải quái vật liền đem mấy thứ đó ném ra thật xa. Nằm ở trên giường, dùng chăn đem mình quấn tròn lại, trên chiếc giường rộng lớn bực bội lăn qua lăn lại.

14. Chương 14: Đấu Tranh

A – - làm sao bây giờ?! Rút cục thì phải làm như thế đây, làm hay là không làm?!” Vô thức cắn cắn một góc chăn bông, nàng lẩm bẩm tự nói một mình.

“Em gả vào đây là để giúp tôi sinh hạ người thừa kế chỉ cần xác định em mang thai, tôi cũng sẽ không gặp lại em nữa.”

Đầu óc bất ngờ nhớ lại những lời này, khiến cho nàng có trong nháy mắt liền hoảng hốt, lập tức đầu óc suy nghĩ linh hoạt, có lẽ đây cũng là một cơ hội!

Nếu anh đã nói như thế, đặc biệt lại dùng phương thức xa cách lạnh lùng như vậy để khiến nàng hiểu, thì đối với cuộc hôn nhân này anh ta vốn cũng chẳng quan tâm, dù cho đối tượng là ai cũng không quan hệ. Như vậy nàng chỉ cần giúp anh sinh hạ người thừa kế là được, cũng không cần phải lo lắng anh ta đụng chạm đến, sau đó nàng sẽ được tự do, không phải sao? Chẳng qua là hi sinh một hình thức xưng hô mà thôi, lấy được tự do sau này của nàng, tại sao lại không làm đây?

“Vì tự do về sau, mình phải cố gắng lên, kiên trì nhẫn nại một chút!”

Nghĩ như vậy, cứ thế tự an ủi bản thân, nàng mới kéo chiếc chăn đang quấn trên người xuống.

Bước xuống giường, nhìn thấy đồng nội y bị quăng vào một góc. Nàng bước tới gần đem mấy thứ đó cầm trên tay, tường tận xem xét tỉ mỉ, nàng thực tại rất hoài nghi, ít như vậy bỏ mặc lên người mới có thể thể hiện phong tình vạn chủng sao? Thật sự có thể chứ?! về mặt nàng đầy nghi vấn.

Nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã buông xuống, nhớ lại lời mẹ chồng dặn dò nàng muốn nàng tiến hành ngay đêm nay, lúc này nàng mới mới nhớ tới anh ta sẽ trở lại. Nàng quả thực là hồ đồ, đây là nhà người ta đương nhiên phải về rồi. Ý là bất luận như thế nào cũng sẽ gặp lại cái con người lạnh lùng kia.

Vừa chợt nghĩ như vậy, Lưu quản gia đã đi lên mời nàng đi xuống dùng bữa tối. Nàng vừa bước xuống cầu thang, đã nghe thấy tiếng xe chạy ngày càng gần, rồi có tiếng phanh xe.

“Thiếu gia, ngài đã trở lại.”

Nghe thấy tiếng động, Lưu quản gia vội vã ra mở cửa xe.

“Ừm.”

Thẩm Hạo Ngôn, đưa chiếc cặp tài liệu, bước vào nhà.

“Bữa tối đã chuẩn bị xong, thưa thiếu gia.”

“Ừm.”

Giọng nói trầm thấp không có quá nhiều câu chữ dư thừa, ngồi vào trước bàn ăn, lông mày nhíu một cái quay đầu hỏi thăm:

“Đã mời thiếu phu nhân xuống dùng cơm chưa.”

Lưu quản gia đứng bên cạnh vội vàng trả lời.

Nếu như vừa rồi nàng còn đang do dự có muốn đi xuống hay không, lúc này thì nàng là không có lựa chọn nào khác đành phải đi xuống, cam chịu đến trước bàn ăn.

Kéo chiếc ghế ngồi đối diện với hắn, nhìn thấy trên bàn bữa tối phong phú tinh xảo, nàng âm thầm cảm thán, người có tiền đúng thật là xa xỉ, chỉ một bữa ăn bình thường cũng thịnh soạn như vậy, thật là lãng phí.

Tuyên bố có thể bắt đầu bữa ăn, Thẩm Hạo Ngôn liền lặng yên ăn dùng bữa, hoàn toàn đem bạch Tiểu Nhược coi như không khí.

Trong lúc đó Tiểu Nhược len lén liếc hắn một cái, nhìn hắn ưu nhã, tự nhiên dùng cơm, dường như không có ý định cùng nàng nói chuyện. Nàng cũng hăng hái vui đầu trước mặt người ta không kiêng dè gì dùng mười ngón tay bắt đầu chiến đấu với bữa tiệc lớn.

Thẩm Hạo Ngôn liếc mắt nhìn cái người vừa rồi còn một bộ ngơ ngác lén lút nhìn hắn giờ phút này đang cố gắng tác chiến với đồng thức ăn thì không khỏi kinh ngạc. Nàng không giống với những người con gái khác, nếu như là mấy cô nàng kia, nhất định trong lúc ăn cơm nhất định sẽ quẩn quít lấy hắn huyền thuyên đủ điều, hắn cũng không cho rằng như thế là phiền. Nhưng, hắn thích nhất vẫn là yên tĩnh hưởng thụ bữa tối.

Nàng, về vấn đề này khiến cho hắn rất hài lòng!

15. Chương 15: Mẹ Chồng Lắm Chiêu

Kết thúc bữa tối nghệt thở, bạch Tiểu Nhược do dự có nên cùng anh ta nói chuyện một lát hay không.

“À này...”

Tiểu Nhược gọi Thẩm Hạo Ngôn đang muốn rời đi lại.

“Có việc gì vậy?”

Bước chân dừng lại, hắn xoay người nhìn về phía nàng.

Bắt gặp ánh nhìn chăm chú, nàng lấy hết dũng khí mở miệng.

“Chuyện này, chuyện này em ... em ... Có thể hỏi anh vấn đề này được không?”

“Hỏi đi.”

Hắn cũng muốn biết nàng còn có nghi vấn gì.

“Tôi hôm qua những gì anh nói là thật sao?”

Nàng nhất định phải xác định chuyện này không phải chỉ đơn giản là anh ta thuận miệng nói ra.

“Em nói là thỏa thuận giữa chúng ta sao? Nếu đúng vậy thì tôi cũng nói luôn cho em biết, em không có nghe lầm đâu, tôi đã nói được thì sẽ làm được, về điểm này em có thể yên tâm.”

Hắn hứa hẹn chuyện gì thì sẽ không bao giờ thay đổi.

“Cái kia... Kia trong thỏa thuận nói chỉ cần em mang thai, anh sẽ... Sẽ không gặp em nữa thật à?”

Khó khăn nói ra mấy từ, nàng cảm giác hai gò má mình càng lúc càng nóng dần lên.

“Đúng vậy, chỉ cần một khi xác định em mang thai, tôi sẽ không đụng tới em nữa”

Hắn muốn chỉ là một người thừa kế mà thôi về phần nhu cầu sinh lý thì trợ lý của hắn cũng sẽ giúp hắn an bài người thích hợp, nhưng nếu như nàng yêu cầu, hắn nghĩ hắn là không ngại thực hiện nghĩa vụ của trượng phu.

“Còn nữa, sau khi sinh xong đứa trẻ cũng không can thiệp chuyện của nhau đúng không?”

Hiện tại không hỏi rõ ràng, chỉ sợ đến lúc xảy ra chuyện, thì nàng tìm ai trách cứ đây.

“Phải đúng vậy, tôi không thích người khác can thiệp cuộc sống của tôi cho dù là vợ đi chăng nữa, tất nhiên tôi cũng sẽ không hỏi đến chuyện của em, chỉ cần em làm tốt bổn phận của mình là được.”

Con người sâu thẳm từ từ lộ ra lãnh ý, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng quan sát ý tứ hàm xúc.

“Còn có vấn đề gì sao?”

Thấy nàng cúi đầu, không thấy lên tiếng, hắn mở miệng nói, tốt nhất là đem những chuyện không rõ ràng làm sáng tỏ ngay từ đầu, đỡ sau này phiền toái.

“Không có.”

Mới có chuyện này thôi đã khiến cho nàng phải nhức đầu rồi.

“Tốt lắm, tôi vào thư phòng đây, tôi cần yên tĩnh.”

Là ý nói, không có việc gì thì không nên đi vào trong đó quấy rầy hắn.

Nhìn theo bóng dáng hắn bước lên lầu rồi biến mất, ngay sau đó là tiếng cửa thư phòng bị đóng lại. Nàng hít một hơi thật sâu, vừa rồi hỏi anh ta trạng thái vô cùng khẩn trương nghiêm trọng, hiện tại rốt cục có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Chờ bình ổn hô hấp, nàng cũng lên lầu trở về phòng, đối phó với phiền não của mình.

Trốn ở trong phòng đem mấy món đồ nghe nói có thể làm cho nàng phong tình vạn chủng tường tận xem xét nhiều lần, thật sự là nhìn không ra chúng rốt cuộc có thứ ma lực gì.

Đồng hồ chạy tí tách, nàng cũng nhanh chóng gà gật, mơ hồ nghe được tiếng đập cửa bên tai, tiếp theo hình như còn ngửi thấy có mùi thuốc sắc. Mùi thuốc?

Nàng mở to hai mắt, nhìn thấy Thím Vương đang đứng ở trước mắt, quan trọng là trong tay bà có một bát nước màu đen như mực.

“Thiếu phu nhân, đây là lão phu nhân dặn dò để cho người uống.”

Thím Vương mục thấy vẻ mặt khó hiểu của Tiểu Nhược bèn nói.

“A, thật không, uống ngay bây giờ á?”

Nhìn thấy chén thuốc màu đen như độc dược, nàng nuốt nước miếng.

“Dạ, lão phu nhân đã dặn dò như vậy, người còn gọi điện thoại đến căn dặn nhất định phải để thiếu phu nhân uống hết. Mời thiếu phu nhân, người không nên làm khó chúng tôi.”

“Cứ đặt ở đó đi, lát nữa tôi sẽ uống.” Thím Vương đặt chén thuốc trong tay xuống để ở một bên trên bàn trà.

Mời phu nhân uống lúc còn nóng đi ạ, đúng rồi lão phu nhân còn nói có món đồ quên chưa đưa cho người, để cho tôi xuống mang lên.” Lúc sau thím Vương bước vào đặt thứ gì đó lên bàn rồi đi ra ngoài.

Chờ sau khi thím Vương ra ngoài đóng cửa lại, Tiểu Nhược tò mò đi tới xem đó là cái gì? Vừa nhìn thấy, cầm của nàng thiếu chút nữa thì rớt xuống! Đây là gì vậy?! Là một quyển sách khiến người ta tim đập chân run! Trên tấm bìa mặt bắt mắt còn viết dòng chữ “Dạy bạn làm cách nào để hấp dẫn đàn ông”.

Nàng thật sự là dở khóc dở cười, bội phục mẹ chồng nàng quá là chu đáo nào là nội y, nào là thuốc bổ, thậm chí còn có sách?! Tại sao cùng là người một nhà mà biểu hiện lại hoàn toàn khác nhau đến thế, Thẩm Hạo Ngôn lạnh lùng như vậy rốt cuộc là di truyền từ ai.

16. Chương 16: Chén Thuốc Màu Đen

Nhìn bát thuốc màu đen bốc hơi nóng nghi ngút, nàng cắn răng nhắm mắt một hơi uống cạn sạch. Nếu trước sau gì cũng phải uống, vậy thì uống luôn bây giờ đi.

“Oa... Khụ... Thật là đắng, đây là thứ gì vậy, thật sự là đắng mà.” Cả chén thuốc vị đắng tấn công toàn bộ vị giác, sắc đến mức nàng nước mắt nước mũi tuôn rơi, còn dùng tay quạt quạt, cố gắng xua đi vị đắng kia.

Có vẻ cũng chẳng ăn thua gì, khuôn mặt nàng nhăn nhó khó coi. Nàng quơ vội trên bàn trà tìm xem có thứ gì át đi vị đắng này không, thật may tìm được một thanh chocolate, nàng được cứu rồi!

Trong lúc tìm kiếm không cẩn thận đụng phải cuốn sách trên bàn trà, nàng tò mò nhìn xuống rồi cầm lên, mới phát hiện là quyển sách mẹ chồng đưa tới.

Tấm bìa khiến người ta đỏ mặt đập vào mắt, thuận tay nàng liền tay mở ra xem, vừa mới lật chưa được mấy tờ, lông mày liền căng hết cả lên, càng xem càng nhíu lại, nàng cảm thấy nhiệt độ trong người càng ngày càng lên cao, thoáng một cái cơ thể nàng đã nóng bừng lên.

Rốt cục nàng không chịu nổi ném quyển sách đang mở trên tay xuống, chạy như bay đến phòng tắm, nàng bây giờ cần phải nhanh chóng tắm nước ấm để cho tỉnh táo lại.

Ngâm mình một lúc, nàng bước ra ngoài, ngồi vào bên giường tự sấy khô đầu tóc... Lại nhìn thấy đồng nội y rục rịch chói mắt khiến cho nàng phải đau đầu.

Vẫn là tránh không khỏi đi, sự tồn tại của mấy thứ ấy liên tục nhắc nhở nàng, nàng thở dài bất đắc dĩ mặc vào.

Thế nhưng vừa mặc vào, nàng cảm thấy chỗ nào cũng không được tự nhiên, nàng lại tới tìm trong tủ quần áo tìm thêm chiếc áo ngủ dài khoác thêm vào.

Mặc kệ, xem biểu hiện của anh ta, đêm nay có lẽ sẽ không về phòng ngủ.

Sau khi tự an ủi mình như vậy nàng nằm trên chiếc giường mềm mại, cùng Chu công ước hẹn vẫn là hay nhất.

Lúc đó trong thư phòng Thẩm Hạo Ngôn đang nhìn chăm chú vào màn hình trên đó anh đang có cuộc thảo luận trực tuyến với cấp dưới.

“Báo cáo tổng giám đốc, hạng mục chúng ta nghiên cứu phát triển rất thành công...”

Quản lý hạng mục ở công ty con bên Châu Âu đang báo cáo tình hình mới nhất của dự án cho anh.

“Ừm, tôi biết, anh vất vả rồi”

Con người tinh mịch thoáng hiện lên một tia tinh quang, phát triển kế hoạch nghiên cứu lần này, hẳn là đã tính toán trước, hơn nữa đã chuẩn bị khá lâu, kết quả hiện tại này đều trong dự liệu của hắn.

“Thế nhưng...”

Trên màn hình quản lý hạng mục ngừng một lát, vẻ mặt bộ dạng khó xử.

“Sao vậy?”

Nhìn quản lý áp ứng, lông mày nhíu lại, chẳng lẽ sự việc có biến cố?

“Là như vậy... Tổng giám đốc?”

Trên màn hình quản lý đang định nói chuyện, lại thấy tổng giám đốc đẩy chiếc ghế ra, bực bội đứng lên đi tới cửa, hình như là có người đang gọi

“Ai vậy?! Không phải tôi đã nói, không được quấy rầy tôi sao?”

Kéo cửa ra, vẻ mặt khó chịu gầm nhẹ với người đối diện.

Cuộc họp bàn này đặc biệt là quan trọng, hẳn rõ ràng có dặn dò thời điểm hắn ở trong thư phòng không cho phép bất cứ người nào tới quấy rầy, đây là thói quen của hắn, mọi người đều biết.

“Thực xin lỗi, thiếu gia, là lão phu nhân dặn dò chúng tôi nhất định phải hằm canh cho người uống, còn nói người công tác quá mệt mỏi!”

Nhìn thấy thiếu gia tức giận, bọn họ cũng đều biết lúc thiếu gia ở thư phòng thì tuyệt đối không thể tới quấy rầy, chỉ là lời căn dặn của lão phu nhân bọn họ thật sự là không dám làm trái, bọn họ cũng thật khó xử, chỉ có thể kiên trì đến đưa canh.

“Bà lại đang làm cái gì vậy?!” Lại là lời dặn dò của bà, bà không thể để cho hắn yên tĩnh một chút sao, chẳng phải đã nói sẽ làm bà hài lòng!

“Lão phu nhân chỉ là sợ người công tác quá mệt mỏi, mới bảo chúng tôi hằm chút canh cho người bồi bổ.”

Lưu quản gia vẻ mặt chột dạ, lão phu nhân nói thiếu gia hỏi liền trả lời như vậy, ông không khỏi toát mồ hôi, ông có dự cảm, thứ này không phải tốt đẹp gì!

“Cứ đặt ở đó đi, tôi lúc này đang vội, lát nữa sẽ uống, ông có thể yên tâm mà ra ngoài.”

Quản gia để xuống, dặn dò mấy câu, sau đó vội vàng lên đi?! Từ trước đến nay quản gia nghiêm túc hiện giờ cũng là rất khôi hài, chỉ là hắn không phát hiện hành vi quái dị của ông.

“Xin lỗi, quản lý Kha, cậu nói tiếp đi, làm sao vậy?”

Hướng tới người trên màn hình nói câu xin lỗi, khuôn mặt lạnh lùng nghe đối phương vừa rồi bị ngắt lời giải thích.

“Một vài nhà cung cấp đột nhiên thay đổi chú ý, không muốn cùng chúng ta hợp tác, bên này tôi đã phái người đi xử lý, chỉ là tình huống không lý tưởng, Tổng giám đốc anh xem có nên phái người sang hỗ trợ hay không?”

“Được, cậu ở bên đó chú ý một chút, có tình huống gì phát sinh hãy báo cáo lại cho tôi, ngày mai tôi sẽ phái chuyên gia sang bên đó.” Nheo mắt, hắn trầm giọng nói, chuyện này không thể có nửa điểm sơ suất...

17. Chương 17: Cơn Giận Của Anh

Sau khi tắt đi webcam, Hạo Ngôn cảm thấy rất mệt mỏi, cả ngày nay hắn đã làm việc điên cuồng rồi trở về nhà lại tiếp tục cuộc họp trực tuyến khẩn cấp, toàn bộ cơ thể đều lên tiếng đòi nghỉ ngơi.

Thuận tay cầm lấy nước ở bên cạnh, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

”Chết tiệt!”

Buông lời mắng chửi, nhìn lại thứ đang cầm trong tay hắn không thể tin được, đây không phải là nước canh mà là thứ thuốc màu đen xì khiến cho người ta nhìn phát sợ, khi nào thì thứ này được đặt ở đây?!

Rất nhanh chóng, hắn đã quên là ai vừa mới đưa tới!

Hương vị kia làm cho hắn thấy rất không thoải mái, không bao lâu, hắn cảm giác được toàn thân khó chịu, nhiệt độ trong phòng đang lên cao, nhiệt độ cơ thể hắn cũng nóng lên dị thường.

Xoay người nhìn lại chiếc chén không. Hắn mơ hồ biết rõ là vì sao! Chết tiệt, hắn bị đánh thuốc!

Về mặt âm trầm, hắn mở cửa, dự định đi ra ngoài dạy dỗ người nào đó, chỉ là vì quá kích động, khiến cho được liệu trong cơ thể dường như càng phát huy nhanh hơn, khiến cho thân thể hắn choáng váng, tầm mắt cũng từ từ trở nên mơ hồ.

Đáng chết! Hắn biết rõ bọn họ rất cuộc muốn làm gì, bọn họ có cần phải thiết kế hắn như vậy không, hắn là người mà khi nói thì không tính toán gì với ai, hắn chán ghét nhất chính là bị người khác ép buộc!

Được rồi, bọn họ đã thành công chọc giận hắn, hắn sẽ không để cho kế hoạch của bọn họ thực hiện được!

Thẩm Hạo Ngôn cắn răng cố gắng khống chế lửa nóng trong cơ thể. Chỉ là hắn không thể kiên trì quá lâu, lão đạo bước đi, chỉ muốn nhanh chóng trở về phòng, giải quyết tình trạng quần bách này.

Không ngờ rằng, khi lướt qua gian phòng cửa khép hờ hắn bước vào, cố gắng nhìn rõ mọi thứ trong phòng, nhưng ánh sáng màu vàng của đèn điện hắt ra khiến hắn càng mơ hồ.

Đi đến bên giường, lại bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ hết hồn!

Hắn đi nhầm phòng sao? Chuyện này là thế nào?!

Chỉ thấy trước mắt một người con gái nằm trên chiếc giường lớn mặc đồ ngủ màu trắng dây lưng bởi vì vụn vụn giấy giũa rơi lỏng ra, bên trong chiếc áo ngực đỏ rực là da thịt trắng nõn như ẩn như hiện, tầng tầng mong manh đắp ở ngang hông, cặp chân trắng nõn lộ một khoảng quỳ dị mị hoặc người ta.

Tay của hắn như bị mê hoặc bất giác vươn tới chạm trước mắt khả nhân nhi lúc vươn đi ra, chỉ là _____ dường như cảm giác được bản thân bị người khác nhìn với ánh mắt chăm chú nóng bỏng, người trên giường vô thức cuộn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nghiêng về phía bàn tay hắn, làm cho suy nghĩ hỗn loạn trong hắn nháy mắt bình tĩnh chút ít!

Chết tiệt, là cô! Vợ của hắn!

Cho dù là dưới tình huống này, của anh vẫn nhanh chóng suy nghĩ, hắn nghĩ tới mới vừa rồi bản thân bị hạ thuốc, còn có cô vợ gợi cảm hiện tại nằm ở trên giường, hắn rất khó để không thể không nghi ngờ là bọn họ liên thủ thiết kế hắn!

Hắn tình nguyện bị dục hỏa hành hạ, cũng sẽ không tác thành cho kế hoạch của bọn họ. Chọc giận hắn, sẽ phải có gan gánh chịu phần nợ của hắn!

”Tĩnh dậy đi – tĩnh dậy, cô đồ đàn bà đáng chết!”

Hắn nổi giận kéo người đang ngủ ngon giấc trên giường dựng dậy, lực đạo khiến cho người trên giường phải khê kêu lên.

Bạch Tiểu Nhược mở hai mắt vẫn đang còn mờ mịt như tầng sương mù, khó hiểu nhìn Thẩm Hạo Ngôn trước mặt, ánh mắt như muốn bốc hỏa.

“ Chết tiệt cô nói cho tôi biết đây là có chuyện gì?! Cô và mẹ tôi bày trò sắp đặt với tôi sao?”

Hắn không thể tin được, bộ dạng của nàng thanh thuần tinh khiết mà lại có tâm cơ như vậy.

”Cái gì, anh đang nói cái gì, em không hiểu!”

Bị hắn lay gọi đến mức sắp sửa hôn mê, lại nghe những lời khó hiểu như vậy khiến cho nàng càng trở nên hồ đồ.

”Chẳng nhẽ cô lại bỏ ỉ đến vậy sao?! Nhanh như vậy không thể chờ đợi được muốn bỏ lên trên giường của tôi sao?! Muốn ra sức củng cố địa vị thiếu phu nhân à?!”

Lửa giận đã khiến cho lời nói của hắn không còn kiêng nể gì nữa. Chỉ mới hơn một ngày, cô ta đã nóng lòng như vậy sao. Đôi mắt hắn âm lãnh nheo lại lộ rõ vẻ nguy hiểm.

”Không phải đâu, anh hiểu lầm rồi, em không có, không có mà!”

Mặc dù vẫn không rõ sự việc rốt cuộc là như thế nào, nhưng là nàng tuyệt đối không có ý tứ kia. Đúng là mẹ chồng có chỉ dạy cho nàng, nhưng mà nàng cũng còn chưa kịp áp dụng cơ mà.

”Cô còn muốn nguy biện sao? Hiện tại cô ăn mặc như vậy nằm ở trên giường, ý tứ không phải là quá rõ ràng sao? Lại còn cố tình trối cãi!”

Đã rõ ràng còn không chịu thừa nhận, hắn sẽ không dễ dàng tha thứ!

”Này – đây là – em thật sự không như thế!”

Theo tầm mắt của hắn nhìn về phía quần áo mình, nàng bỗng im bất, vội vàng buộc lại dây áo, nàng thật sự không biết phải giải thích tình huống trước mắt như thế nào.

”Không cần phải nhiều lời! Tôi cho cô biết, tốt nhất là cô nên từ bỏ ý định đi, tôi sẽ không để cho cô đắc ý đâu!”

Trùng mắt nhìn Tiểu Nhược đang muốn giải thích, hắn cực lực đè nén dục vọng, càng bởi vậy khắc tức giận mà nhấn nhó, vẻ mặt hung hãn như quỷ Satan!

”Em...” Nàng cố gắng mở miệng một lần nữa, nhưng lại bị hắn nhanh chóng cắt ngang.

”Thẩm Hạo Ngôn tôi muốn kết hôn chỉ là một cô vợ hiền lành biết an phận, không phải là một người đàn bà đầy tâm cơ phóng túng!”

Hắn không phải đã nói rất rõ ràng là chỉ muốn một đứa trẻ để có người thừa kế, cô ta nhanh như vậy đã không thể chờ đợi được? Hắn hiện đang thay đổi chú ý, hắn sẽ không để cho người khác sắp xếp hắn một cách thái quá như vậy được! Thô lỗ đẩy nàng ngã xuống, xoay người sải bước, loạng choạng bước ra cửa, hung hăng đóng sầm một cái!

Hắn lao nhanh đến phòng tắm dành cho khách ở bên cạnh, đem mình ngâm trong làn nước lạnh lẽo, cho đến khi được liệu kia mất hết tác dụng.

Bị hắn ngang ngược đẩy ngã xuống giường, sắc mặt nàng một hồi trắng một hồi xanh, nhớ lại hành động của anh ta, cùng với những lời nói gay gắt, khiến cho nàng trong lòng đau nhói, biểu hiện tàn nhẫn lạnh lùng của anh ta như vậy khiến cho nàng lo lắng, nàng không biết tại sao lại như vậy?!

Hai tay vừa rồi bị anh ta tóm chặt bây giờ sưng phồng cả lên, nhưng nàng đã cũng chẳng buồn bận tâm, rút cục không nhìn được nữa nàng gục bên gối vùi đầu khóc nức nở.

18. Chương 18: Chạy Trốn

”Tổng giám đốc, anh có muốn nghỉ ngơi một lát hay không, tới nơi tôi sẽ gọi anh?” Trợ lý Lý nhìn về phía Tổng giám đốc nhà mình rõ ràng vẻ mặt rất mệt mỏi, nhưng vẫn đang chăm chú vào chiếc Laptop trước mắt.

“Nghỉ ngơi tốt, thì mới có tinh thần minh mẫn để làm việc được?”

Nhìn hần ngay cả dùng cũng không chịu dùng một lá, Tiểu Lý nhịn không được lại lên tiếng thúc giục. Tiểu Lý than thầm: Tổng giám đốc của mình dù sao cũng không thể ngã xuống, mình còn có mẹ già phải nuôi! Mình cũng là cần nghỉ ngơi, nhưng mình mới có 3 giờ sáng đã bị đánh thức!

“Được rồi.”

Có vẻ như không chịu nổi lời thúc giục của trợ lý, hay là do thật sự cũng rất mệt mỏi, hần dùng đôi tay đang bận rộn lại.

Thấy thế Tiểu Lý vội vàng giúp hần đem ghế ngồi ngã xuống thoải mái.

Chờ đến khi Tổng giám đốc nhắm mắt, đắp cho hần thêm một chiếc chăn mỏng, sau đó nhẹ nhàng bước ra khoanh dành cho hành khách.

Đường như là chỉ vừa nhắm mắt, Thẩm Hạo Ngôn liền khẽ lên tiếng nguyên rửa.

Bởi vì, bây giờ trong đầu toàn là chuyện của buổi tối ngày hôm qua, chuyện kia hần vốn nghĩ là người con gái kia sẽ có biện pháp gì đó, thế nhưng lại dùng phương pháp hèn hạ như vậy xếp đặt hần! Hần cũng không biết tối hôm qua bản thân tắm không biết bao nhiêu lần nước lạnh, mới dập tắt hết dục vọng thiêu đốt trong người. Đương nhiên hần có thể đi tìm những người đang bà khác, chỉ cần một cú điện thoại, nhưng hần vẫn nhịn được, hần nhất định sẽ đòi lại gấp đôi!

Trong đời hần ghét nhất là bị ép buộc, cho dù là chuyện hần nhất định phải làm.

Hần sớm đã có kế hoạch, thế nhưng cô gái kia lại ý đồ phá hỏng, hần sẽ không cho phép điều đó!

Cho nên rạng sáng mới là 3 giờ hần đã gọi điện thoại cho trợ lý, ra lệnh sắp xếp để sáng sớm hôm nay hần bay ra nước ngoài khẩn cấp, tự mình tới Châu Âu giải quyết công việc.

Thoạt nhìn có điểm giống sợ hãi mà chạy trốn, mặc dù hần không chịu thừa nhận!

Hần bây giờ không muốn nhìn thấy nàng, hần sợ sẽ đối với nàng làm ra những chuyện đáng sợ.

Hần chỉ muốn sang bên đó trực tiếp giải quyết rắc rối của kế hoạch đang triển khai, phải, lí do chỉ có vậy mà thôi, hần ở trong lòng thầm giải thích vì sao mình không kịp suy nghĩ mà lại hành động như vậy, còn có vẻ giống như đang chạy trốn.

Bất chợt, trong đầu hần bỗng hiện lên hình ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, khiến cho tâm tình của hần thoáng xuất hiện một loại cảm giác khác lạ, điều này làm cho hần rất không thoải mái. Lắc lắc đầu, cố gắng gạt đi những suy nghĩ phiền chán kia.

Chờ hần xử lý tốt chuyện ở Châu Âu, hần sẽ khiến cho nàng nhận thức rõ ràng, hần không phải là kẻ dễ dàng ngoan ngoãn để cho người ta thao túng.

Bất kể là ai, đều phải trả giá đắt cho việc chọc giận hần! Một mỗi đến cực điểm, bất giác chìm vào trong giấc ngủ.

“Cái gì?! Nó bây giờ đang ở Châu Âu?!” sáng sớm trong phòng khách lớn của Thẩm gia vọng lên tiếng quát tháo om sòm. Người lên tiếng không là ai khác, chính là Thẩm phu nhân.

Bà sáng sớm nhận được tin tức của quản gia, báo cáo là thiếu gia sáng sớm đã ra sân bay, sang Châu Âu công tác. Bà lập tức cúp điện thoại, hỏa tốc chạy tới đây hỏi cho rõ ràng.

“Dạ vâng, thiếu gia hôm nay 6 giờ đã lên máy bay, tôi đã gọi điện tới hãng hàng không xác nhận.”

Quản gia kinh hoàng sợ hãi, rất sợ bên kia không chú ý, lão phu nhân lại mất hứng.

“Tiểu tử ngu ngốc này, hôm qua đã đồng ý với ta như thế nào, bây giờ thì lại chạy mất.”

Thì ra bà thật sự đã già rồi chẳng còn uy tín gì nữa sao?

“Đúng rồi, đem hôm qua... Đêm hôm qua các người có nghe được cái gì, ừm - - tiếng động kỳ lạ gì hay không?” (Sa: @@ phu nhân! Tường nhà người cách âm tốt lắm)

Bà chẳng qua là muốn biết tối hôm qua rốt cuộc có phát sinh hay không chuyện cần phát sinh.

“Tiếng động lì lợ?! Không có, nhưng mà – - “

Quản gia lông mày nghiêm túc nhíu lại, ông đang suy nghĩ đó có được coi là tiếng động kì lạ hay không?

“Nhưng mà cái gì, nói nhanh một chút, không cần phải ấp a ấp úng.”

Muốn bà sốt ruột đến chết hay sao?

“Tối hôm qua thiếu gia quát tháo rất lớn tiếng, quả thực giống như sư tử đang gầm thét, về sau còn có tiếng sập cửa rất to.”

Tối qua ông đang say mộng đẹp thì bị giật mình, hại ông cứ tưởng rằng mình lạc vào rừng rậm, chọc phải sư tử, bị dọa một trận khiến cho người đầy mồ hôi lạnh.

“Sau đó thì sao, không có gì nữa à?”

Về sau có không có cái gì gọi là âm thanh mập mờ sao.

“ Không có.”

Ông còn có đứng lên xem xét, phát hiện không có điều gì khả nghi, bốn phía an tĩnh đến đáng sợ, ông lại nằm xuống ngủ tiếp, sau đó cũng không biết gì cả.

“Không có? Làm sao có thể không có đây, ông nhớ lại cho kĩ, có phải đã bỏ sót cái gì hay không.”

Bà rõ ràng đã bỏ thuốc liều cực mạnh, hơn nữa, Tiểu Nhược nghe lời như vậy, chắc chắn sẽ làm theo lời bà, con trai bà liệu có thể chịu được lực hấp dẫn này không?

“Thật sự là không có.”

Quả thực sau đó cũng không có tiếng động gì.

“Quản gia, bây giờ ông lập tức gọi thiếu gia trở về đây cho ta!”

Thật là..., kế hoạch hoàn mỹ như vậy lại vẫn xảy ra sai sót!

Lão phu nhân, thiếu gia đã lên máy bay, bốn giờ chiều mới tới nơi, hơn nữa thiếu gia còn phải đi làm việc.

“ Người cần tìm đang ở trên máy bay, ông làm thế nào phi lên cần thiếu gia lại được đây? Với lại quấy rầy công việc của thiếu gia, hậu quả sẽ rất thê thảm!”

Khi nó tới nơi trước tiên điện thoại cho nó, bảo nó quay trở về, cứ nói là ta sắp chết” thật sự bà sẽ bị tức mà chết mất, 555, cháu của bà, khi nào thì mới có đây...”

555: phiên âm gần giống với huhuhu

Lão phu nhân, hay là chờ thiếu gia làm xong việc trở về đi.”

Quản gia nhìn lão phu nhân nhà bọn họ, ông có thể thấy thấu hiểu được tâm tình sốt ruột muốn bế cháu nội của bà, suy nghĩ của thiếu gia, ông cũng không thể lý giải, làm cho hấn mất hứng, ông cũng không có quả ngon để ăn.

“Ta muốn cháu của ta.”

Chỉ muốn ôm cháu nội mà thôi, vì sao lại khó như vậy.

“Lão phu nhân, sẽ có mà, tôi tin thiếu gia sẽ không để cho người thất vọng.”

Thiếu gia là hấn từ nhỏ nhìn đến lớn, hấn không phải là loại người thất tín, ông tin tưởng thiếu gia.

“Tốt nhất là như vậy!”

Nếu không để cho bà được ôm cháu nội, bà sẽ làm căng với nó cho mà xem.

“Thiếu phu nhân ở trên lầu sao?”

Bây giờ bà cũng chỉ biết tìm Tiểu Nhược cô con dâu đáng thương để an ủi.

“Có ạ.”

“Tốt lắm, không có việc gì đừng tới quấy rầy chúng tôi.”

Bà muốn suy nghĩ lại, bà sẽ không thể dễ dàng khinh “địch” như trước nữa rồi!

19. Chương 19: Bị Thương Ngoài Ý Muốn

Bước lên lầu, trong phòng ngủ chính không thấy người đâu, dọc theo hành lang, phát hiện Tiểu Nhược ở phía ngoài sân thượng.

“Tiểu Nhược.”

Bà bước tới gần lên tiếng gọi nàng.

“Dạ.” Đang còn chìm đắm trong suy nghĩ riêng nàng đột nhiên bị gọi tên nên co chút giật mình.

“Mẹ, là người sao?” Xoay người nhìn thấy người vừa tới, lông mày vốn đang giãn ra, lập tức lại nhíu lại, như nhớ ra chuyện khó xử kia.

“Sao vậy, Không vui khi nhìn thấy ta sao.” Nhìn thấy nàng nhíu chặt mi, bà trêu đùa nói.

“Dạ, không có, không có, con chỉ là...” Do dự không biết phải giải thích như thế nào về nhiệm vụ được giao đã không hoàn thành.

“Chỉ là cái gì?”

“Con tối hôm qua, tối hôm qua...” Quanh co không biết nên giải thích tình huống như thế nào, nàng chẳng những không làm được gì, lại còn bị anh hiểu lầm.

“Được rồi, mẹ cũng đã biết, không có việc gì, không vội, chờ nó quay trở lại sẽ tìm nó để tính sổ sau.”

Cho dù trong lòng nóng lòng muốn ôm cháu, thế nhưng bà cũng không nên bức quá.

“Dạ, vâng.” May mắn là mẹ chồng không truy vấn điều gì, may ngài bấy giờ mới chịu giãn ra.

Tuy nhiên cũng vì một chuyện khác mà nàng rầu rĩ không vui vẻ lên được. Sáng sớm nay đã nghe được tiếng xe lái đi, sau đó nàng biết được tin tức anh đã đi Châu Âu.

Vốn là không cần hẳn phải giải quyết, hẳn lại kiên trì tự mình rời đi.”Có lẽ anh ấy không muốn thấy mình rồi!” Tiểu Nhược tự giễu nghĩ.

Tiểu Nhược không tự chủ đem lời nhủ thầm nói lên thành tiếng, Thảm phu nhân vội vàng an ủi.”Sao lại vậy, không nghĩ những chuyện này nữa, chúng ta tới vườn hoa tản tản bộ, không nên ở lâu trong phòng, sẽ buồn bực chết mất.”

“A, được!” Khẽ lắc đầu, nàng nở một nụ cười ngọt ngào, cùng mẹ chồng hăm hở đi xuống lầu.

Năm ngày qua đi, trong mấy ngày này, Tiểu Nhược mỗi ngày đều vui vẻ giống như chú chim nhỏ vừa mới xỏ lồng, trong hoa viên Thảm gia có rất nhiều loại hoa, ban ngày, lúc nhàn hạ nàng sẽ lại tới hoa viên chăm sóc những khóm hoa kia; hoặc là ở trong thư phòng đọc sách, có khi Thảm phu nhân chạy qua cùng nàng uống trà chiều, nói chuyện phiếm.

Nàng cảm thấy rất phong phú, vui vẻ, chỉ là ngẫu nhiên chợt nhớ đến, trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt lãnh khốc, cùng với hiểu lầm của anh ngày đó, lại cảm thấy nhục nhã.

tiếng bước chân vội vàng từ xa rồi tới gần, nàng nghe được tiếng cửa phòng bị gõ mạnh.

“Thiếu phu nhân, không xong rồi.”

Quản gia ngoài cửa lo lắng kêu lên.

“Làm sao vậy?!” mở cửa, nhìn vẻ mặt bối rối của quản gia, trong lòng không khỏi thoáng hiện lên một tia bất an.

“Thiếu gia đã xảy ra chuyện.”

Thở phì phò nói với nàng.”Làm sao lại như vậy?” Không phải chỉ là đi công tác hay sao? Đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa chẳng phải là còn có hộ vệ sao?

“Là như thế này, công ty con bên kia, đối thủ cạnh tranh ghen tức, thế nên cho người ám hại, vung dao muốn đả thương người đại diện của chúng ta, thời khắc quan trọng thiếu gia đẩy anh ta ra, thay người đỡ một dao.”

“Cái gì? Rất nghiêm trọng sao, anh ấy có bị thương không?”

Nghe được hần gặp chuyện không may, tim như nhảy lên.

“Đã đưa đến bệnh viện, bị thương ở phần bụng bên phải. Bây giờ còn đang cấp cứu.”

Bên kia vừa xảy ra chuyện, liền vội vàng gọi điện thoại báo về.

“Vậy bây giờ tôi nên làm cái gì?”

Vừa nghe đến hần vẫn còn đang cấp cứu, Tiểu Nhược liền kinh hoảng không ngớt, hoàn toàn không biết phải làm như thế nào.

“Tốt nhất là đuổi tới Châu Âu đi, thiếu gia cần ngài chiếu cố, tôi đã để cho lái xe đi đặt vé máy bay.”

Tình huống khẩn cấp, hơn nữa, lão phu nhân cho rằng đây là một cơ hội, để cho thiếu phu nhân đi chiếu cố thiếu gia, có thể gia tăng thời gian bọn họ ở cùng nhau, bồi dưỡng tình cảm.

“Được, vậy tôi lập tức thu dọn đồ đạc!” Đường như không có chút do dự, nàng lập tức đáp lời.

Sau đó, nàng bắt đầu thu thập hành lý.

Khi máy bay thuận lợi đáp xuống sân bay Paris, Tiểu Nhược bỗng cảm thấy hoảng hốt, sẽ phải gặp lại hần.

Ngồi ở trong xe Limousine, nghĩ tới lát nữa sẽ phải gặp người kia, bản thân mình nên làm như thế nào, quả thật nàng có chút hoài nghi anh ta có muốn gặp nàng hay không.

“Nhưng là bây giờ anh ấy bị thương, mình là vợ, chiếu cố anh là chuyện đương nhiên!” Trong lòng có một giọng nói reo hò khích lệ nàng.

20. Chương 20: Bệnh Viện Trung Tâm Thành Phố Paris

Đứng trước cửa phòng bệnh, Tiểu Nhược còn đang do dự có nên gõ cửa hay không. Bên cạnh, quản gia đã nóng lòng thay nàng gõ cửa, kéo nàng ra khỏi trạng thái ngây ngốc đi vào trong. Trong phòng bệnh, Thẩm Hạo Ngôn mới được chữa trị nằm trên chiếc giường màu trắng, hai mắt nhắm nghiền, mày rậm nhíu lại, dường như đang phải chịu đựng những cơn đau đớn thống khổ, ngủ cũng không được yên, cánh tay vẫn còn đang truyền nước biển lộ ra bên ngoài chần. Tiểu Nhược đi tới, nhẹ nhàng nâng tay anh lên, đặt lên giường, đem chăn đắp lên. Quản gia chứng kiến cảnh này, cảm động đến thiếu chút nữa kêu to, dù cho ai nhìn thấy thiếu phu nhân dịu dàng, động tác cẩn thận cùng với đôi mắt tràn đầy nhu tình chắc hẳn đều sẽ cho rằng bọn họ là một cặp vợ chồng ân ái.

Nhưng mà, sự thật lại không phải như vậy.

Thiếu gia bọn họ có phần không thích thiếu phu nhân thì phải, nếu không thì cũng chẳng đối xử với nàng lạnh nhạt như vậy.

Hi vọng sự cố ngoài ý muốn lần này sẽ cho bọn họ một cơ hội. Hần xúc động nghĩ, lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, đem không gian riêng tư lưu lại cho hai người.

Ngồi trước giường bệnh, Tiểu Nhược nhìn Thẩm Hạo Ngôn đang ngủ mà nhẹ giọng thở dài. Đôi mắt bình thường lạnh lùng như băng khép chặt giống như đứa trẻ mới sinh ngủ say, ngũ quan tuần lã như chạm khắc, tỏa ra khí thế, khiến cho hắn mặc dù đang ngủ cũng khiến cho người ta cảm nhận được một loại khí phách vương giả không gì sánh được. Một khắc kia cũng giống như hình ảnh sư tử tạm thời ngủ say chờ tỉnh giấc. “Ít nhất khi ngủ thì tốt hơn nhiều”. So với khi hắn tỉnh, nàng tình nguyện lựa chọn hắn như bây giờ, ít nhất hắn sẽ không tỏa ra khí thế bức người, khiến người ta không rét mà run. Không kiềm chế được tình cảm của mình vươn cánh tay nhỏ bé chạm vào khuôn mặt như họa kia, muốn vuốt lên đôi mày rậm nhú chặt. “Um...” Người trên giường khẽ rên thành tiếng, không rõ là do cơn đau khi hết thuốc tê hay là do bị quấy rầy mà khó chịu. Tiếng rên khiến cho Tiểu Nhược tỉnh táo lại, nàng chợt dạ định rút bàn tay ở trên mặt hắn về.

Thế nhưng, bàn tay nàng lại bị người ta nắm lấy, rút không ra.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, không dám tin nhìn qua người trên giường đang mở mắt, cái miệng nhỏ nhắn mở ra thật to, hoàn toàn không biết phải phản ứng ra sao.

“Tôi còn chưa có chết, không cần đem miệng mở ra đến mức lớn như vậy”

Chỉ là một vết thương nhỏ, nàng cho là hắn sẽ cứ như vậy mà ngủ, vĩnh viễn bất tỉnh đúng không? Hắn, cũng không yếu ớt như vậy!

“Um...Đừng!” Cầm tay nàng kéo khiến miệng vết thương bị rách, đau đớn làm cho hắn thấp giọng nguyên rủa.

“Anh buông em ra” Nhìn hắn nhăn mày lại, biết hắn bị đau nên nàng vội vàng nhắc nhở hắn

“Không buông! Ai bảo cô đến?”

Trông nàng giống như ghét bỏ bộ dạng bây giờ của hắn, trong lòng hắn liền tức giận.

“Em...em...”

Dường như hắn đang tức giận, là không muốn cho nàng đến sao? Nhưng mà—

“Không chết được, không phiền cô hao tâm tổn trí, đi về đi! “

Lạnh lùng cắt ngang lời của nàng, hắn không thích để cho người ta nhìn hắn giống như côn trùng, nhất là nàng!

Quá tổn thương lòng tự tôn của hắn!

“Nhưng mà..”

Nàng còn muốn nói, nàng vẫn chưa thể đi, nàng đến chính là muốn chăm sóc hắn.

“Tôi bảo cô đi về, cô nghe không hiểu sao? Cút!”

Hắn hất tay nàng ra, hung dữ nói, nhưng vẫn không cẩn thận làm rách miệng vết thương.

“Tên lang băm chết tiệt này”

Đau nhức liên tiếp làm hắn mất đi tính nhẫn nại, tiện tay cầm lấy chén nước trên chiếc bàn bên cạnh, ném về phía bức tường.

“Anh đừng nóng giận, em đi ra ngoài, em đi ra ngoài ngay bây giờ đây”

Nàng lớn tiếng nói, sợ hắn lại tức giận, sẽ lại làm rách miệng vết thương, vậy thì nguy rồi.

“Cút ra ngoài!!”

Bên trong lại truyền đến âm thanh của một bình hoa bị ném vỡ, chạy ra ngoài cửa, Tiểu Nhược khổ sở dựa vào vách tường.

Hắn thực sự rất không muốn gặp lại nàng sao!

21. Chương 21: Lãng Bầm Tuấn Mỹ

Thẩm Hạo Ngôn đem người đuổi ra ngoài, bởi vì cảm giác đau đớn nơi miệng vết thương, lại phải trông thấy người không muốn gặp nên trong lòng rất khó chịu, muốn tìm người trút giận.

Nhưng mà bây giờ cũng chỉ có thể nằm trên giường bệnh, hấn tức giận đấm xuống giường.

” Thật là hiếm thấy nha, tổng giám đốc Thẩm, hiếm khi có thể nhìn thấy được hình ảnh này của cậu” Đi kèm với giọng nói trêu tức là một vị nam tử cao lớn, tuấn mĩ dị thường bước vào phòng bệnh.

“Cậu, tên lang băm chết tiệt này!” Không thấy thì không sao, vừa xuất hiện liền bày ra vẻ mặt đáng ăn đòn, hấn tiện tay ném qua một cái gối.

“Ồ, tức giận không nhỏ, xem ra sức khỏe không tồi, nếu biết sớm tôi đã đem vết thương của cậu mở ra lần nữa rồi khâu lại, rèn luyện tay nghề kĩ thuật của tôi, để lâu cũng vô dụng!”

Nếu biết sớm như thế này thì đã không cho cậu ta sống dễ chịu, lãng phí thuốc quý của mình, thật là không đáng yêu!

Nam tử tuấn mĩ tiếp nhận “Ám khí” của hấn, vẫn còn bày ra bộ dáng mỉm cười, không mấy may đem “con sư tử” bệnh tật này để vào mắt.

“Không thành vấn đề, nhân tiện tôi cũng luyện nắm đấm một chút, cậu cũng biết, để lâu cũng vô dụng, tay lại đang ngứa ngáy, bây giờ lấy xương sườn của cậu để luyện tập cũng được lắm!” Giọng nói bình tĩnh, không thấy dấu hiệu của sự tức giận, thế nhưng giọng nói kia lại quá mức trầm thấp khiến cho nam tử tuấn mĩ lạnh cả sống lưng. “Ha ha, nói đùa thôi, tôi thích nhất chính là khua môi múa mép.” Cười khan vài tiếng, anh rất rõ ý nghĩa sâu xa đằng sau vẻ mặt này, tốt nhất là không nên chọc tức cậu ta, bằng không chết lúc nào cũng không biết!

“Có điều, hắc, bộ dáng của cậu bây giờ thật sự là đủ “đặc sắc” nha”. Mạo hiểm với tính mạng, anh cố gắng nặn ra từng từ. Nói đùa, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất, không cười nhạo cậu ta một tý đúng là rất có lỗi với bản thân mình.

“Cậu muốn chết đúng không?” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói, tốt nhất cậu ta không nên kích thích hấn lúc này, bằng không hấn cũng mặc kệ hấn có phải bác sĩ thiên tài hay là bạn bè gì thì cũng đều phải tính sổ.

“Bản thân tôi trước đó không lâu vừa mới đi xem bói, sư phụ của ông thầy tướng số kia nói mệnh tôi rất tốt, sẽ sống rất lâu nha!” Ai bảo anh người gặp người thích chứ.

“Ừm hứ! Tôi rất muốn uy hiếp ông ta một chút xem ông ta nói thật đến mức nào.

Tôi chỉ đang nói sự thật mà thôi, cậu nhìn cậu xem, cậu như bây giờ thì còn oai phong cái gì, thuộc hạ của cậu mà nhìn thấy không rút mắt kính mới là lạ”. Râu ria mới mọc, con mắt hấn lên những tia máu, cùng với tính tình nóng nảy, đừng nói y tá, con kiến nhỏ đi qua còn muốn ngoan ngoãn về nhà. Thế mà cậu ta còn chết vì sĩ diện không để cho người ta giúp tân trang lại bề ngoài.

” Bệnh viện này sắp đóng cửa đúng không, cậu ăn no quá rừng mỡ sao? ” Hỏi nhiều như vậy, sẽ không phải là bị rối loạn tiêu hóa chứ.

“Yên tâm, tôi là thiên tài mà, làm sao có thể đóng cửa chứ, hơn nữa bây giờ chăm sóc cậu là thuộc trách nhiệm của tôi. ” Hắc, bắt được cơ hội này thì phải liều mạng dùng mà tận dụng, ai bảo trước kia đều bị cậu ta bắt nạt đến chết chứ, thật là hiếm khi ông trời mới cho cơ hội đùa giỡn với cậu ta.

“Cậu tin không, sắp đến tôi sẽ khiến cho cậu nhận ra sai lầm ngớ ngẩn của mình? “. Bây giờ thấy hấn cái gì cũng không làm được nên không thêm kiêng nể gì cả! Đúng là đáng giận!

“Một giây nữa thôi, tôi sẽ làm cho cậu ngủ say đó, con mèo nhỏ ạ ” Hắc hắc, đành phải nói mấy câu độc ác vậy, huống chi, bây giờ anh đang quyết định sinh tử của cậu ta, hắc. Trên gương mặt ưu nhã từ đầu đến

cuối luôn mang theo ý cười, khiến cho người ta cảm thấy vô hại mà không biết rằng giấu đằng sau đó là bao nhiêu tà ác

Đáng lẽ ra anh đã đi công tác tại thành phố B, tham dự một buổi tọa đàm, nhưng lại bị trở lý của người này khẩn cấp triệu hồi, anh đúng là mệnh khổ. Anh tuy thế nhưng lại là đại soái ca người gặp người thích, người ta coi anh như bảo bối, cũng chỉ có cậu ta coi anh là cỏ, nhấn tâm bóc lột anh.

Ai bảo anh thiếu cậu ta một đoạn nhân tình cơ chứ.

22. Chương 22: Thương Hương Tiếc Ngọc

Lúc trước nếu như không nhờ Thẩm Hạo Ngôn, anh có thể đã được đăng trên trang nhất của mọi bản tin xã hội: "Thiếu niên nhà giàu cùng chó yêu tuần tình".

Tuần tình: là từ thường chỉ người phụ nữ tình nguyện chết theo chồng để giữ trọn tấm lòng trung trinh của nghĩa tao kang.

Đúng là so với Đậu Nga còn oan hơn, sự thật là, con chó của anh đuổi theo một con chó màu hồng phần của khách quý, không cẩn thận rơi vào trong hồ, mà anh, lại bị nó kéo xuống. Đáng thương là anh lại không biết bơi! Ở trong hồ, anh cố gắng mà vùng vẫy, đúng lúc Thẩm Hạo Ngôn đi ngang qua bắt gặp, bảo trợ lý xuống cứu anh, anh mới có thể bảo toàn cái mạng nhỏ này, thoát khỏi hồ nước lạnh như băng.

"Không thể nhanh hơn chút sao, bản lĩnh y thuật của cậu chỉ như thế này thôi à?"

Nhiều hơn một ngày đối với hắn đều là sự hành hạ.

"Lão đại, cậu kiên nhẫn một chút có được không, tôi đã cho cậu ra viện sớm hơn hai ngày nha, cậu cho mình là người sắt sao, vết thương lớn như vậy, chỉ cần dùng tay điểm một cái, niệm vài câu thần chú là sẽ khỏi đúng không?"

Lại còn dám nghi ngờ y thuật của anh, đúng là không thể chịu được! Khuôn mặt tuần mỹ có điểm vụn vẹo, anh tuyệt đối không thể chịu đựng được việc người khác nghi ngờ y thuật của anh.

"Tôi làm sao có thể tin tưởng được người đã cùng một con chó ngốc làm chuyện tuần tình ngu ngốc. "

Lúc ấy vì cứu cậu ta mà phải trì hoãn hành trình, thật là mất nhiều hơn được

"Không phải là làm chuyện tuần tình OK?"

Đã nói qua rất nhiều lần, cậu ta nghe không hiểu sao? Anh nóng nảy đến mức giậm chân

"Mất thấy mới là thật"

Mất lạnh lùng liếc cậu ta một cái, không cùng tên ngu ngốc này nói nhảm nữa.

"Sự thật có chút sai lệch, tôi lại đành phải nói lại một lần nữa, là như vậy..."

Danh dự của anh làm sao có thể để cậu ta bôi nhọ!

"Đủ rồi! Không có việc gì, cậu có thể rút ra ngoài được rồi. "

Đột nhiên ngắt lời của anh, phát tay ý bảo anh có thể ngừng lại, đúng là người dài dòng

"Chờ một chút, để tôi nói hết..." Lời còn chưa nói hết, một cái gối liền bay tới, đập vào giữa sống mũi của anh.

Lời muốn nói ra cũng chỉ có thể ủ khuất nuốt vào trong lòng.

"Đau quá nha, làm cái gì vậy, cậu không biết thương hương tiếc ngọc đúng không?"

Vuốt cái mũi bị đánh, anh kêu lên.

“Thế là tôi còn nương tay rồi đó!” Thương hương tiếc ngọc? Chưa cho cậu ta vài quyền đúng là một sai lầm! Tên đáng ghét.

” Đúng là lòng tốt không được báo đáp, sớm biết thế này tôi đã cho cậu ngủ luôn không tỉnh rồi”

Đỡ phải lãng phí tài nguyên, còn hại anh mất cơ hội xuất ngoại hiếm có.

“Còn không cút ra ngoài, đừng trách tôi không khách khí!”

Tên này, nói một hồi dài dòng liền không dứt

“Hừ, xú gia hỏa! Thật nên tìm một cô gái đến trị cậu!” Anh không phục lắm lắm.

Kỳ thật anh không biết rằng người kia đã xuất hiện rồi.

“Cậu cút ngay!” Trị hần ư? Tốt nhất là nàng có bản lĩnh đó, cho tới bây giờ hần còn chưa từng gặp qua. Anh khinh thường đùa cợt ” Sớm muộn gì cũng có ngày đó, cậu cứ chờ mà xem!”

Anh có dự cảm mãnh liệt rằng người đó nhất định sẽ xuất hiện, nếu không lưu lại con sư tử này đúng là đại họa.

Anh ai oán nhìn hần một cái, chán nản đi ra ngoài.

Cạnh thang máy, nhìn cái mũi đỏ lên qua mặt kính, nghĩ đến hình tượng cả một đời anh minh của mình bị hủy, chẳng trách vừa rồi đám y tá kia có bộ dáng muốn cười mà không dám cười! Mà tất cả cũng chỉ tại con sư tử không biết thương hương tiếc ngọc kia!

Thật không biết là kiếp trước anh có thiếu nợ cậu ta không!

Tốt nhất là cố gắng đừng để cậu ta rơi vào tay anh lần nữa, nếu không cậu ta nhất định sẽ rất thảm! Anh vẫn nở nụ cười, vẻ mặt u ám khiến cho người ta nhìn anh như trẻ con.

23. Chương 23: Giai Nhân Thanh Tú

Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra, anh vừa định đi vào, trước mặt bỗng nhào tới một người, đụng vào anh khiến anh lao đảo lui về phía sau vài bước. Vừa định nhìn xem ai lại hấp tấp như vậy, người trước mặt đã vội mở miệng trước.

Thời điểm thang máy mở cửa, gót giày của Tiểu Nhược bỗng tợp một cái, cả người không khống chế được ngã về phía trước, cảm thấy hình như đã đụng phải người khác.

“Thật xin lỗi ” Nàng vội vàng ngẩng đầu lên hướng người bị nàng đụng phải áy náy xin lỗi.

Thế nhưng lại bị người đàn ông tuấn mĩ trước mắt làm cho ngây người, hoàn toàn đã quên mất giày của mình còn giẫm lên chân người ta.

“Không sao”. Ưu nhã đỡ nàng, anh thì triển nụ cười chết người kia.

Đối mặt với nàng, trong lòng anh xẹt qua một tia kinh ngạc, mừng rỡ, khá lắm mỹ nhân xinh đẹp, nhìn hàng lông mày mảnh mai như lá liễu, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, cái miệng xinh xắn, đôi mắt nhìn trong suốt giống như làn nước không chút bụi bẩn, điều này không khỏi làm anh vui sướng.

Con sư tử kia rốt cục cũng có một người có thể thuần phục cậu ta! Anh cười gian ở trong lòng.

Đằng sau khuôn mặt tươi cười làm người ta như tắm gió xuân tiềm ẩn những tính toán âm hiểm, bên trong giường bệnh Thẩm Hạo Ngôn hắt hơi một cái thật to, lại làm miệng vết thương đau nhức, khê nguyên rửa.

“A, thật sự rất xin lỗi!” Phát hiện ra giày của mình dẫm lên cái gì ở phía sau, lại dọa nàng nói thêm một hồi xin lỗi. Tiểu Nhược ảo não nhăn lại đôi lông mày nhỏ nhắn.

“Tiểu thư, thật sự không sao”.Thật là đáng yêu, cô gái như thế lại để ý con sư tử kia, rõ ràng là tự đưa mình vào miệng sư tử. Trong lòng anh có chút bồn khoăn nho nhỏ, ai.

“Ừm, thật ngại quá”

May là, đối phương không gây khó dễ, bằng không tính nàng hướng nội thật không biết xử lí ra sao.

“Không có việc gì, không có việc gì, cô tới thăm bệnh à? “

Lòng hiếu kì nổi lên, dĩ nhiên là muốn biết rõ ràng, hơn nữa nơi này lại là Paris.Người Châu Á đúng là rất ít gặp.

“Ừm, đúng vậy, tôi..bạn của tôi bị bệnh, tôi tới thăm anh ấy”.

Không biết có nên nói đó là chồng nàng hay không, thôi, tốt nhất là đừng nói. Tiểu Nhược thầm nghĩ trong lòng.

“A, tôi hiểu rồi. Vậy người đó ở phòng nào, có cần tôi dẫn đường không?”

Anh phát huy hết mức vai diễn người đi săn, thận trọng theo sát con mồi.

“Không...không cần, tôi biết rồi, chỉ là vừa đi ra ngoài mua ít đồ “

Thực ra, ban nãy nàng đang ở trong hoa viên dưới lầu, một mình đau lòng.

“Nếu không ngại, cô có thể cho tôi biết tên của cô không? Tôi tên là Đặng Nguyên Phong.” Biết tên là tốt rồi.

“Tôi tên là Bạch Tiểu Nhược”. Mặc dù người đàn ông trước mặt này có chút nhiệt tình quá trớn, vẻ mặt lại vui vẻ,thân mật, chắc không phải người xấu.

“Bạch tiểu thư phải không, sau này còn gặp lại, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại nhau thôi”

Chắc chắn sẽ gặp lại, dù thế nào đi chăng nữa,anh cũng sẽ tìm cơ hội đó.

“A?” Gặp lại? Không thể nào, người đàn ông đẹp trai trước mặt có phải...có chút vấn đề hay không?

Nàng còn muốn nói tiếp, người đã không thấy, chỉ thấy thoáng một cái bóng áo trắng biến mất nơi góc tường.

“Thật là một người kì lạ!”. Nàng nhủ thầm, rồi lập tức đi tới phòng bệnh.

24. Chương 24: Nhất Định Không Từ Bỏ

Cửa phòng vừa mở ra, một cái gối ôm bất ngờ từ trong không trung bay tới, Tiểu Nhược nhanh mắt vội né sang một bên, may mắn không bị đập vào người.

“Ai cho cô vào đây, đi ra ngoài, cô nghe không hiểu đúng không!”

Đoán trước được tiếng gào thét.”Mặc kệ anh có muốn hay không, em vẫn sẽ ở lại đây.”

Bày ra bộ dáng dọa người này giống như trong trận chiến, hấn cho rằng nàng sẽ cứ như vậy mà lùi bước, bỏ về nước đúng không?

Nếu vậy lại khiến hấn thất vọng rồi! Nàng càng muốn ở lại nơi này, nhìn hấn muốn đem nàng giết đi mà lại không làm được.

Hạ quyết tâm không rời đi, nàng liền giống như một tráng sĩ nắm chặt tay, ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi về phía hấn.

“Không đi đúng không, vậy cũng đừng trách tôi không khách khí!” Nàng vậy mà lại không sợ chết còn dám tới gần, thật là khiến cho hấn không biết nên tức giận hay khâm phục nàng đây.

Mặc dù trong lòng nàng đã phát run, nhưng dưới chân bước đi cũng không dừng lại.

Nàng đã chuẩn bị tâm lí kĩ càng rồi, bất kể là hấn ném cái cốc hay cái gối.

Nhìn nàng ngày càng đến gần, Thẩm Hạo Ngôn càng thêm bực bội, cầm lên chiếc cốc trên chiếc bàn bên cạnh giơ lên.

Theo phản xạ nàng nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp nhận cú ném này, nhìn lông mi run rẩy có thể thấy được nàng khẩn trương đến mức nào, sợ hãi, thực ra nàng không phải là không sợ.

Đợi đã lâu mà lại không có cảm giác gì, nàng chậm rãi mở mắt ra, đứng tại chỗ chống lại cặp mắt bùng cháy lửa giận kia, bốn mắt nhìn nhau.

Thẩm Hạo Ngôn nhìn đi nơi khác, vung tay một cái, chiếc cốc vang lên tiếng vỡ ở nơi góc tường.

Hành động kia của nàng muốn nói cái gì? Cho là hấn sẽ đánh phụ nữ sao? Xem Thẩm Hạo Ngôn hấn trở thành cái gì? Sẽ vô lại mà đánh phụ nữ? Quả thực là vũ nhục hấn!

Hấn bây giờ còn chưa bị tàn phế, nhưng cũng không thể làm gì được, là muốn luôn luôn nhắc nhở hấn bị đang bị thương sao, không có hiệu quả đâu?

Khó tránh lửa giận của hấn bốc lên cao.” Anh vẫn nên nằm xuống nghỉ ngơi đi, miệng vết thương sẽ lành nhanh một chút, đừng tức giận nữa “. Giọng nói giống như dỗ trẻ con lại làm cho người nào đó không thoải mái.

“Nghỉ ngơi thật tốt? Nếu cô không tới phòng tôi, tôi sẽ nghỉ ngơi tốt hơn! ” Chỉ cần nàng không xuất hiện, khiến hấn không đau đầu là tốt rồi.

Cái tên Đằng Phong kia cùng người phụ nữ khó chịu trước mắt đúng là như nhau.

“Em sẽ không gây ảnh hưởng đến anh, em sẽ rất im lặng, anh cần cái gì thì bảo em.” Nàng rất nghiêm túc gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế trong góc tường.

Hoàn toàn bất chấp Thẩm Hạo Ngôn ngồi trên giường mặt tái đi, nàng tự nhiên ngồi xem tạp chí, thẳng thừng coi thường cơn giận của hấn.

“Người phụ nữ này!” Bất kể hấn uy hiếp, đe dọa ra sao, nàng cũng làm ra vẻ không liên quan đến mình.

Kiên quyết không bỏ qua, dù ra sao cũng không đi, thật là làm cho người ta nổi điên! Mặt Thẩm Hạo Ngôn đã vằn vẹo không còn hình dáng như cũ.

“Với tư cách là một người bệnh, anh vẫn nên nằm trên giường nghỉ ngơi thật tốt đi, em sẽ không rời khỏi, anh nên tiết kiệm chút sức lực, bớt nói đi.” Từ trong chiếc miệng nhỏ nhắn thốt ra lời nói nhàn nhạt, lỗ tai của người phát điên nào đó nghe vào lại trở thành cười nhạo.

Hấn, có thể mặc kệ loại chuyện như vậy phát sinh sao?

Nhưng, bây giờ, hấn, chết tiệt cái gì cũng không làm được! Thật buồn nôn!

25. Chương 25: Sự Thất Thường Của Sư Tử

Trùng mắt nhìn người con gái ngồi trong góc phòng, chết tiệt cô còn có thể ngồi yên tĩnh như thế, chết tiệt không thèm xem hấn để vào mắt.

Bị thương đã khiến hấn rất bực bội, mà cô lại hết lần này đến lần khác xuất hiện trước mặt hấn, làm cho hấn thêm bực bội, làm cho tâm tình hấn xuống dốc thậm tệ “ Cô đi ra ngoài cho tôi..”

Có lẽ thuốc mê vẫn còn tác dụng, hấn cảm thấy thân thể mình không còn chút sức lực, hiện tại đã bắt đầu mê man nhưng hấn vẫn đang cố gắng nghĩ cách đuổi cô đi.

Thật ra, Tiểu Nhược vẫn không chú tâm vào quyển tạp chí, cô chỉ dùng nó để ngụy trang thôi, ngụy trang để chống lại những lời nói vô tình của anh, ngụy trang để anh biết cô không thèm để ý đến lời hắn nói, để cô còn có thể chịu đựng mà không bỏ đi ra ngoài.

Bên tai đã truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh, anh ngủ rồi cô mới có dũng khí bước đến bên giường, nhìn anh rồi thủ thỉ với anh “Em không đi, em ở lại với anh”. Cô không biết mình bị làm sao nữa, dù cho anh không bao giờ đối xử tốt với cô, dù cho anh không muốn gặp cô, thế mà khi nghe tin anh bị thương, cô vẫn vội vàng vàng chạy đến đây.

*

Sáng sớm, Khi ánh nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào gian phòng, hắn chậm rãi tỉnh lại, ánh nắng chói mắt chiếu vào, hắn nheo mắt, lấy tay che bớt ánh sáng, mãi một lúc sau hắn mới từ từ thích ứng.

Từ tối qua tới giờ, hắn chưa được uống miếng nước nào, khát khô cả cổ hắn định bụng ngồi dậy lấy nước, vừa vén chăn lên, lại cảm thấy nặng trĩu. Hắn nhíu mày “Cái gì vậy?”

Nhìn sang, có một thân ảnh nhỏ nhắn ghé đầu vào giường để ngủ. Hắn không cần nhìn cũng biết đó là ai. “Này, dậy đi”. Ngón tay của hắn không khách khí chọc chọc vào đầu cô. Có lẽ không vậy, chăm sóc bệnh nhân gì mà...

“uhm..” Tiểu Nhược khó chịu ngậm ra vài tiếng như mèo kêu, cọ cọ vào chăn chuẩn bị ngủ tiếp.

“Dậy, thức dậy nhanh lên, tôi muốn uống nước” Tay hắn càng dùng sức, giọng cũng cao lên

“A?” Lần này Tiểu Nhược đã tỉnh dậy, chính xác mà nói là bị người ta lay mà tỉnh dậy. Ai mà nói lớn tiếng như vậy, còn đầu của cô, đau chết đi được, chẳng lẽ lúc cô ngủ có người đánh lên cô.

“Đi rót cho tôi cốc nước”. Cô nói là ở lại chăm sóc hắn, đã thế hắn phải tìm việc cho cô làm.

“Được, được” bất chấp nghi hoặc, cô lập tức đi rót nước cho anh, cô chỉ sợ nếu chậm trễ thì anh sẽ mất hứng, sẽ đuổi cô về.

“Nước của anh đây” Tiểu Nhược đem ly nước đưa cho hắn, hắn không làm khó cô nữa, ngửa đầu uống hết ly nước.

“Cô đi lấy laptop lại đây cho tôi” Nước uống xong, hắn không muốn cô nhàn rỗi nên lại sai vặt cô như nha hoàn.

“Ah, vâng”, Tiểu Nhược lĩnh chỉ liền như con quay, quay tới quay lui tìm laptop cho anh.

Đến khi tay hắn đã bắt đầu gõ bàn phím, Tiểu Nhược được hắn “ân chuẩn” cho ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Ngày hôm qua ghé vào giường anh ngủ nên cổ cô có chút đau nhức, cô đang chuẩn bị hoạt động một tý cho giãn gân cốt thì nghe thấy tiếng anh quát nạt, lý do là thức ăn của bệnh viện nấu quá khó ăn. Sư tử muốn ăn thịt chứ không muốn ăn chay, làm cho một đám người cứ loạn hết cả lên. Hắn lại quát một tiếng khiến cho mắt cô y tá chạy dạt hết ra khỏi phòng bệnhHắn bực mình đem đồ ăn trên bàn hất hết xuống

Thật là lãng phí! Cô nhìn chăm chăm thức ăn bị đổ trên mặt đất.

“Còn đứng đó làm gì, mau chuẩn bị thức ăn cho tôi”. Cô gái ngu ngốc này, làm sao hắn có thể lấy cô làm vợ cơ chứ.

“Bác sĩ nói hắn không thể ăn đồ nhiều dầu mỡ mà chỉ được ăn thức ăn nhẹ thôi”. Cô kiên trì nói chuyện với hắn, lời bác sĩ nói thì phải nghe.

“Tôi muốn ăn, này, cô có nghe tôi nói không...” Giọng hắn càng lúc càng lớn, vừa mới bị thương lại nói to như vậy hắn có chút khó thở. (Minhmap: sao e cứ cảm thấy như a đang làm nũng chị ấy nhỉ)

Cô thế nhưng lại không đem những lời nói của anh để vào tai.

Một lúc sau, Tiểu Nhược mang thức ăn đến, nhẹ nhàng để lên bàn ăn. Vừa nhìn thấy mấy đĩa thức ăn đó, hắn đã có ý định muốn bóp chết cô gái này, toàn là thức ăn chay, cô gái này không xem lời hắn ra gì

“Không phải bảo cô đem thứ khác đến sao?” Hấn lại vươn tay muốn hắt đi, Tiểu Nhược nhanh tay nhắt mắt bắt lấy cánh tay của hấn, nhẹ giọng nói:

“Đừng như thế, bác sĩ nói ăn như thế này tốt cho sức khỏe, đợi thân thể anh khỏe lên, em làm thức ăn khác cho anh, được không?”. Cô ra sức khuyên nhủ anh, ra sức bảo vệ mấy đĩa thức ăn.

“Tránh ra!” bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy bàn tay to lớn của hấn, thân mình hấn run lên, hình như có một dòng điện chạy qua người, hấn giật mình muốn đẩy cô ra.

“Không, trừ phi anh đồng ý ăn” Muốn anh ăn, cô liền tỏ ra hung dữ, nhất quyết: anh không ăn, cô không buông.

“Ok, được rồi, tôi ăn” Cầm lấy chén bắt đầu ăn.

Thật sự là đáng ghét, thân thể cô nhỏ như thế mà sao khí lực nhiều thế không biết.

26. Chương 26: Thế Giới Thật Nhỏ

Tiểu Nhược bị hấn sai khiến như tiểu nha hoàn, cả ngày quay quai phục vụ hấn, thế mà đại thiếu gia hấn lại bày cái vẻ mặt thối ra, làm như có người thiếu nợ hấn 800 vạn, nàng thật muốn bỏ của chạy lấy người nha!

Haizzz, anh là bệnh nhân mà chẳng giống gì cả, Tiểu Nhược tự nhiên lại muốn gọi bác sĩ tiêm cho anh một mũi thuốc mê, cho hấn ngủ tới chiều luôn.

Cốc..cốc..cốc, có tiếng gõ cửa, nàng vội vàng đi ra.

“Là anh!”

“Là em!”. Hai người đồng thanh nói.

“Xin chào mỹ nữ, thật là vui khi gặp lại em!” Đằng Phong vươn tay. Là nàng ấy, hôm đó gặp được mỹ nhân, không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại.

“Uhm, xin chào” Là mỹ nam lần trước, không ngờ sẽ gặp lại anh ta, Tiểu Nhược bắt tay anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng sáng nhưng trong mắt nàng lại lộ ra vài tia lo lắng (minhmap: mỹ nam à *mắt chớp chớp, miệng dớp dớp*).

“Anh tên là Đằng Phong, lần trước chưa có dịp làm quen” Ở chỗ này gặp lại nàng, anh có chút bất ngờ, chẳng lẽ là người tới chăm sóc Thẩm Hạo Ngôn. Anh hoàn toàn không xem đây là phòng bệnh, thẳng thắn giới thiệu tên mình.

Ôi, thật tội nghiệp mỹ nữ, chăm sóc người bệnh không phải là việc dễ dàng gì, đặc biệt là phải chăm sóc một con sư tử nắng mưa thất thường hơi tí là nổi giận như tên Thẩm Hạo Ngôn kia.

“uhm, tôi ...tôi không phải là...” Làm sao để nói với anh ta đây, thật khó xử nha! Nàng len lén nhìn người đang nằm trên giường bệnh, người nợ về mặt khó chịu, chắc chắn là mất hứng chuyện nàng muốn nói rõ thân phận của mình rồi

Mà Thẩm Hạo Ngôn đang nằm trên giường, chứng kiến tên bác sĩ vô lại kia ngang nhiên câu dẫn “vợ” mình, sắc mặt hấn tái mét, hai mắt nhìn chăm chăm hai bàn tay đang nắm kia, chỉ muốn chạy đến chặt đứt móng vuốt của tên kia. (minhmap: ghen à???)

“Khụ – - đủ rồi, có việc gì thì mau nói đi!” Không thể nhịn được nữa, hấn lên tiếng, cắt ngang màn chào hỏi của hai người

“A, đừng sợ, con người cậu ta lúc nào cũng thất thường như thế, cứ coi như không nhìn thấy gì là được rồi” Đằng Phong mỉm cười trấn an, còn thuận tay vỗ lên vai nàng, nhướn mày khiêu khích người nào đó.

“A, này,...”Tiểu Nhược rồi rầm, anh ta và Hạo Ngôn quen biết sao, hai người dường như rất thân thiết.

“Đúng vậy, giống như anh đang nghĩ, tôi đến xem người bệnh” Nhìn ra nghi ngờ của Thẩm Hạo Ngôn, mỉm cười nói. Cái người này, miệng lưỡi lại bá đạo như vậy, mặc dù nghe khẩu khí có hơi yếu nhưng nhìn là biết hẳn hành hạ người ta như thế nào rồi.

“Ai nói tôi bệnh. Cậu có tin tôi đánh chết cậu không?” Chán sống rồi sao- Thẩm Hạo Ngôn nhìn tên kia với ánh mắt mang hình viên đạn.

“Hi, tin, tôi tin”. Lời nói cực kì không đứng đắn.

“Này, Cậu kiếm đâu ra mĩ nhân chăm sóc cho anh vậy, sao tôi lại không biết” Ánh mắt không tệ lắm, lại chọn được tiểu mĩ nhân cơ đấy.

“Chăm sóc, ai chăm sóc tôi”. Hắn có tìm người đến chăm sóc sao, sao hẳn lại không biết vậy.

“Chính là cô ấy, Bạch tiểu thư không phải sao” Cùng câu ta chơi trò chơi này một cách say mê. Đại thiếu gia như anh có phải quá nhàm chán rồi không.

“Ai nói với cậu cô ấy là người chăm sóc tôi” Thật sự là không có mắt, xem đi xem đi, cô ấy giống người có thể chăm sóc người khác sao? Thẩm Hạo Ngôn nói nhỏ, giọng không vui.

“Tôi đến liền thấy cô ấy rất bận rộn nha, hết rót nước đến gọt trái cây, cô ấy giống như một cô vợ nhỏ ủy khuất trốn ở góc phòng, chẳng lẽ không phải sao?” Đằng Phong khoa tay múa chân.

“Cô ấy là vợ tôi” Tên ngu xuẩn này, hẳn quyết định nói cho Phong biết.

“Cái gì?What?” Vợ- anh hét to, có lầm không vậy, cô ấy là tiêu đề tử trong truyền thuyết của con sư tử này sao?

Người bị dọa không chỉ có tên bác sĩ kia mà còn có Tiểu Nhược, anh ấy có thể thừa nhận thân phận của mình trước mặt bạn thân? Vậy có phải anh ấy đã...

“Làm gì mà ngạc nhiên vậy! Tôi không thể lấy vợ à?” Hừ, thật là, muốn ăn đòn sao?

“Có thể, anh đương nhiên có thể!”

Haizzz, thế giới này thật nhỏ!!!

27. Chương 27: Hậu Đãi Ân Nhân

5 ngày sau

Hôm nay là ngày Thẩm Hạo Ngôn xuất viện, quản gia cùng lái xe vội vàng mang đồ đạc vào trong xe, chuẩn bị trở về nơi ở của Thẩm Hạo Ngôn tại Paris.

Mọi người, nhất là Tiểu Nhược, trên mặt không giấu được niềm vui sướng, anh cuối cùng cũng có thể xuất viện!

Trường hợp ngoại lệ duy nhất chính là, Thẩm Hạo Ngôn trên mặt lạnh băng, viết rõ ràng:”Người lạ chớ tới gần”

Tiểu Nhược dè dặt đi bên cạnh anh, chỉ sợ không cẩn thận lại chọc anh mất hứng, nàng cũng đang rất buồn bực, xuất viện không tốt sao, không phải là anh không thích ở lại bệnh viện sao? Tại sao bây giờ lại không vui? Thay đổi cũng nhanh quá đi!

“Còn thất thần gì chứ, lên xe!” Giọng nói bực mình vang lên, lại dọa Tiểu Nhược khẽ run rẩy,

“Vâng”. Nàng cố giữ bình tĩnh ngồi vào trong xe.

Thấy nàng rõ ràng bị mình dọa, trong lòng Thẩm Hạo Ngôn dâng lên một tia tức giận. Hắn đáng sợ như vậy sao? Có nhất thiết phải sợ như vậy không?

“Tổng giám đốc Thẩm, bây giờ nên vui vẻ chứ, cuối cùng cũng được ‘xuất viện’, không cần xi mặt như vậy, cười một cái xem”

Còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘xuất viện’, Đằng Nguyên Phong tà ác ngồi cạnh cửa kính giễu cợt Thẩm Hạo Ngôn, trên khuôn mặt tuần mi kia vẫn là nụ cười thờ ơ.

“Hừ, may mà có người ‘chăm sóc’ ”.

Đúng là nhờ sự chăm sóc của cậu ta, hại hắn phải nằm thêm hai ngày, tên lang băm ghê tởm này, cái tên hèn hạ, làm thịt cậu ta cũng không quá đáng.

“Phần ân tình này của cậu, tôi thật không biết nên báo đáp thế nào, cậu muốn gì thì nói, không cần khách khí với tôi.”

Giọng nói trầm thấp không thay đổi, chẳng qua là ánh mắt hắn híp lại, khiến người ta cảm thấy giọng nói kia đầy nguy hiểm.

“Cái gọi là đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ha ha...” Khụ- nhin xuống cơn cười sắp bật ra, Đằng Nguyên Phong một tay chống thành cửa sổ, một tay bấm bụng của mình, anh thật sự không cố ý, chẳng qua là anh không cẩn thận – vừa khéo đem cái gì mà làm cho người ta ngủ ngon cho vào trong thuốc mà thôi, chỉ là nhất thời không xem kĩ.

“Cậu cười nữa đi, cười đủ rồi, tôi sẽ làm cho cậu không cười nổi nữa!” Tiểu tử thôi, vậy mà lại dám giở trò với hắn!

“Tôi làm người rất rộng lượng, việc nhỏ ấy không cần ghi nhớ trong lòng. “

Không phải là ai cũng mắc lỗi sao, hắn cần phải cảm ơn anh mới đúng! Sao lại bày ra cái vẻ mặt này cho anh xem chứ, thật là!

“Điều này sao có thể đây, cậu cho tôi một ân tình lớn như vậy, không báo đáp thì có vẻ keo kiệt, đây không phải là việc mà Thẩm Hạo Ngôn tôi sẽ làm, cậu nói có đúng không? “

Quay mặt sang nặn ra một nụ cười với anh, lại khiến cho Đằng Nguyên Phong trong lòng sợ hãi “Ông trời, sư tử muốn nổi bão sao, anh thật đúng là không sợ chết mà! “

“Thật sự không cần khách khí, người nhà với nhau, tôi không tính toán lắm, làm bác sĩ chính là dựa trên nguyên tắc bệnh nhân là Thượng Đế, vả lại tôi đây còn là bác sĩ thiên tài.” Dĩ nhiên là phải chăm sóc bệnh nhân tốt hơn rồi.

“Cậu yên tâm, con người của tôi luôn luôn có ân báo ân, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ân nhân của mình.”

Vài chữ đó, dường như là từ trong tận kẻ răng mà bật ra. Bên tai, mơ hồ nghe được tiếng bẻ đốt ngón tay “Khách khách ” vang lên.

Đằng Nguyên Phong còn chưa kịp ngẫm nghĩ ý tứ trong lời nói của hắn, trước mặt đã phủ lên một bóng đen. Thẩm Hạo Ngôn đã hung ác ra tay.

”A...” Không rõ là tiếng thét chói tai hay là kêu gào đau đớn nữa.

“Tên chết tiệt nhà cậu!” Che lấy mắt phải bị đánh, Đằng Nguyên Phong bật ra tiếng mắng chửi, ông trời, ra tay cũng quá nhanh đi,”X” anh là con mèo đủ mạnh mẽ sao, thật là đau chết đi được!

Từ trên kính chiếu hậu của xe, nhìn thấy hốc mắt anh một mảng xanh tím, anh lại càng kêu oa oa, khuôn mặt tuần mi của anh bị hắn hủy dung!

“Tôi nói rồi, đối với ân nhân tôi rất hậu đãi ”

Đẩy cơ thể của Đằng Nguyên Phong ra, hừ lạnh một tiếng, bảo lái xe khởi động, xe liền quay một góc hoàn mỹ, vội vã đi.

“Thẩm Hạo Ngôn, tên đáng chết nhà cậu, đừng để rơi vào trong tay tôi lần nữa.” Nhắm vào bóng chiếc xe đã đi xa mà kêu gào, 555, anh thật là xấu số mà! Cứu người còn bị đánh, anh có lúc lại thành bác sĩ uất ức thế nào?

Hắn lại hậu đãi ân nhân của hắn thế này đây!

28. Chương 28: Tương Lai Mờ Mịt

Xe bon bon đi trên đường lớn, trong xe, một không khí trầm mặc bao trùm tất cả.

Tiểu Nhược ngồi ở phía sau với Thẩm Hạo Ngôn, bởi vì vừa chứng kiến cảnh bạo lực nên tiểu Nhược vẫn đang trong trạng thái kinh hãi, hai con mắt mở to, đôi bàn tay vịn vịn chứng tỏ chủ nhân của chúng rất sợ hãi, nàng sợ hãi đến nỗi thở cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ kinh động đến người ngồi bên cạnh.

Nàng nghĩ: Đằng Nguyên Phong là bạn thân của anh mà anh ta còn xuống tay được, mà còn ra tay rất mạnh nữa chứ, vậy nếu nàng làm cho anh ta mất hứng, không phải cái mạng nhỏ của nàng cũng khó giữ được sao?

Len lén nhìn người bên cạnh đang chuyên tâm vào chiếc máy tính, ở trong lòng nàng cảm thấy ủy khuất, tính tình anh ta chẳng tốt chút nào

“Không cần dùng ánh mắt đó nhìn tôi. Tôi sẽ nghĩ là tôi bắt nạt cô” Khó trách anh cảm thấy lạnh lạnh, thì ra có người dùng ánh mắt oán trách nhìn mình.

“A—nha” Nàng hoảng loạn quay đầu, ánh mắt nhanh chóng chuyển ra ngoài cửa sổ. Thật là, nàng lúc nào cũng bị hắn hù dọa cho bán sống bán chết, aizz, thật mất mặt.

“Thế nào? Bị dọa rồi sao?” Hắn bật cười gian xảo, tắt máy tính trên tay, hắn cố ý nhào qua chỗ nàng ngồi, thở nhẹ vào đôi tai mẫn cảm, vui vẻ thưởng thức vẻ mặt cuống quýt, thẹn thùng của nàng. (minhmap: sở thích BT, a BT wá =.=).

“Không có – không có” Dù cho bị dọa nàng cũng không thể cho anh ta biết được, nói ra rất mất mặt nha. Chết cũng không nói! Tiểu Nhược nói thầm trong lòng.

“Lúc này cô thấy cậu ta có đáng đánh không?” Hắn vươn tay ôm eo nàng, bàn tay xấu xa ở lưng nàng xoa nhẹ, tiếng nói trầm thấp lượn lờ bên tai.

“Em, em không biết..” ông trời ơi, trong tư thế mập mờ này mà còn bắt nàng suy nghĩ, oa oa, tha cho tôi đi mà.

“Không biết? Vậy có phải là tôi nên quay lại đánh cậu ta một lần nữa cho em suy nghĩ tiếp không?”. Nhìn hắn cười, nàng rung mình một cái, sao nàng lại cảm thấy người hắn ta nhắm tới là cô chứ không phải Đằng Nguyên Phong.

“Không cần đâu, anh ta đáng đánh” Oa, hắn đúng là bạo lực, không biết anh chàng bác sĩ “xinh đẹp” kia chọc gì hắn mà hắn lại phản ứng dữ dội như vậy. Nếu bây giờ nàng nói “không biết” hắn là chàng bác sĩ kia phải nằm viện mất. Nàng, vì làm người tốt mà nói dối một lần, chắc sẽ không bị sao chứ?

“Tôi chỉ nhắc nhở cậu ta, đặc tội với tôi thì kết cục cậu ta nhận được sẽ “đặc sắc” như thế nào. Vừa này tôi đánh cậu ta một cái, coi như là nể mặt cậu ta lắm rồi, nếu có lần sau chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy. Còn nữa, tôi làm vậy là để cho cô biết, đừng vô duyên vô cớ chọc giận tôi, hậu quả... cô gánh không nổi đâu” Hắn siết chặt eo nàng, rồi đột nhiên rời đi, quay lại vị trí ban nãy, chuyên tâm làm việc.

Nàng cảm thấy trong lời nói của hắn phẳng phất ý cảnh cáo.

“Đúng rồi, bộ dạng cô lúc ngủ rất xấu, còn chảy nước miếng nữa” (minhmap: a hok nhìn sao pik).

Chẳng lẽ ngày đó mình ngủ có chảy nước miếng? Anh ta nhìn thấy được!!! Trời ơi, chết mất thôi!

Rốt cục, người đàn ông này đáng sợ đến cỡ nào chứ, Tiểu Nhược cảm giác như mình vừa xuống địa ngục, không, mình vừa mới gặp Satan a! Oa, oa, oa...

29. Chương 29: Vị Khách Không Mời Mà Tới

“Thiếu gia, đến rồi.”

Lái xe nhẹ giọng cung kính nói. Xe dừng lại ở một nơi cao cấp. Đây là nơi ở của Thẩm Hạo Ngôn tại Châu Âu. Mặc dù không thường xuyên ở lại đây, nơi này vẫn luôn có người giúp việc phụ trách công việc hàng ngày, giữ cho nơi này luôn sạch sẽ.

“Ừm.”

Đôi chân thon dài, đẹp đẽ bước ra, thẳng hướng cửa chính trạm trở hoa văn mà bước tới. Tiểu Nhược đi theo ở phía sau, tò mò nhìn xung quanh biệt thự cao cấp trước mắt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Đi vào trong biệt thự, chỉ lo nhìn bốn phía xung quanh, không chú ý tới người đàn ông trước mặt lại đột nhiên dừng lại, nàng liền va đầu vào lưng hắn.

“A...”

Tiểu Nhược khê kêu một tiếng, sờ sờ chiếc mũi bị đập vào, vừa mới ngẩng đầu lên, đã cảm thấy không khí quanh mình có điểm không đúng, nàng cảm giác mưa to gió lớn lại sắp ập tới.

“Ngôn, em đã trở về!”

Tiếng gọi vô cùng thân thiết vang lên trong phòng khách, một mỹ nữ tóc vàng từ trên những bậc thang trở hoa bước xuống. Mái tóc xoăn tự nhiên xỏa ra trên vai, kết hợp với bộ lễ phục đỏ như lửa bó sát cơ thể và giày cao gót đỏ tươi khiến vóc dáng xinh xắn trở nên thu hút mà quyến rũ. Đôi mắt to dường như có thể phóng ra điện mê hoặc lòng người.

Đôi mắt Thẩm Hạo Ngôn nhìn thẳng vào người con gái từ trên tầng bước xuống, nét mặt khiến người ta không biết rốt cuộc là mừng rỡ hay phẫn nộ, hắn cứ đứng như vậy nhìn cô gái đang đi tới.

Mỹ nữ thu hút đi đến bên cạnh Thẩm Hạo Ngôn, từ từ ôm hắn, hai tay để lên gáy của hắn, cơ thể mềm mại như rắn, nhiệt tình hôn hắn..

Tiểu Nhược che miệng, mở to mắt nhìn hai người ôm hôn nhau như giữa chốn không người, đầu óc trống rỗng, dường như có một cái gì đó đâm vào tim nàng. Nàng chán nản quay đầu, đứng vào trong góc, nàng nghĩ mình giống như người thừa vậy.

Còn Thẩm Hạo Ngôn thì không hiểu nổi tại sao người trước mắt lại bất ngờ xuất hiện, lại còn ôm hôn hắn. Hắn tức giận muốn đẩy cô ra, lại bị tiếng nói nhẹ nhàng kia khiến hắn dừng tay.

“Ngôn, em rất nhớ anh.”

Thật sự rất nhớ, trên mặt mỹ nữ tóc vàng rơi xuống một giọt lệ. Hai tay lại càng gắt gao ôm hắn.

Dù cho bản thân mình có giận người con gái trước mắt đến mức nào đi chăng nữa, khi cô dám đem hắn chơi đùa trong lòng bàn tay, hắn đã thề cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa, sẽ không cho cô cơ hội để làm tổn thương hắn lần nữa. Vì cô, hắn mất đi nhiều lắm, đó là tình cảm thủy chung, trước sau không thay đổi. Vậy mà giờ phút này đây, khi ở trước mặt hắn, cô lại dám khóc lóc nói cô nhớ hắn.

Hắn nên nói cái gì bây giờ, là cô diễn xuất quá tốt, hay là hắn thật sự ngu ngốc? Mà, chết tiệt, bây giờ hắn đang làm gì thế này, hắn vậy mà lại lau đi nước mắt của cô, ôm cô? Trong lòng, hắn tự nhủ với chính bản thân mình, đây là lần cuối cùng. Vì người con gái này.

“Em thật sự rất nhớ anh, em yêu anh, Ngôn, em phát hiện em thực sự không có cách nào để có thể quên anh ... “. Cô thao thao bất tuyệt mà nói, hôn càng thêm nồng nhiệt, ôm càng chặt hơn.

Thẩm Hạo Ngôn vẫn không trả lời cô, yêu? Hắn không tin tình yêu thật sự vĩ đại như vậy, nếu như cô yêu hắn, vì sao 3 năm trước lại phản bội hắn? Cô vốn đã có người trong lòng vậy mà còn đùa giỡn hắn. Yêu, từ này thật không đáng một đồng. Như muốn trút hết cơn giận dữ với cô, hắn lấy lại quyền chủ động, cầm lấy mặt cô, hung hăng hôn trả.

Amaris, người con gái ích kỷ này, vẫn luôn làm theo ý mình, không thêm quan tâm cảm nhận của hắn, hắn có thể sẽ lại cho cô cơ hội để làm tổn thương hắn sao? Đáp án là không bao giờ!

Thời điểm hắn làm điều này, không thấy được sự buồn bã cùng tổn thương của Tiểu Nhược. Không muốn nhìn thêm, nàng thất vọng đi ra ngoài, rời đi bầu không khí tràn đầy ngọt ngào kia.

Bọn họ là người yêu xa cách đã lâu nay gặp lại đi, tình cảm của bọn họ nhất định là rất tốt, có lẽ vì bất đắc dĩ nên mới phải xa nhau, nhất định là như vậy...Tiểu Nhược miên man suy nghĩ,tưởng tượng ra tình tiết của một vở kịch, nàng đã sớm quên mất bây giờ nàng là vợ chính thức của Thẩm Hạo Ngôn, dù cho trước kia bọn họ là người yêu thì sao, cũng không thể thay đổi sự thật nàng là vợ của hắn.

Nhưng mà, nàng lại không biết.

Nàng cứ như vậy mà đi, lặng lẽ rời đi, chẳng thêm quan tâm ở đây là đất nước xa lạ, là thành phố xa lạ, cứ như vậy mà tùy tiện đi ra ngoài!

30. Chương 30: Bị Lạc Ở Pari

Cảm giác mất mát mãnh liệt trào dâng che lấp tất cả các giác quan của cô, chân cô bước đi trong vô thức, cô không biết rằng mình đã vô thức rời xa khỏi căn nhà của Thẩm Hạo Ngôn.

Đứng ở ngã tư, nhìn dòng người tấp nập, xe cộ như mắc cửi. Cô nên đi đâu bây giờ, nơi này không phải đất nước quen thuộc, ở đây cô hoàn toàn là một người xa lạ. Cô muốn quay về nhà Thẩm Hạo Ngôn nhưng lại thất vọng, cô không biết nhà anh ta ở đâu. “Hay là gọi điện cho anh ấy” trong lòng cô vang lên giọng nói nhỏ nhỏ nhắc nhở, “Nhưng số điện thoại của anh ấy, mình cũng không biết” Cô đang vui mừng vì sắp được cứu, tâm tình lại rất xuống vực: “ Cho dù có biết thì làm sao, anh ấy cũng không quan tâm mà, người ta bây giờ đang vui vẻ bên cô gái quyến rũ kia, làm sao có tâm trí mà ...”.

Trong nháy mắt, đôi mắt cô lại mang vẻ ảm đạm, vừa nghĩ đến hình ảnh bọn họ coi cô như không khí mà ôm hôn thân mật, không biết là tại sao trong lòng cô cảm thấy khó chịu, với tình huống như vậy, cô còn có thể ở lại đó được không, tiếp tục giả ngây giả ngô, chúc phúc cho họ sao?

Không, cô không thể làm như vậy được. Cho dù cô không có ưu điểm gì cả, không đẹp đến nỗi nghiêng nước nghiêng thành, không có nhiều người yêu thích, nhưng ít nhất cô vẫn còn lòng tự tôn của mình.

Nhưng cũng vì lòng tự tôn đó mà cô bị lạc ở một đất nước xa lạ. “Tiểu Nhược, mình phải chịu đựng, mình không thể dễ dàng bị đánh gục như vậy, không sao...” Ở trong lòng, cô không ngừng tự động viên bản thân, cho dù hiện giờ cô rất hoang mang lo sợ, bắt đầu hoảng hốt.

Ánh tà dương dần dần biến mất, màn đêm chuẩn bị bao trùm tất cả, cô cứ miên man suy nghĩ, không biết nên làm gì, cái không khí lạnh lạnh của buổi đêm ở Paris lại làm cho cô càng thêm lo lắng.

Nên làm gì bây giờ? không Nhịn được, cô đành ngồi xuống, dựa vào tường, ôm lấy đầu gối, lẩm bẩm một mình.

*

Lúc đó trong khu nhà của Thẩm Hạo Ngôn.

Người đâu?

Thẩm Hạo Ngôn tức giận, ném điện thoại xuống đất. Chết tiệt, người con gái ngu ngốc kia, cô có biết cô đang ở nơi nào hay không, vậy mà dám tự tiện đi ra ngoài. Còn hắn, dù đã phái người đi tìm nhưng vẫn không nhận được thông tin gì, thật đáng chết! Bực bội, hắn đi tới đi lui trong đại sảnh

Sự xuất hiện của Amaris đã làm cho hắn thật kinh ngạc, với tất cả những gì đã xảy ra, không thể phủ nhận, tâm của hắn có chút trùng xuống, nhưng Thẩm Hạo Ngôn hận nhất là loại người phản bội- đặc biệt là người hắn yêu nhất.

Cho nên, sau nụ hôn trừng phạt, cô ta còn định tiến thêm một bước thì cũng là lúc hắn đẩy cô ta ra. Lãnh đạm tuyên bố rõ ràng với cái người vẫn xinh đẹp lồng lẫy như ngày nào, rằng: chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi!

Nhưng mà cô ta lại nói với hắn là cô phát hiện vẫn còn yêu hắn, muốn quay trở lại với hắn, lần này trở về là muốn cùng hắn bắt đầu lại một lần nữa. Nói xong, cô ta đi thẳng lên lầu, để cho hắn một cục tức không nuốt nổi.

Cô ta xem hắn là gì? Là đồ chơi sao, vui vẻ thì quan tâm khi không cần thì vứt đi sao. Hừ, hắn đâu có ngu đến như vậy!

Sau đó hắn xoay người, lại không thấy “cái đuôi” nhỏ của mình đâu, hắn tìm kiếm nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng ấy (minhmap: “cái đuôi” là chỉ chị Nhược nhá).

Hắn như muốn lục tung cả căn nhà lên nhưng cũng chẳng thấy gì, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình, Không, không, hắn không nên vì cô mà lo lắng, cô chỉ là vợ hắn- người vợ trên danh nghĩa, dù muốn hay không, cô ấy cũng phải nói cho hắn một tiếng là đi đâu. Hắn lo lắng chẳng qua là vì không muốn người bên mình mất tích một cách bí ẩn.

Phải, nhất định là như vậy! Hắn rũ bỏ những cảm giác không nên có, nhớ đến hành vi của cô gái ngu ngốc kia, hắn lại nổi giận, lệnh cho mọi người gấp rút tìm người. (minhmap: lo thì cứ bảo lo, còn ngại biện. Thẩm ca: này *đập*, nhieu chiện à, lo làm đi. Minhmap: *mếu*, e đành công).

Sắc trời dần tối, hắn lo lắng rút thuốc ra hút, từng điếu, từng điếu cháy hết, hàng lông mày vẫn nhíu chặt, nghe thuốc hạ báo cáo không tìm thấy,

“Tiếp tục tìm cho tôi!” Hắn rống lên trong điện thoại, bực mình ném nó xuống, đám người này, nuôi bọn họ thật tốn cơm, ngay cả một người mà cũng không tìm được.

Còn cô gái ngu ngốc kia, aiz, thật là phiền phức! Cô có biết hai chữ “nguy hiểm” viết như thế nào không? Trời thì tối, phố xá thì xa lạ, mặc dù trú ẩn ở Paris tốt, nhưng một người con gái ngoại quốc lẻ loi đơn độc ở bên ngoài, làm sao mà an toàn được. Hơn nữa, nếu hắn đoán không nhầm thì bây giờ chắc là cô ấy lạc đường rồi, trên người cũng không có tiền bạc, nếu có xảy ra chuyện gì thì...

Chết tiệt... vừa nghĩ đến những nguy hiểm vẫn luôn rình rập, hắn tức giận, nhanh chóng cầm áo khoác trên ghế sofa, lấy chìa khóa, tông cửa xông ra ngoài.

Hắn nhất định phải tìm cô gái ngu ngốc đi lạc kia trở về.

31. Chương 31: Mẹ Của Amy

“What can I do for you?” Bên cạnh, những câu hỏi thăm ân cần thi nhau vang lên, thì ra là, một người con gái ngoại quốc như cô lại ở trên đường phố đông đúc ôm đầu ngồi xổm ở góc tường, tình huống này đã khiến cho nhiều người chú ý. Tất cả mọi người đều cho rằng cô đang khóc, rồi rít thể hiện mình là người Paris thân thiện. Tiểu Nhược ngẩng đầu, nhìn xung quanh, lắc đầu, cô cũng không biết làm thế nào để nói cho họ biết rằng thực ra nàng cũng không biết rõ địa chỉ nơi ở của mình

Hơn nữa, tiếng Anh của cô cũng không được tốt lắm, nên chỉ có thể lắc đầu và nói thêm:”No”

Người đi đường thấy cô gái Phương Đông này chỉ mỉm cười rồi lắc đầu nên rời đi luôn.

Màn đêm dần buông xuống, cô cũng chỉ có thể ôm chặt lấy cơ thể mình, núp ở góc tường. Bây giờ cô chỉ hi vọng, người của Thẩm gia có thể phát hiện ra cô đã mất tích, dù cho phải đối mặt với người yêu cũ của hẳn thì sao, bây giờ cô cũng chỉ muốn trở về nhà mà thôi! Cô thật sự rất nhớ nhà, nhớ bố mẹ của cô!

Nhưng mà, mong ước của cô lại không thành sự thực, mãi cho đến khi hoàng hôn đỏ rực tô điểm cho ngõ lớn ngõ nhỏ của thành phố này, cô vẫn như trước, cô đơn ngồi một mình.

“Gâu gâu...” Một tiếng chó sủa nho nhỏ, cùng với cảm giác ngứa ở chân, khiến cô cảnh giác ngẩng đầu lên, lại thấy bên chân mình là một con chó quý, nó dùng con mắt hình bầu dục nhìn cô, còn lấy thân hình nho nhỏ kia cọ cọ cô, dường như đang an ủi cô không có nhà để về.

Hai mắt Tiểu Nhược cay cay, thầm nghĩ khi cô bị bỏ rơi, cũng còn có một con chó nhỏ đến an ủi mình. Ôm lấy con chó nhỏ, cô nhìn đôi mắt thông minh của nó, khẽ nói: “Chó nhỏ, cảm ơn mày, cảm ơn mày rất nhiều!” Ngay cả một con chó nhỏ cũng muốn làm bạn cùng mình, cô làm sao lại không xúc động, làm sao có thể không chờ đợi! Biết đâu kì tích sẽ xuất hiện, đúng không?

Nàng khẽ nhắm mắt ngủ thì xung quanh những tiếng kêu đầy lo lắng vang lên: “Amy, Amy....”

Tiếng kêu ngày càng gần. “Amy, con đang ở đâu, mau ra đây.” Amy? Amy là ai, có lẽ là đứa trẻ nhà ai đi chơi về muộn khiến bố mẹ lo lắng chẳng.

“A.” Cho đến khi một tiếng nói mừng rỡ vang lên. “Amy, baby, mẹ sợ chết mất, thì ra con ở đây!” Nhìn kĩ lại, một thân lễ phục màu đen với thắt lưng tinh tế, mái tóc đen tung bay, xõa trên vai, toàn thân tỏa ra hơi thở tao nhã đầy cao quý. Nhìn thấy cô ấy ôm lấy con chó trong tay mình, Tiểu Nhược nhất thời ngây ngẩn không biết làm thế nào. “Cảm ơn cô, Amy luôn chạy đi lung tung, khiến tôi lo lắng gần chết, may là nó ở đây với cô.” Cô gái vui sướng cảm ơn cô.

“Ừm, không cần cảm ơn, tôi cũng không giúp được gì, chỉ là vừa khéo nó lại chạy đến đây thôi.” Thì ra Amy là con chó nhỏ của cô ấy, chờ một chút, “Cô nói tiếng Trung?” Bây giờ Tiểu Nhược mới nhận ra, hóa ra cô ấy nói tiếng Trung, trong lòng bỗng dâng lên một dòng nước ấm, ở nơi đất khách quê người này lại có thể nghe thấy ngôn ngữ của đất nước mình, thật làm người ta kinh hỉ biết bao nhiêu.

“Ừ, đúng vậy, tôi là người Trung Quốc.” Cô gái mỉm cười trả lời, lát sau lại nhớ tới việc Tiểu Nhược kì quái ngồi ở góc đường bèn hỏi:

“Tại sao cô lại ở đây, cô gặp khó khăn gì sao, nếu cần tôi giúp đỡ cứ việc mở lời.” Điều là người mình cả, dĩ nhiên nên đặc biệt quan tâm rồi.

“Ừm, tôi quên đường trở về, tôi tự mình đi ra ngoài...không...không biết địa chỉ của bạn tôi.” Nói xong, mặt của Tiểu Nhược liền đỏ.

“A, không sao, nếu không thì tới nhà tôi đi, một cô gái như cô ở chỗ này không an toàn lắm.” Nhận thấy Tiểu Nhược xấu hổ, cô gái cũng không hỏi nữa, liền bảo cô đi đến nhà cô ấy ở tạm.

“A, cảm ơn, thôi, tôi ở đây chờ cũng được.”

Có lẽ bọn họ sẽ tới tìm cô, nhưng mà cũng chỉ là có lẽ thôi, cô cũng không chắc bọn họ có đi tìm cô hay không nữa. Tiểu Nhược cười khổ.

“Chờ đợi như vậy cũng không phải cách, nếu như bọn họ không tới, cô phải làm sao bây giờ? Đi đến nhà tôi đi, Amy cũng rất thích cô đấy, nếu không phải người nó thích thì nó không để cho ai chạm vào đâu!” Nói đến cục cưng của mình, ánh mắt cô gái trở nên dịu dàng hơn. “Ừm, thật là một tiểu tử đáng yêu, tôi cũng rất thích nó, nhưng mà tôi vẫn nên chờ ở đây thôi, tìm không thấy tôi, bọn họ sẽ lại lo lắng.” Dù cho biết rằng không có khả năng đó, cô vẫn không nên đi lung tung thì hơn.

Thấy cô kiên trì như vậy, cô gái cũng không gượng ép, trái lại còn dựa vào tường, bên cạnh cô, thấy cô giật mình, mới lười nhác mở miệng: “Cô kiên trì như vậy, mà tôi lại không yên tâm nên đứng đây cùng cô tâm sự, à mà gọi tôi Jane là được, còn cô?”

“Thật sự cảm ơn cô, tôi tên là Bạch Tiểu Nhược.” Giới thiệu với nhau xong, hai cô gái bắt đầu trò chuyện.

32. Chương 32: Tìm Thấy Vật Bị Mất

Thẩm Hạo Ngôn điên cuồng tìm kiếm, hần lái xe đi khắp các con phố lớn nhỏ của Paris nhưng vẫn không thấy được bóng dáng Tiểu Nhược, cảm giác “lực bất tòng tâm” đè nặng lên tâm trạng hần, bức bối, tức giận, hần đập mạnh hai tay lên tay lái, tiếng còi chói tai vang lên giữa đêm khuya.

“Gâu...gâu”Amy nằm trong ngực Jane sợ hãi kêu lên. (minhmap: trời ơi, chó mà tên Amy >.<.)

“Amy, mày làm sao vậy”. Nó chưa bao giờ như thế cả, có chuyện gì thế? Cô gái tên Jane cúi xuống vuốt đầu nó.

“Gâu...gâu...gâu”Amy vẫn không ngừng sủa, còn giẫy giụa muốn nhảy xuống. Hai cô gái nhìn nhau, nhún vai tỏ vẻ không hiểu.

Amy đột nhiên chạy đến cái ngã tư phí trước, đứng bên cạnh một chiếc Porche kêu lên. (minhmap: chó mà khôn ghê, porche mới đứng cạnh).

Đột nhiên có một con chó sủa tới sủa lui trước mặt mình, Thẩm Hạo Ngôn không biết nên cười hay nên khóc, con chó này, không có việc gì lại đến trước mặt hần sủa ầm ĩ. Mở cửa xe, hần phải đuổi con chó này đi, không khéo người ta tưởng hần trộm cắp gì bị chó cắn.

Không nghĩ tới con chó nhỏ này không sợ chết, lao lên cắn cắn ống quần hần, kéo hần đi đến góc đường.

Không làm gì được, hần đành đi theo nó, cũng tò mò muốn xem có gì ở góc đường kia.

Amy dẫn hần đến nơi, nó liền cọ cọ vào người Jane, miệng kêu “ư ư” như đang khoe thành quả. Cả hai người đều ngược lên nhìn nam nhan trước mặt, một người kinh ngạc, một người rất tự nhiên chờ xem kịch vui.

Jane nhẹ giọng nhắc nhở bên tai cô “ông chủ cô đến rồi kìa”. “Ông chủ”?Đúng vậy, nhìn thế nào cũng thấy anh ta đang tìm bảo bối nha

~“Ông chủ gì?” Tiểu Nhược mờ mịt, nhìn người đàn ông trước mặt như thủy lôi sắp bùng nổ nên cô có chút chột dạ lui lại.

Nhìn cô gái co ro trong góc tường, hần thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tìm thấy. Hần cố nín muốn phát hỏa với cô, nhẹ giọng hỏi:

“ Sao lại chạy đến đây làm gì? Cô đang nghĩ đến chuyện ngu xuẩn gì hả?”

Mặc dù cô bình yên vô sự, nhưng lỡ có xảy ra chuyện gì, hần không nhận được lo lắng, không nhận được tức giận, hét lên với cô.

Tiểu Nhược không nói được gì, cô biết cô sai rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, không dám nhìn hần.

Jane ở một bên xem kịch, cô gái ngu ngốc này, chạy đi lung tung để người ta tìm được, hần lại mắng cô té tạt như vậy, có lẽ hần là bạn trai của cô, aizz, không cho hần một trận thì tiện nghi cho hần quá! Jane cố ý lớn tiếng:

“ Tiểu Nhược, đi về nhà mình, nhà mình có trai đẹp, có người nấu cơm cho bọn mình ăn” (minhmap: e muốn đi, Jane ơi, dẫn e đi với).

Jane cầm tay tiểu Nhược chuẩn bị đứng dậy, Tiểu Nhược bày ra vẻ mặt khó xử, cứ để mặc cho Jane dắt đi.

“Khoan đã” Tiếng quát vang lên làm hai người giật mình dừng lại, Thẩm Hạo Ngôn bất chấp tất cả, kéo Tiểu Nhược đến trước mặt mình, rồi ôm chặt cô, giọng điệu khiêu khích: “ Muốn đem người của tôi đi, cô chưa có đủ tư cách đâu”

Nhìn cô gái trước mặt này, có vẻ là người tốt, rất có thể đã giúp đỡ Tiểu Nhược, nhưng cô ta vừa rồi muốn mang Tiểu Nhược đi, hừ hừ, dù là người tốt thì hần vẫn không khách khí.

“A, người của mình còn không bảo vệ được, để cho cô ấy đi lạc, anh nghĩ anh có đủ tư cách à?” Có lòng tốt còn không được báo đáp, dám uy hiếp mình?”

“Câm miệng” Bị nói trúng tim đen, mặt hấn xanh mét.

“Anh dẫn cô ấy về là tốt rồi, mặc dù tôi cũng không ngại đưa cô ấy về nhà tôi” Mỉm cười chiêm ngưỡng cơn giận của hấn.

“Tôi nói..” Hấn vừa muốn uy hiếp lại bị Jane cắt đứt

“Tiểu Nhược, mình về trước, rất vui khi quen với bạn, nhưng có người không vui khi mình ở đây, vậy mình cũng biết điều một chút, khi nào anh ta bắt nạt bạn nhớ gọi điện cho mình, mình cho số bạn rồi đúng không. Đi nha, bye bye”

Nói xong, Jane ôm Amy bỏ đi, ngay cả Tiểu Nhược muốn nói lời từ biệt cũng không kịp

Đơn giản là vì, có một cánh tay quăn ngang hông cô, cơ hồ không muốn cho cô thở

Cô càng giãy giụa, hấn lại càng dùng sức, cô trừng mắt nhìn hấn, hy vọng hấn có thể bỏ tay ra, hấn không nói lời nào, hai mắt nhìn cô chằm chằm: “Lần sau đừng chạy loạn nữa, nghe chưa”

Thật lâu sau, “em không có...” cô định giải thích, lại nhìn thấy khuôn mặt hấn tái đi vì tức giận “Uhm, biết rồi” cô rầu rĩ đổi giọng. Mặc dù hấn nói rất nhỏ nhẹ, nhưng cô cũng không có can đảm cãi lại lời hấn

“Đi thôi, trở về đi” Buông đôi tay đang kiềm chế eo cô, hấn nắm lấy tay cô, dắt cô đi về phía xe

Thật tốt, cuối cùng cũng tìm thấy cô ấy, cuối cùng hấn cũng tìm thấy con mèo nhỏ này, mất đi rồi lại tìm được, Thẩm Hạo Ngôn vui vẻ khoe miệng nhếch lên.

33. Chương 33: Một Màn Không Thể Chấp Nhận

Lúc trở lại chỗ ở của hấn, Tiểu Nhược bất mãn nghĩ, cô nàng kia hấn là đi rồi chứ, cô nhìn trái ngó phải lại không thấy người nào. Trong lòng vô cùng khó chịu.

không khéo, đúng lúc này, bụng của cô lại không hợp tác kêu lên:”ọc...ọc...”làm cô xấu hổ muốn tìm một cái hố để chui xuống, cô chỉ mong là hấn không nghe thấy.

Nhưng mà bây giờ do đang tức giận nên vẻ mặt của cô vô cùng buồn cười. cô luống cuống cắn môi.

Thẩm Hạo Ngôn đã nhìn ra suy nghĩ nhỏ nhỏ của cô, nhưng cũng không muốn thỏa mãn mong muốn của cô, hấn xấu xa nói cho cô biết, cô tự mình rời nhà, cần phải bị trừng trị thích đáng, đói bụng rồi thì vào phòng bếp tự làm đồ ăn.

Hấn rời đi để lại cô với vẻ mặt khóc không ra nước mắt, cô thề, trước khi hấn đi cô đã thấy hấn cười nhạo cô.

cô xoay người đi vào phòng bếp khí phách mà rộng rãi kia, ông trời, người có tiền chính là đây, ngay cả phòng bếp cũng to hơn so với phòng của cô. cô tiếp tục tìm đồ ăn...

Ở trên lầu, “Cô ở đây làm gì?” Nhìn thấy cô ta ở trong phòng mình, Thẩm Hạo Ngôn cảm thấy mình như một đứa ngốc bị cô ta đùa bỡn vậy. Nhưng mà bây giờ, cô ta đừng hòng mơ tưởng tới điều đó nữa.

“Ngôn, đừng đối xử với em hung dữ như vậy, em vẫn rất yêu anh, lần này trở về đây em muốn bắt đầu lại một lần nữa. Em phát hiện chính mình vẫn rất yêu anh. ” Amaris đứng lên đi tới trước mặt hấn, yếu ớt nói ra, đôi mắt đẹp dường như hiện ra ánh sáng trong suốt, lên án suy nghĩ của người trước mặt là không nên.

“Cô yêu tôi? ” Người con gái này lại dám nói yêu hấn, vậy cô ta đem “người ấy” để ở đâu?

“Em và anh ấy đã chia tay rồi, em phát hiện người trong lòng của mình chính là là anh. Bọn em cảm thấy nếu hai người cứ miễn cưỡng ở một chỗ với nhau cũng không phải việc tốt.”

Nói đến “người ấy”, trong mắt cô hiện lên một tia bối rối, thực ra người kia cũng không phải không tốt, yêu mình, lại còn rất cưng chiều mình, hơn nữa anh ấy lại cùng người trước mắt giống nhau như đúc, nhưng mà hai người là hai tính cách khác nhau, quan trọng nhất là người trong lòng cô lại là Thẩm Hạo Ngôn.

“Đây là tình yêu của cô? Cô gọi cái này là tình yêu đích thực? Lúc ấy cô nói với tôi đã tìm được người mình yêu chân chính, cô nói người trong lòng cô là người khác, cô nói cô không muốn ở cùng một chỗ với tôi nữa.... Chả lẽ những lời nói đó lại là giả? Bây giờ cô lại muốn làm gì nữa? ” Nói đến đây, Thẩm Hạo Ngôn lại càng kích động, hai tay bóp chặt lấy hai vai của cô, lắc mạnh, hét lên.

Tiếng hét lớn tới nỗi khiến Tiểu Nhược dưới lầu đang ăn cơm cũng phải giật mình. Sau khi dọn dẹp qua loa phòng bếp, cô bèn đi lên tầng, muốn nhìn xem chuyện gì đã xảy ra. Có một căn phòng cửa còn chưa đóng, đầu cô vừa mới ló vào bỗng nhiên rụt lại. Cô nhìn thấy một màn trong phòng kia:

“Em, Ngôn, em...”

“Cô không cần ngại biện! Tôi cho cô biết, tôi sẽ không tin cô nữa, không bao giờ! Cô nghe có hiểu không, không -bao- giờ”. Hắn cắn răng, nói rõ ràng từng từ, từng chữ, nhất là hai chữ cuối cùng kia.

“Em...”. Cô bị hắn làm cho sợ, bộ dáng hắn bây giờ trông thật đáng sợ, hai con mắt đỏ ngầu, trên trán đầy gân xanh, lý trí nói cho cô biết, cô không nên nói thêm gì nữa, nhưng cô không tin hắn thật sự không còn chút tình cảm nào với cô, cô không tin. Vậy nên, cô muốn đánh cược với hắn một lần.

Cô dùng hết sức mình đem hắn kéo ngã xuống giường, hai tay ôm lấy cổ hắn, dùng sức hôn lên môi hắn, ngăn chặn sự cự tuyệt của hắn, cả người giống như bạch tuộc quấn chặt lấy người hắn.

Động tác của cô quá bất ngờ, làm cho Thẩm Hạo Ngôn nhất thời không chống đỡ được, lão đảo ngã xuống giường cùng cô, buồn bực muốn đứng lên lại bị cô quấn lấy.

Cảnh tượng như vậy xuất hiện trong mắt Tiểu Nhược lại là do bọn họ không kiềm lòng không nổi nên mới lên giường với nhau nóng bỏng như vậy. Nhìn cảnh này, thần kinh của cô không chịu nổi kích thích mãnh liệt như vậy. Thì ra đúng là thế, không sai, bọn họ đúng là người yêu cũ, bây giờ không phải là tình cũ không rủ cũng tới sao? Cô, là cái gì chứ, cái gì cũng không phải, đáng lẽ vừa rồi cô không nên trở lại đây, nên đi cùng Jane mới đúng.

Cô, chỉ là người thừa mà thôi. Ngồi trong phòng, Tiểu Nhược trầm nghĩ. Nàng tìm danh thiếp trong túi xách, nhắc điện thoại lên.

Có điều, cô lại không nhìn thấy Thẩm Hạo Ngôn dùng sức đẩy Amaris ra, bỏ cô ta ở trong phòng, tức giận quay người đi đến phòng đọc sách.

Tất cả cô đều không thấy.

34. Chương 34: Lời Mời Dự Tiệc

Cô lấy hết dũng khí, cầm điện thoại gọi cho Jane. Bên kia, điện thoại rất nhanh có người bắt máy, làm cho cô muốn hối hận cũng không kịp. Jane nhắc điện thoại, theo thói quen dùng tiếng Anh trả lời, đợi lâu cũng không có ai đáp lại, suy nghĩ một lát Jane liền nhớ đến Tiểu Nhược mới quen không lâu, lập tức nhẹ nhàng dùng tiếng Trung nói:

“Tiểu Nhược à, là cậu sao, mình rất vui khi cậu gọi đến?”. Jane cảm thấy có gì đó bất thường, cô kiên nhẫn đợi câu trả lời của người bên kia.

“Mình, mình có làm phiền cậu không?” Mắt nhìn lên đồng hồ, đã gần 12 giờ đêm rồi, cô chẳng suy nghĩ gì đã gọi điện cho người ta, không biết có làm phiền người ta không, tự động cắn cắn môi, tự trách mình.

“A, đâu có phiền gì đâu, lúc nào mình cũng hoan nghênh cậu gọi tới, càng hoan nghênh cậu đến nhà mình chơi, mình chỉ ở có một mình thôi, buồn lắm” Quả thật là vậy, Jane được gả cho một người chồng tốt, một

ngày kiếm được không biết bao nhiêu là tiền, anh ấy nói là để cho cô một cuộc sống sung túc, đầy đủ, hiện tại anh ta kiếm được nhiều tiền rồi nhưng cô thì như oán phụ trong thâm cung, aiz, không sao, anh ấy có việc của anh ấy, cô cũng có hứng thú của mình, chồng cô còn rất nhiệt tình giúp đỡ cô sang Paris hoàn thành ước mơ của mình, mở một cửa hàng thiết kế.

“Minh, thật ra cũng chẳng có việc gì, chỉ muốn tìm người nói chuyện, hôm nay lại vừa hay quen biết cậu, cậu thật tốt...” Như gặp đúng mùa hoa nở, tiểu Nhược liền cùng Jane thao thao bất tuyệt.

Jane biết được Tiểu Nhược cũng học thiết kế, liền nhiệt tình mời cô tham gia vào cửa hàng của mình. Mặc dù Tiểu Nhược rất vui mừng nhưng cô cũng biết rằng mình đã kết hôn, không còn được tự do theo đuổi những gì mình thích nữa, dù có thích cô cũng đành từ chối. Nghe Tiểu Nhược từ chối, Jane cũng hơi tiếc nói: “lúc nào mình cũng hoan nghênh bạn”.

Điện thoại vừa cúp liền nghe tiếng gõ cửa, cô kinh ngạc xoay người lại nhìn người đang đứng trước mặt mình, là anh ấy! Không phải anh đang cùng tình nhân cũ ôn lại chuyện xưa sao, sao lại đến phòng cô.

Bỏ qua vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Nhược, thấy hấn khiến cô kinh ngạc đến vậy sao? Hấn có làm gì sai à? Bỏ tờ giấy xuống trước mặt cô: “Tối mai có một bữa tiệc, cô phải đi cùng với tôi, mai Amaris sẽ dẫn cô đi chọn lễ phục”.

“Tiệc rượu” Anh muốn cô đi tham gia buổi tiệc sao, không được, cái gì cô cũng không biết, lỡ đến lúc đó cô lại làm ra chuyện gì không đúng nữa thì sao, rất mất mặt nha, yến hội là để dành cho tầng lớp thượng lưu, cô là giai cấp lao động bình thường thôi, không thích hợp tham gia mấy cái tiệc tùng đó đâu, không đi có được không. Tiểu Nhược vẻ mặt khó xử nhìn Thẩm Hạo Ngôn.

“Bữa tiệc này nhất định phải tham gia, người chủ trì yến hội này là người nắm giữ gần như hoàn toàn thị trường tài chính Châu Âu, đây là cơ hội tốt để công ty gia nhập thị trường Châu Âu, tôi không thể bỏ qua cơ hội này được”

Nhìn cô khó xử hấn cũng thấy tội nhưng cô là vợ hấn, đã là vợ thì phải phối hợp với hấn, đương nhiên cả việc cùng nhau đi dự tiệc, về việc này, ngay lúc lấy hấn, cô đã phải chuẩn bị tâm lý rồi chứ, không phải sao? Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

“Em...” Cô vẫn cố vùng vẫy, thà chết chứ nhất định không chịu hy sinh, nhưng Thẩm Hạo Ngôn đã cho là mình truyền đạt xong rồi nên xoay người rời đi, gần đây, hấn luôn có những cảm giác rất kỳ lạ, ánh mắt thường xuyên không tự chủ dừng trên người cô thật lâu, lý trí nói cho hấn biết, loại cảm xúc này không tốt, cho nên, hấn cố gắng tránh mặt cô, phải hạn chế nhìn thấy cô, hạn chế chạm mặt cô. Thêm nữa là vấn đề của Amaris khiến hấn cảm thấy rất bức bối.

Hấn xoay người bước đi, hại Tiểu Nhược còn bao nhiêu lời muốn nói mà không nói được, đành hậm hực nuốt mấy lời nói đó vào bụng.

Trời ạ, tham gia yến hội, có ai nói cho cô biết nên làm cái gì bây giờ. Hic!

35. Chương 35: Xấu hổ Vô Cùng

Amaris buồn bực dẫn Tiểu Nhược đi chọn lễ phục. Hôm nay vừa mới sáng sớm, hấn lại bảo cô dẫn Tiểu Nhược đi chọn lễ phục để tham gia yến hội đêm nay. Cho dù không muốn, nhưng đây lại là việc mà anh bảo cô làm, hơn nữa để khiến anh đổi ý, muốn cô làm gì cô cũng sẵn lòng. Cho dù cô ta là vợ của anh thì sao, cô sẽ lại khiến anh phải quay về bên cô. Nghĩ đến đây, khóe môi bất giác mỉm cười, nhìn Tiểu Nhược thử chiếc váy dạ hội màu đen làm từ tơ tằm, cùng với chiếc dây đeo hình chữ V vòng qua cổ, trong lòng thoáng hiện lên một tia vui mừng, có một cái gì đó xuất hiện trong đầu cô ta.

“Cái này được đấy, rất hợp với cô.” Bước đến bên người cô, bảo nhân viên bán hàng đem chiếc váy gói lại.

“Nhưng mà...” Nhưng mà cái váy này lại rất hở hang nha, Tiểu Nhược cảm giác cái dây trên cổ dường như có thể tuột ra bất cứ lúc nào vậy. Cô thầm nghĩ trong lòng.

“

Tiểu thư, chiếc váy này thật sự rất hợp với cô, hơn nữa đây là tác phẩm duy nhất do nhà thiết kế của chúng tôi tạo ra.”

Nhân viên bán hàng thấy cô muốn từ chối, liền mỉm cười nhìn cô giới thiệu, không thể mất đi khách hàng trước mặt được, hơn nữa đây còn là khách quen.

“Chúng tôi muốn mua nó, phiền cô đem chiếc mà tôi với cô ấy thử góí lại. ” Amaris nói lại với nhân viên bán hàng, rồi kéo cô đi tính tiền.

Yến hội

Khi bọn họ đến bữa tiệc, Tiểu Nhược phải nhanh chóng điều chỉnh lại hô hấp của mình, cô căng thẳng đến nỗi không biết nên nhìn nơi nào, những ánh mắt xung quanh khiến cô bất an, tâm của cô đều ở trên cổ, chỉ sợ nó sẽ tuột xuống khiến cô phải xấu hổ.

Tiểu Nhược nắm chặt lấy tay Thẩm Hạo Ngôn. Thẩm Hạo Ngôn cũng biết rõ rằng người con gái bên cạnh mình đang căng thẳng, nhưng lại không lên tiếng, chỉ bình tĩnh đi chậm lại cùng cô.

Hành động vô ý này khiến cho lòng Tiểu Nhược trở nên ấm áp, cô liền mỉm cười ngọt ngào với anh. Ở trong giây phút này, cô lại vô tình cười khiến trong lòng Thẩm Hạo Ngôn xẹt qua một tia kích động, hắn muốn hôn lên đôi môi đỏ hồng kia, hắn đã sắp hôn lên đôi môi ấy nếu như trước mắt không vang lên tiếng chào hỏi của Sử Kim Sâm. Hắn giấu đi vẻ thất vọng trong lòng, hỏi thăm người trước mắt.

Còn Tiểu Nhược nghĩ tới chuyện vừa xảy ra mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, ông trời, chỉ còn một chút nữa thôi, trước hàng trăm con mắt của mọi người anh lại hôn cô, cô có phần biết ơn người xuất hiện đúng lúc kia, nếu không cô có thể trở thành mục tiêu để mọi người có thể bàn tán rồi. Cô ngượng ngùng không dám nghĩ mọi người xung quanh có thể đã nhìn thấy một màn xấu hổ sắp xảy ra kia, cô cúi đầu thở dài.

“Lại đây tôi giới thiệu một chút, đây là Sử Kim Sâm tiên sinh. ” Quay sang người con gái đang ngượng ngùng đứng bên cạnh mình, hắn bật cười trong lòng, thật là đáng yêu, mới vừa nãy hắn còn chưa kịp hôn cô, vậy mà cô đã đỏ mặt rồi.

“Sử Kim Sâm tiên sinh, đây là...” Thẩm Hạo Ngôn chuẩn bị nói ra từ “vợ”, đã bị người ta ngắt lời.

“Sử Kim Sâm tiên sinh, sinh nhật vui vẻ, chúc ông phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.” Amaris đi tới bên cạnh bọn họ chen ngang lời giới thiệu của hắn.

“Cảm ơn cô, Amaris, đã lâu không gặp mà cô vẫn xinh đẹp như vậy, haha..” Sử Kim Sâm rất nhanh đã quên mất lời giới thiệu của Thẩm Hạo Ngôn.

“Ngài cứ quá khen, ngài vẫn còn chưa có gia đâu.” Amaris đắc ý, may mà mình đến sớm, mặc dù Ngôn đã kết hôn, nhưng đây là Châu Âu, rất ít người biết, mọi người dường như cũng cho rằng bọn họ mới là một đôi. Vài năm gần đây, câu chuyện Kim Đồng Ngọc Nữ cũng không phải thần thoại, nếu như cô không ngu như vậy, nếu cô không vứt bỏ anh, nhưng mà không sao, cô trở về đây chắc chắn lại có thể có được anh.

“À, tiệc sắp bắt đầu rồi, cô có thể nhảy một điệu với ông già này được không?” Ông ta đưa tay muốn mời cô nhảy.

“Tất nhiên rồi.”

Trước khi đi, cô còn dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói: “Ngôn, chờ em.” Lời nhắc nhở như vậy gọi ra biết bao tưởng tượng xa xôi.

Việc này khiến khuôn mặt Tiểu Nhược trong nháy mắt đã mất đi ánh hào quang. lát sau, Thẩm Hạo Ngôn lại bị người khác kéo đi nói chuyện. Cô ở bên cạnh ngơ ngẩn nhìn ly rượu cốc-tai trước mắt.

Khi hắn nói chuyện xong, thì cũng là lúc Amaris cùng Sử Kim Sâm cũng đã nhảy xong. Amaris cười nói:

“Tiểu Nhược, cô không biết chứ, Ngôn là cao thủ về khiêu vũ đấy, để anh ấy dẫn cô một điệu được không, chúng tôi đã lâu không thấy được phong thái của anh ấy. ” Vừa nói xong, những người bên cạnh cũng hòa theo, rối rít vỗ tay.

Mới nghe, cô còn rất kinh ngạc, nhưng mà câu nói đằng sau lại khiến thần kinh cô trở nên căng thẳng. Khiêu vũ ư? Cô.. cô không biết!

“Đừng lo lắng, còn có anh ở đây.” Đường như biết rõ sự khó xử của cô, hần đứng bên cạnh liền lên tiếng trấn an cô. Tiếp đó, tay cô đã bị một bàn tay to lớn, ấm áp cầm lấy, dẫn vào trong sàn nhảy.

“Xin lỗi anh! Xin lỗi...” Từng tiếng xin lỗi được nói ra, Tiểu Nhược gấp đến nỗi muốn khóc, thức ra khi nhảy cô luôn đâm lên chân hần. “Thả lỏng, cứ bình tĩnh, không cần suy nghĩ nhiều...”. Một tay hần ôm chắc eo của cô, một tay lại cầm chặt lấy tay cô, lại còn hướng dẫn bên tai cô, muốn làm cho cô thoải mái.

Tiểu Nhược nghe xong lời của hần, từ từ thả lỏng cơ thể của chính mình, cảm thấy mình có thể theo kịp tiết tấu của hần, trong lòng trở nên vui mừng.

Nhưng mà, đến lúc làm động tác xoay người với độ khó cao, cô lại cảm thấy dây buộc trên cổ hơi lỏng, trong lòng cô dâng lên dự cảm chẳng lành. Ngay sau đó, bộ lễ phục trên người cô bỗng tuột xuống. Cô còn chưa kịp hét lên, đã nhanh tay bắt lấy y phục đang rơi xuống, mà Thẩm Hạo Ngôn cũng bị biến cố trước mắt hù dọa, nhưng mà ngay lập tức, hần đã cởi áo khoác của mình ra, chạy đến bên người cô, ôm cô rời đi.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh này, bàn luận sôi nổi, đủ loại lời đồn, hai người bọn họ đã trở thành tiêu điểm. Mặt Tiểu Nhược trắng bệch, vùi đầu trong chiếc áo vét rộng thùng thình của hần.

“Em ở đây chờ anh một chút, anh sẽ mang em đi khỏi đây ngay lập tức.”

Thẩm Hạo Ngôn để lại những lời này rồi đi vào trong đám đông. Mà Tiểu Nhược lại cảm thấy ánh mắt xung quanh đang dò xét cô, có cả khinh bỉ cùng cười nhạo. Trong yến hội trắng lè đêm nay, cô chẳng còn chỗ nào có thể lẫn trốn, cô cầm chặt áo vét, đi về phía cửa đại sảnh.

Bên ngoài, mưa như trút nước. Nhưng cô cũng chẳng thêm quan tâm, lặng lẽ bước vào màn mưa

36. Chương 36: Đêm Mưa

“Thật là buồn cười, mặc quần áo kiểu gì thế không biết, thật mất mặt, yến hội này sao lại xuất hiện loại người như thế vậy.” “ Muốn mượn cơ hội này để câu dẫn Tổng giám đốc Thẩm hay sao? Thật là không biết lượng sức mình..” “Cô ta thật là quê mùa..”

Từng tiếng, từng tiếng như mũi dao nhọn đâm từng nhát vào trái tim, vào lòng tự trọng của cô, tiếng nói ấy cứ lớn vồn bên tai cô.

“Tiểu Nhược ơi là Tiểu Nhược, mày là một con ngốc, đệ nhất thiên hạ đại ngốc..”

Ở trong lòng, cô đem chính mình ra mắng nhiếc, xoay người nhìn biệt thự hoa lệ, hoành tráng ở phía sau, ban đêm biệt thự lại càng trở nên kiêu diễm tựa như một tòa nhà thần bí, tòa nhà ấy huyền bí đến nỗi cô không thể chạm vào, không thể với tới, cô là chim sẻ, không phải là phượng hoàng và sẽ mãi mãi không thể biến thành phượng hoàng được, cô chỉ có thể đứng ở xa ngược nhìn nó, đó là thế giới mà cô không thể đi vào, là thế giới không có chỗ cho cô. Có phải cô đã sai rồi không?

Có lẽ Amaris thích hợp với anh hơn, cô ấy ưu nhã lại ôn nhu, cô ấy biết khiêu vũ, có thể cùng với anh tham gia yến hội, không giống cô, lần đầu tiên tham gia đã xảy ra chuyện, ngay cả nhảy cũng không biết, cô có tư cách gì để làm vợ hần đây, có phải cuộc hôn nhân này ngay từ đầu đã sai lầm rồi không?

Mưa càng lúc càng lớn, mấy lọn tóc bị nước mưa làm ướt dính bết vào trán, quần áo đều ướt đẫm, bây giờ muốn có bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu chặt vật. “Vì sao.. vì sao..cuối cùng tôi vẫn là người sai..” Bao nhiêu lần rồi, bao nhiêu lần cô đã có cái cảm giác “bi lụy” đến vậy, cho đến nay, cô luôn bị hần đặt ở vị trí

thấp nhất, luôn bị người ta bỏ rơi, đến bao giờ hần mới có thể nắm tay cô, cho cô ấm áp, dù chỉ là một chút thôi.. có lẽ là không bao giờ (minhmap: edit chỗ này thương chị wa!!!!)

Nước mưa hay nước mắt, thấm lạnh mà nóng bỏng, đau nhói.

Trong sảnh, Thẩm Hạo Ngôn nhìn xung quanh, thấy mọi người bàn tán, ánh mắt tà mị khê nâng lên, lộ ra hơi thở lạnh lẽo, cả sảnh như bị sự lạnh lẽo ấy nhấn chìm: “ Xin lỗi, các vị, chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn, mặt khác..” dừng một chút, hần mới chậm rãi mở miệng: “ Tôi nghĩ nên nói cho các vị rõ, người vừa rồi chính là vợ của Thẩm Hạo Ngôn tôi! Xin lỗi không tiếp chuyện được!” Sau khi hần nói xong, cả hội trường lại vang lên tiếng ồn ào, không dám tin, kinh ngạc, áy náy...

Thẩm Hạo Ngôn chạy ra khỏi đại sảnh, hần biết rõ, cô gái kia nhất định đã chạy mất rồi. Nhìn mưa càng lúc càng to, hần nhất định phải tìm thấy cô, nếu không cô gái ngốc nghếch kia không biết sẽ biến thành cái dạng gì.

Hần lái xe xuyên qua màn mưa tìm kiếm thân ảnh mong manh kia, nhưng rốt cục cũng không thấy ai cả, mưa lớn như vậy, mà mới chỉ có vài phút, cô có thể chạy đi đâu chứ? “Két..” tiếng bánh xe ma sát với mặt đường kêu lên ghê rợn, Tiểu Nhược bị hù dọa ngã xuống đất: “ Cô ngu ngốc sao, đi đường cũng không biết nhìn, lỡ bị xe đụng thì làm sao bây giờ..”

Tiếng quát làm Tiểu Nhược giật mình, ngẩng đầu lên, là anh.. khuôn mặt tức giận của Thẩm Hạo Ngôn.

Hần thô lỗ kéo nàng, mở cửa xe, rồi như dùng sức ném nàng vào chỗ ngồi, hần đi vòng qua ghế lái, dẫm mạnh chân ga, bất chấp trời mưa, bất chấp đường trơn, bất chấp vẻ mặt trắng bệch của cô, lái xe như vũ bão.

“ Em.. nôn..” Mở cửa xe, định đem nàng ra ngoài, nàng liền trực tiếp phun lên người hần. Đỡ nàng như sắp xỉu lên lầu, hần liền nhắc hai tay, ôm lấy nàng. “ không.. không cần phải..” đối với em tốt như vậy... có lẽ do đêm mưa nên toàn thân cô run lên, đôi môi tím bầm lại, lời nói không rõ ràng. Không nên tốt với cô như vậy, cô sẽ hiểu lầm, sẽ loạn tưởng, sẽ hy vọng, cho dù cô khát vọng được anh đối xử ôn nhu, nhưng đến cuối cùng, anh cũng sẽ rời đi, cho nên tốt nhất là hiện tại đừng cho cô hy vọng..

“Cầm miệng” cảm nhận được nàng run rẩy, hần càng siết chặt hai tay, muốn đem thân nhiệt của mình sưởi ấm nàng, muốn cho nàng chút ấm áp ngăn ngừa ngủ này.

Cô gái này, chỉ là vợ của hần trên danh nghĩa, có khi cô ấy là cho người ta chán ghét, còn dám tình kể với hần, nhưng, vì cái gì, khi nhìn cô ấy đầm mưa, ánh mắt mờ mịt, tuyệt vọng như cả thế giới từ chối tiếp nhận cô ấy, hần lại đau đớn đến thế, làm cho hần muốn đem cô ôm vào lòng, thật cẩn thận yêu thương, chiều chuộng, không muốn làm tổn thương cô nữa, không muốn làm cho cô khóc nữa.

37. Chương 37: Tắm Uyên Ương

“Em ...em lạnh quá!” Tiểu Nhược bị hần ôm vào trong lòng, cảm giác rất khó chịu, hít thở cũng không thông, vì sao đột nhiên lại đối xử với cô như vậy, không phải hần rất ghét cô sao? Bây giờ lại làm ra những chuyện không giống ngày thường, chắc hần uống rượu say, nhất định là vậy, nếu không tại sao cô lại cảm thấy ánh mắt hần nhìn mình trở nên dịu dàng hơn, hần là người lạnh nhạt mà, làm sao có thể chứ, nhất định là cô hoa mắt!

“Đi tắm nước nóng!” Không để cho cô cự tuyệt, hần đã ôm lấy cô đi đến phòng tắm, đúng lúc đó Bạch Tiểu Nhược lại vùng vẫy muốn đứng dậy.

“Thả em xuống, mau thả em xuống...đừng như vậy..”. Dù cho Tiểu Nhược có kháng nghị như thế nào đi nữa, thì người ôm cô vẫn làm như không nghe thấy, bước chân không dừng, tiếp tục đi đến phòng tắm.

Dùng chân đá văng cánh cửa, thả cô xuống, cơ thể cao lớn cúi xuống mở nước nóng, sau đó lại quay người nhìn cô, dùng ánh mắt bảo cô.

“Anh...anh có thể ra ngoài, em.. em sẽ tự mình..hắt xì... “. Còn chưa nói xong, cô đã hắt xì vài cái. Không thể nào, mới đi dưới mưa, nhưng mà cô lại cảm thấy trước mắt hơi mờ, đầu choáng váng, chẳng lẽ cô lại bị cảm? Cô thầm nghĩ. Cô bất ngờ lão đảo dựa mình lên tường,, tỏ vẻ mình không sao, nhưng mà sắc mặt người đó càng khó coi, cơ thể cũng nghiêng về phía này, người này muốn làm gì chứ? Cô lùi lại

“Bạch Tiểu Nhược! Cô đúng là không biết điều!”. Cô lại muốn đuổi hắn đi sao? Dầm mưa, đứng cũng không vững lại còn bưng bình như vậy, cô gái này luôn có cách khiến hắn nổi giận, nếu không dạy dỗ cô tử tế hắn cũng không phải Thẩm Hạo Ngôn.

“Anh...anh muốn làm gì... đừng tới đây...a...”. Trong nháy mắt, trời đất quay cuồng, cô nằm ngang trên đùi hắn, chỉ một lát sau, Tiểu Nhược hoảng sợ kêu lên, khóc thút thít.

Thẩm Hạo Ngôn buồn cười nhìn cô gái nằm bên bồn tắm khóc đến hồ đồ cả lên, ông trời à, hắn xuống tay nặng lắm sao, cô khóc thành như vậy, hắn nhớ rõ hắn chỉ vỗ vào hông cô vài cái tượng trưng thôi mà, cô gái này làm sao vậy? Cô có cần phải khóc thảm như vậy không, làm như hắn là bạo quân không biết thương hoa tiếc ngọc không bằng.

“Đừng khóc nữa, cô khóc cái gì? Không được khóc!”

Trong lòng bị tiếng khóc của cô làm cho rối loạn, hắn lớn tiếng quát cô. Hắn không thích nhìn thấy phụ nữ một khóc hai nháo, cổ tình gây sự, phụ nữ thật phiền phức. Hơn nữa, khi người phụ nữ này khóc, hắn lại cảm thấy buồn chán, luống cuống. Cảm giác này thật không dễ chịu một chút nào cả, vậy nên tốt nhất cô đừng có khóc nữa,

“Em...em có làm sai cái gì sao? Sao anh lại đánh em?”

Không biết có phải là do cô thực sự bị hắn đánh đau hay không, có lẽ cô chỉ mượn cơ hội này mà khóc ra tất cả những oan ức, những điều không vui ở trong lòng, dù sao bây giờ cô cũng đang khóc như mưa giông như một tên hề. Hắn..hắn sao có thể đánh vào chỗ đó của cô chứ? Đánh xong còn không cho cô khóc, tại sao hắn có thể bá đạo như vậy! Khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã nóng tới mức có thể chiên trứng, cô...cô thực sự mất hết mặt mũi rồi!

“Cô lại khóc, đừng khóc ngay! ”

Hắn tiếp tục uy hiếp. Nhưng mà người phụ nữ này vẫn tiếp tục khóc.

“Cô...cô còn khóc nữa, tôi liền đem cô ném vào trong bồn tắm, giúp cô tắm rửa!” Dù cho uy hiếp thế nào cũng không được, hắn đành phải sử dụng đến đòn sát thủ này, hắn không tin người phụ nữ này có thể làm như không nghe thấy.

“Hức...em...em không khóc..”. Nghe hắn nói vậy, dù cho còn oan ức, cũng không dám khóc ở trước mặt hắn nữa, vội vàng lau hết nước mắt đang không ngừng rơi ra, tiếng khóc thút thít cũng không phải kiểm soát được nhanh như vậy, cô quay lưng đi, không dám nhìn hắn. “Tôi còn tưởng rằng cô muốn tôi giúp cô tắm rửa, thực tế thì tôi cũng không để ý lắm!” Hắn hứng thú nhìn cô tự nhiên thả nước mắt vào rồi lại thu vào, xem ra không dọa cô, cô cũng không nghe lời. Hắn giờ lên nụ cười bất chính, cổ ý trêu đùa cô.

“Em để ý..em để ý...hắt...hắt xì” Cô lại bất ngờ hắt xì.

“Nếu cô còn không tắm, tôi sẽ giúp cô tắm.” Cô gái này muốn chết đúng không, muốn bị cảm mạo đúng không, dầm mưa lâu như vậy, lại còn ở đây tranh cãi với hắn.

“Em tắm...em tắm, anh đi ra ngoài trước đi...”. Hắn không đi ra ngoài thì làm sao cô dám tắm? Mặc dù hắn và cô là vợ chồng, nhưng cô cũng cố mở đến nỗi muốn cùng hắn tắm uyên ương nha.

“Cô đã nói như vậy, không bằng...chúng ta tắm uyên ương, thế nào?” Hắn đến gần cô, xấu xa nói nhỏ vào tai cô.

“Ách...anh..” Người này biết thuật đọc tâm sao? Làm sao hắn lại biết rõ ý nghĩ của nàng chưa, quá...quá giỏi đi.

“Trên mặt cô đều viết như vậy kia kìa. Ngu ngốc!” Đúng là một cô gái đơn thuần, ý nghĩ đều viết ở trên mặt. Bỏ lại những lời này, hắn liền xoay người lạnh lùng đi ra phòng tắm, để lại một người còn đang xấu

hồ ở bồn tắm bên trong.

38. Chương 38: Con Ma Men ” Ăn Trộm”

Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, hừ, tiểu nhân, tiểu nhân! Tiểu Nhược nằm trong bồn tắm đầy bọt oán giận lắm nhắm nói, còn không ngại lấy tay đập đập xuống nước, tỏ rõ khí thế của mình. Nhìn một chút, hần vừa rồi dùng cái giọng gì nói chuyện với cô, thật muốn đập cho hần một trận, hần còn có thể lạnh lùng hơn được nữa không, lão yêu, lại còn bày cái mặt ra cho người ta xem, đồ xấu xa..

“Cô còn không mau tắm, tôi mở cửa đi vào đó” Giọng nói từ bên ngoài truyền vào, còn kèm theo cả tiếng vặn tay cầm cửa. Tiểu Nhược đang tắm, đứng vọt lên, chạy nhanh tới khóa trái cửa nhà tắm. Thật ra cái cửa đã khóa lại nhưng cô phải đích thân kiểm tra thì mới yên tâm, cô thử hồng học, thì thắm: “ Anh..anh thật...” không biết xấu hổ, muốn thế nào, giở trò lưu manh sao, thật sự là..

“ Tôi còn tưởng cô nghĩ quần, nhất thời..., tôi nói cho cô biết, tôi không có rồi hơi giúp cô xử lý mớ hỗn độn đó”. Hần rất bận, không có thời gian rảnh rỗi để ý cô. Trong lòng hần vang lên tiếng nói âm ỹ: kỳ thật là mày lo lắng cho cô ấy, sợ cô ấy trong phòng tắm không cẩn thận xảy ra chuyện, sợ cô ấy đột nhiên ngất đi.. Thừa nhận đi, mày đang lo cho cô ấy—không, hần làm sao lại lo cho cô cơ chứ, hần cực lực chối bỏ.

Đúng là trong lòng cô có phảng phất chút cảm giác cô đơn, dùng tay đập nhẹ cho bọt khí tràn ra: “ Mình sẽ không, xong rồi xong rồi, sao mình lại như vậy nhỉ, mình sẽ sống thật tốt, sống thật lâu! Xú gia hỏa, nghĩ cô là loại người gì, chỉ một chút chuyện đó mà làm cô suy sụp sao, mặc dù chuyện này có vượt qua khả năng chịu đựng, ngoài khả năng chấp nhận của cô nhưng cô sẽ không mềm yếu như vậy.

“Phải không, tốt nhất là cô đừng ngất xỉu ở bên trong, tôi không có thời gian để chăm sóc người bệnh đâu”. Ngâm nước mưa lâu như vậy, bây giờ còn mề nheo, nàng thật muốn chết có phải không, cảm mạo rất vui vẻ sao, cô dám bị cảm ư, hừ hừ để xem hần xử lí cô thế nào (minhmap: iu chết đi sống lại roy mà còn bày đặt, sao a mún xử chị thế nào, hắc hắc hắc).

“Tôi đâu cần anh chiếu cô chứ, tôi tự biết chăm sóc mình..” cô không thèm trông cậy vào lòng tốt của hần, cứ theo lời của Thiên Phương Dạ nói đi, lòng của cô không cao như vậy, cô chỉ hy vọng cuộc hôn nhân này an ổn, cô sẽ cố gắng làm tốt trách nhiệm của mình, những thứ khác, cô cũng sẽ không nghĩ nhiều nữa, mà nói trắng ra thì cô cũng chẳng có tư cách gì để nghĩ.

“Tôi không muốn phá cửa vào đâu” Thanh âm xa dần, hần đi rồi, Tiểu Nhược ngồi bệt xuống sàn, lưng dựa vào cửa, hần đi rồi...

Cô thoải mái, buông lỏng cơ thể, hưởng thụ cảm giác ấm áp, tắm xong cả người đều nhẹ nhàng, làm cho cô vui vẻ xoay vòng.

Khát quá, mặc áo choàng tắm vào, cô đi ra ngoài tìm nước uống, ở quầy bar, cô nhìn thấy một cái ly màu sắc xinh đẹp (minhmap: coi chừng thuốc độc đó chị), do khát quá, cô tiện tay lấy uống “khụ..” đây là nước gì vậy, ngon ngọt, lại có chút hương vị kích thích, đây đâu phải là nước trái cây, vị cũng không tồi nha

~“A, rượu của tôi” Thắm Hạo Ngôn đi đến quầy bar tìm ly rượu cốc- tai, hần vừa đi vào thư phòng một chút, quay ra đã không thấy ly rượu đâu nữa rồi

“Rượu” Vừa định cùng hần nói vài câu lại nghe thấy hần bảo đó là rượu? Trời ạ, không phải chứ? Cô vừa rồi đã uống rượu của hần! Chết rồi! Thắm rồi!

“ Cô uống hết rồi?” Nhìn cái ly không trong tay cô, hần có dự cảm xấu.

“ Không phải là nước trái cây sao?” Cô chột dạ, không dám nhìn mặt hần, cô thật sự không cố ý mà, nếu biết đó là rượu, cô tuyệt đối sẽ không uống. Cô không bao giờ uống rượu, với loại chất kích thích này cô luôn tránh xa, lần này coi như tiêu rồi, cô vội vàng chạy đi

“Đó là rượu cóc- tai, ngu ngốc”. Nhìn khuôn mặt đỏ hồng vì rượu của cô, hắn cảm thấy rất thú vị, rượu kia đã bắt đầu phát tác rồi, loại cóc- tai này tác dụng rất mạnh a

~Quả nhiên..

“Uống rất ngon nha, em tưởng nó là nước trái cây...đừng, anh đừng có liên tục phát sáng thế, em sẽ nhưc đầu nha...” Sao trước mắt cô lại có nhiều Thảm Hạo Ngôn đến vậy, chán ghét, anh không cần liên tục tỏa sáng như vậy, cô thật sự nhưc đầu mà

Cô xiêu xiêu vẹo vẹo bước đi, “hắn” vẫn không ngừng tỏa ra hào quang (minhmap: chị đang bị hoa mắt nên nhìn cái gì cũng nhòe đi), a cô bắt được khuôn mặt của anh, muốn nhéo nhéo anh.

Cô gái này, thật là đáng giận, lại dám đi nhéo gương mặt của hắn, còn nhào nặn như cơm nắm nữa chứ (minhmap: >,

39. Chương 39: Say Rượu

“Bịch...” Một tiếng, Thảm Hạo Ngôn ném vật nhỏ say rượu này lên giường, đắp chăn lên, muốn làm cho cô tự sinh tự diệt, không nghĩ rằng vừa mới xoay người đã bị một luồng sức mạnh giữ lấy, hắn giương mắt nhìn góc áo bị nắm chặt, hắn định đưa tay gạt ra, ai ngờ người phụ nữ kia lại...

“Này, buông tay! mau buông tay!” Người phụ nữ này nổi điên cái gì chứ, kéo áo hắn làm gì?

“Bạch Tiểu Nhược, người phụ nữ này, mau buông tay!”

Tiểu Nhược bị tiếng quát đe dọa, không những không buông tay, lại càng nắm chặt, thậm chí còn...cắn tay của hắn? Cắn? Cô là chó con sao?

Hay là do xương của hắn tươi ngon?

“Đừng...ừm...” Tiếng nói mơ hồ, giống như người ta muốn cướp đồ ăn ngon của cô vậy, cô quyết tâm không buông ra thứ gì đó trong miệng, cho nên dù cho Thảm Hạo Ngôn có dùng cách gì để gạt tay của cô ra thì cũng vô dụng, cô vẫn cương quyết không buông.

“Cô mau buông tay ...” Một bên hắn thở hổn hển, một bên Tiểu Nhược không ngừng nói:

“Đừng như vậy, đừng rời đi...”. Nếu như không chắc chắn cô uống rượu của hắn, hắn thật sự không tin điều mà mình nhìn thấy trước mắt, có lẽ hắn sẽ cho rằng đây là mưu kế của cô, rắp tâm hãm hại hắn!

Nhưng mà bây giờ, cái này cùng với quyền rũ hắn thì có gì khác nhau? Nhìn cô hết cắn lại gặm, hơn nữa với loại lực đạo giống như con mèo nhỏ này, cùng với con muỗi cắn ở trên cũng chẳng khác nhau là mấy

, không hề cảm thấy đau, chỉ gọi ra trong hắn từng trận ngứa tê dại, hắn dường như cảm nhận được trong cơ thể có một luồng sóng ngầm dâng trào mãnh liệt. Cô vẫn còn chưa ngừng nói:

“Không buông, buông ra, anh sẽ đi, đừng đi...”. Có lẽ cô cảm thấy nóng nên không ngừng tự kéo đi áo của mình,, lộ ra bờ vai trần, còn có cảnh xuân sắp lộ ra ngoài nữa, cô thực sự say rồi, không phân biệt rõ ràng được tình hình hiện nay, thứ cô đang cảm là cái gì, người nào, hơn nữa cô cũng không biết rằng vô tình đã quyến rũ ai.

Thảm Hạo Ngôn tuy lãnh khốc nhưng là người có thể duy trì lí trí, nhưng giờ khắc này đây, hắn chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt khiến hắn miệng đắng lưỡi khô, lí trí sắp đổ xuống cống, mà hắn, dường như cũng không muốn ngăn cản.

Ngay sau đó, hắn giống như con báo nhanh nhẹn mà đẩy Tiểu Nhược ngã xuống giường, thân thể cường tráng ép cơ thể nhỏ xinh của cô lên giường, tay chân hắn cố định cô ở trên giường, muốn ngăn cô không đánh hắn nữa. Đột nhiên thay đổi chỉ khiến Tiểu Nhược thêm điên cuồng mà giãy dụa, kêu, thậm chí còn nức nở, trong nháy mắt cô giống như một người điên vậy. Thảm Hạo Ngôn cúi xuống, đôi môi dày hô mạnh

lên thanh âm phiền não kia, quả nhiên, mùi vị rất ngon., hần liềm mạng dây dưa, mót vào, cố ý khiêu khích cô, làm cô hưng phấn cùng hần. Cho đến khi cô cảm thấy hít thở không thông, hần mới tách ra một chút, đôi môi nóng như lửa đi xuống, chỉ dùng một tay giữ chặt cô, tay kia bắt đầu chu du trên thân thể mềm mại của cô, tay hần vuốt ve thân thể cô, giống như ma pháp trên từng đường cong của cô.

“Đừng..đừng làm thế..”. Nóng quá, trên người cô nóng như có lửa đảo qua, môi thì bị làm phiền, còn có bàn tay ở trên người cô liên tục gây ra từng đợt tê dại, trong cơ thể dâng lên một cảm giác xa lạ, khiến cô bất an, cô giãy dụa vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi cảm giác giày vò này. Thế nhưng làm thế nào cũng không thể di chuyển dù là một chút, cơ thể cường tráng kia ép cô đến không thở được.

“Linh...linh...”. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên đến chói tai, Thẩm Hạo Ngôn chán nản lấy di động muốn tắt máy, nhìn thấy dòng chữ hiện trên màn hình, ngẩn ra, để lại, tiếng chuông vẫn vang, cuối cùng hần vẫn nhận, bên kia truyền đến tiếng của Amaris:

“Ngôn, anh ở đâu vậy, em muốn nói chuyện với anh....anh ấy”- Âm thanh vội vã, ngắt quãng. Không đợi cô nói xong, hần nói:

“Cô không cần gọi nữa, chúng ta không có khả năng!” Hần liền ngắt điện thoại, tháo pin ra, đem di động ném thật xa. Nhanh như vậy khiến Đằng Nguyên Phong gấp đến nỗi quay mòng mòng, anh mới nhận được tin, người kia đã ở Paris, anh tưởng anh hiểu người đó, nhưng lại không biết – người đó muốn làm cái gì!

Amaris muốn nói người kia đã trở lại, anh ấy đang ở đây, nhưng mà Thẩm Hạo Ngôn lại không cho cô cơ hội để nói.

Thẩm Hạo Ngôn vươn tay kéo cô gái nhỏ đang muốn bò xuống giường, kéo cô lại, rồi xoay người cô, đem cô áp chế dưới thân.

Hôm nay dù như thế nào, hần đều muốn cô, nói hần lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng được, hần không muốn kiềm chế nữa, hướng hồ cô chính là vợ hần, hần chỉ làm cho hai người từ hữu danh vô phận trở thành danh chính ngôn thuận thôi. Đúng vậy, hần muốn cô, một giây cũng không muốn đợi..

Hai tay bắt đầu xé rách quần áo của cô, chỉ còn lại đồ lót. Dính vào*****, ánh mắt nóng như lửa say đắm nhìn cô, khiến cô không còn chỗ nào che giấu...

40. Chương 40: Chạy Trốn

Cô dường như đang bồng bênh trôi trong một giấc mộng, trong giấc mộng đó có một đôi tay rắn chắc nóng bỏng mơn trớn vuốt ve toàn thân cô. Ôn nhu mà triền miên, đó là những cảm giác mà cô chưa bao giờ từng trải qua, cánh tay mạnh mẽ như vậy, vòng tay ấm áp ôm như vậy, đó là sự ấm áp mà cô vẫn thường khát vọng. Là Thượng Đế nghe thấy được lời cầu nguyện của cô, cho nên phái Thiên Sứ tới an ủi cô sao, là thật sao? Nếu đã là như vậy, thế thì cô không cần phải buông tay, không bao giờ như vậy nữa. Cố gắng dựa vào nguồn nhiệt ấm áp kia, tìm kiếm bến đỗ bình yên cho riêng mình.....

Có phải cô đã quá mức chìm đắm trong hạnh phúc bong bóng hay không? Bằng không vì sao ngay sau đó đau đớn bên nhón làm cô phải thét ra tiếng, cô liềm mạng giãy dụa, muốn thoát ra khỏi, cô không muốn, đau quá, A —— hóa ra Thượng Đế cũng gạt người ta! Thế nhưng đột nhiên tiếng thét chói tai bỗng biến mất thay vào đó là than hình ấm áp ập tới, khiến cho cô chỉ có thể phát ra rên rỉ giống như miêu nữ.

Trên người thân hình ai đó đè nặng tựa Thái Sơn, nghe được được tiếng thét đau đớn của cô, lại dịu dàng triền miên hôn cô, như là muốn giảm bớt đi đau đớn, lời nói bên tai ní non trấn an, động tác cũng dịu dàng hơn trước, dần dần chờ đợi cô thích ứng.

Nhưng là vì sao, thoát nhìn bộ dáng hần dường như lại rất thống khổ vậy, lông mày nhíu chặt, tiểu Nhược nhủ thầm rất tự nhiên vươn tay bàn nhỏ bé muốn vuốt hàng mi đang chau lại kia, nhưng mà giây tiếp theo, lại thấy hần gầm nhẹ một tiếng, nháy mắt trời đất quay cuồng, cảm giác thắt lưng bị ôm chặt, tiếp theo người kia ra vào càng lúc càng nhanh khiến cô khó có thể chịu đựng được, hần một lần lại một lần, càng

ngày càng sâu nhập, càng ngày càng mãnh liệt, “Ồ —— ô ——” tiểu Nhược thốt ra tiếng rên rỉ trong phòng ngủ rộng lớn, cô đem mặt vùi vào trong cổ hắn, tình cảm mãnh liệt khó kiềm chế nổi liền cắn lên vai người nào đó, trên tấm lưng dày rộng lưu lại một vết xước dài rất rõ ràng.....

Thẩm Hạo Ngôn cảm thấy hần nhất định là điên rồi nên mới có thể giống như một chàng trai lần đầu ném trái cấm. Vào lúc mà ý thức của cô không rõ ràng lắm lại chiếm giữ lấy cô có vẻ như thật bỉ ổi, nhưng mà cô thật giống như trong tưởng tượng của hắn thật xinh đẹp ngọt ngào khiến hắn luyến tiếc không thể buông tay, thậm chí thật sâu chiếm vì mấy có, lại nhìn thấy cô thống khổ rên rỉ, cho dù sự nhẫn nại của hắn không thể kìm chế được nữa chỉ muốn bùng nổ, tiết tấu chậm xuống, trấn an cô, chờ cô chuẩn bị thật tốt, bởi vì cô khiến cho hắn trào dâng cảm giác muốn thương yêu, cho nên hắn đợi cô chuẩn bị sẵn sàng, bắt kịp hắn, cùng hắn hưởng thụ cảnh giới cực hạn kia..... nhưng mà tiếng rên rỉ của cô tựa như miêu nữ, đôi bàn tay non mềm nhỏ bé đung chạm, làm cho hắn rốt cuộc không thể khống chế mình, thuộc loại dã tính một mặt rốt cuộc không thể che dấu, không khống chế được thậm chí đoạt lấy thân con mồi dưới, nhấm nháp tấm thân xinh đẹp kia.....

Trong phòng ngủ nhiệt độ càng ngày càng cao, tình cảm càng mãnh liệt, hơi thở thâm trầm gấp gáp, kia nếu có chút giống như vô giống như hổ giống như khóc rên rỉ, giao hưởng xuất động nhân chương nhạc, tại kia phương nhỏ nhỏ thiên địa, rơi mồ hôi cùng tình cảm mãnh liệt.

Ngoài cửa sổ mưa càng rơi xuống càng lúc càng dữ dội, càng ngày càng lạnh lẽo, mà bên trong tình cảm dâng trào mãnh liệt. Người đàn ông nặng nề gập nhẹ, người con gái động tình thét chói tai, phóng thích..... màn cửa sổ bằng lụa mỏng theo làn gió bay lên, mơ hồ có thể thấy được hai bóng người kia trên giường dây dưa, hòa quyện vào nhau, rất nhanh lại một đợt tình cảm mãnh liệt lại bắt đầu, thật lâu vẫn không chấm dứt.....

Giác mộng xuân chân thực đến đáng sợ, hình ảnh trong mộng thật sống động, mồ hôi hỗn loạn, rên rỉ, đau đớn của lần đầu tiên, dần dần lại thành sự vui thích không thể nói lên lời, những lời ngọt ngào thì thầm bên tai, đôi tay kia dịu dàng ôm lấy, hết thấy, chân thật đến vậy nhưng mà đầu óc đau đến choáng váng đến vậy, còn người đàn ông không ngừng dây dưa, khiến cho cô quay cuồng bị cuốn tới tận Thiên đường.....

Một đêm này đã buông rơi tất cả, thế thì cứ như vậy mà trầm luân đi!

Có lẽ, bình minh tới thì tốt rồi, mộng cũng sẽ tỉnh, cảnh trong mơ cũng sẽ chấm dứt...

41. Chương 41

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua rèm cửa chiếu vào giường, người nằm trên giường kéo lấy chiếc chăn mỏng,, lộ ra một mảng lớn cặp đùi trắng như tuyết, tóc đen xõa ra, giống như chú mèo con cuộn tròn lại, thật mệt mỏi.

Trên mặt đất, quần áo vứt lung tung, chứng tỏ tình cảnh đêm qua tràn đầy nhiệt tình cùng kịch liệt. Người trên giường, lại tiếp tục trở mình, tư thế ngủ trông như một chú mèo con đang chớp mắt vậy. Nhưng mà một giây sau, liền truyền đến tiếng rên đau khổ, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, lông mày cũng nhăn lại một chỗ, còn miệng thì không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, giống như bị người ta chặt chân chặt tay vậy.

Thực tế, Tiểu Nhược cho rằng, tối hôm qua cô bị một chiếc xe không thương tiếc đâm vào, bây giờ cả người cô không có một chỗ nào không đau, hơi động một chút, thì xương cốt như muốn gãy ra, cảm giác duy nhất mà cô có chính là hai từ: đau nhức. Cẩn thận nhìn lấy cơ thể mình, cô gắng nhịn xuống mà không hét lên, cô — cô không mặc quần áo? Không mặc quần áo? Đây là cái khái niệm gì chứ....cô vội vàng kéo lấy chăn quấn mình lại giống như xác ướp, ý thức cũng dần trở lại, cô nhớ tối hôm qua hình như cô nằm mơ, hơn nữa, trong mơ hình ảnh lại rất sinh động đầy màu sắc, nam chính trong mộng có đôi bàn tay ấm áp, hết lần này đến lần khác vỗ về da thịt lạnh như băng của cô, trong mộng hắn dường như có vẻ mặt anh tuấn,

lãnh khốc giống như người nào đó, vừa khéo lại còn có tên là Thẩm, Hạo, Ngôn. Mà một nhân vật chính khác nữa, thì giờ đây đang nằm xác ướp ở trên giường.

Ở trong chăn, sau khi cầu xin rất nhiều các vị thần tiên, Tiểu Nhược mới nhớ tới một vấn đề quan trọng, lộ ra hai con mắt kiểu nai con Bambi, liếc bốn phía, không thấy nhân vật chỉ có một chút khả năng xuất hiện phía sau, mới thở phào nhẹ nhõm, tốt qua, may mà hắn không có ở đây, nếu không bây giờ sẽ xấu hổ chết mất. Hắn, sẽ nghĩ thế nào về cô chứ, mặc dù cô nhớ rõ tối qua hình như mình không cẩn thận uống sai rượu, cô là người mà một ly đã say rồi., vậy nên mọi chuyện về sau đều không nhớ rõ lắm. Liệu hắn có cho rằng cô cố ý không, cố ý sắp đặt để hãm hại hắn, lần trước không phải cũng thế sao? Cô cũng không muốn lại phải chịu tổn thương bởi sự chất vấn của hắn.

Tuy rằng bây giờ cô rất sợ gặp hắn, nhưng mà, mới sớm độ ẩm trên giường đã không còn, cô không khỏi có chút đau lòng, chán nản. Hắn, không để ý đến cô, tối hôm qua đối với hắn mà nói, chỉ là người vợ trên danh nghĩa thực hiện nghĩa vụ mà thôi. Cô, còn muốn cái gì nữa, a, Tiểu Nhược, mày đúng là suy nghĩ quá nhiều rồi, cho dù sự thật như thế này thì sao, hắn cũng chỉ dựa theo giao ước mà làm, chỉ vì người thừa kế hợp pháp mà thôi, đúng vậy, cô sao có thể quên mất chứ, lúc đầu hắn nói, chỉ cần cô mang thai, hắn sẽ không gặp mặt cô nữa.

Tối hôm qua chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi, là một hiểu lầm. Chỉ là đúng lúc có dịp hai người đụng chạm nhau. Về sau sẽ không có nữa, người kia trong mộng dường như rất dịu dàng.

Cho nên bây giờ, Tiểu Nhược, mày tỉnh táo lại đi, cũng không phải chuyện nghiêm trọng gì, không sao, ở trong lòng tự an ủi chính mình, vỗ vỗ má, ép buộc mình cố gắng không rơi vào tình trạng tự thấy xót xa, tự thấy buồn kìa.

Dùng hết sức lực để đứng dậy, quần lầy chần đi đến phòng tắm rửa mặt, cô chỉ đi đến phòng tắm soi gương, vậy mà lại bị hình ảnh trước mặt hù dọa, ông trời, cô rất muốn hét lên với hắn- dẫu tây! Cả người cô có đủ loại dẫu tây! A... không còn mặt mũi gặp người khác nữa!

Cứu người với! Đừng trừng phạt cô nghiêm khắc thế chứ! Cô ...cô cũng không có làm chuyện xấu nha!

42. Chương 42

Vừa đi chậm từng bước vừa sửa sang lại quần áo, cô dường như muốn đem mình quần thành xác ướp rồi mới dám đi xuống lầu. Mặc dù cô từng nghĩ tới nhưng cô cũng không dám làm cho mình quá “khác người” sợ sẽ bị chú ý, cô cũng không dám mặc như phụ nữ Ả Rập- quần áo kín mít, chỉ để lộ hai con mắt. Cho nên cô chỉ quấn một chiếc khăn mỏng quanh cổ. Vừa mới bước xuống cầu thang, cô đã bị dọa hết hồn. Cái gì đây trời?! Ở dưới nhà sao lại đông người như vậy? Có chuyện gì sao?

Cô thấp thỏm bước từng bước đến phòng khách, ánh mắt cô vừa vịn liếc qua một người, cô giật mình.

“Mẹ...mẹ” cô quá kinh ngạc, mẹ chồng cô không phải đang ở trong nước sao? Sao lại...mới sáng sớm đã xuất hiện ở đây, ngay cả giọng nói của cô cũng lắp bắp theo.

“Ừm, Tiểu Nhược ngoan, thật là tốt quá..” Mẹ Thẩm thân mật kéo Tiểu Nhược ngồi kế bên mình, vừa nhìn cô vừa tủm tỉm cười, nhìn cô khó xử, mẹ chồng nói một câu khiến cô không hiểu được: “Thật tốt quá”

Nghĩa là gì? Tốt cái gì cơ chứ?

Về mặt cô khó hiểu nhìn xung quanh, âm thầm nuốt nước miếng, đây là như thế nào, sao mọi người lại tụ họp đông đủ vậy? Cô tình nhân cũ của anh cũng đến, còn có anh chàng bác sĩ đẹp trai kia nữa, còn có cả một đám người không quen biết, mà sao mọi người cứ nhìn cô chằm chằm vậy?

“Trên mặt con có dính cái gì sao, sao..sao mọi người cứ nhìn con vậy?” Đưa tay lên sờ sờ trên mặt, không có gì mà. Thật kì quái!

“Hi hi” có người nhin không được bạo dạn lên tiếng, ánh mắt nhìn cô càng lúc càng ái muội

Tiểu Nhược nhìn một vòng, theo ánh mắt của mọi người nhìn đến trên người mình, rồi lại quay ra nhìn mọi người, chẳng lẽ...

Bọn họ đều nhìn thấy! Công cô nguy trang thế là đi tong à! Vết hôn ở cổ cô nông có sâu có, nhìn thấy thế này chắc ai cũng nghĩ đêm qua bọn họ nồng nhiệt cỡ nào. Trời ơi! mặt mũi của cô.. Mà cái lý do khiến Tiểu Nhược muốn tìm cái lỗ để chui vào, đó chính mà câu nói tiếp theo của mẹ chồng:

“ Aiz, tiểu tử này thật không biết thương hoa tiếc ngọc, lại ra tay nặng như vậy, nhìn mà xem, da thịt người ta mềm mịn như vậy. Thật sự là tội cho con quá, Tiểu Nhược, mẹ sẽ thay con dạy dỗ nó, con cứ yên tâm” Mẹ trườm vuốt tay Tiểu Nhược, trưng ra cái vẻ mặt tiếc nuối, thật ra, trong lòng mẹ chồng cô nghĩ: “ Con trai, con không hổ là con ngoan của mẹ”.

Lần này, mục tiêu bế cháu của bà đã tiến thêm một bước, ha ha. Đúng là do người giúp việc báo tin nên bà mới từ Trung Quốc bay qua Pháp để chứng thực, haizz, ai bảo bọn nó kết hôn lâu như vậy rồi mà vẫn có kiểu thờ ơ với nhau như vậy chứ. Con trai bà từng bị tổn thương trong quá khứ nên không thay đổi thái độ nhưng cô đã làm cho nó thay đổi. Hơn nữa bà còn nghe nói, bạn gái trước của con trai mình cũng tới góp vui, dù sao Tiểu Nhược cũng là con dâu có cưới hỏi đàng hoàng cho nên con trai cũng muốn bảo vệ vợ mình.

“ Mẹ!” Tiểu Nhược thật sự đang hối hận, không làm cho hấn ngất đi, như vậy chuyện ngày hôm nay sẽ không xảy ra. Hay là cô trực tiếp ngất đi, sẽ không phải đối diện với cục diện xấu hổ này, bây giờ mặt cô đỏ như hồng than, cơ hồ có thể nướng được cả mấy quả trứng.

“Chuyện này, có gì mà xấu hổ đâu, mẹ còn muốn con sinh cho mẹ một đứa cháu bụ bẫm nha” Mẹ Thẩm thấy nàng dâu nhà mình xấu hổ, tự dưng nổi hứng muốn trêu chọc cô.

“Mẹ! mẹ đừng nói nữa..” cô mắc cỡ dậm chân, mẹ còn trêu cợt cô.

“Được rồi, không trêu con nữa. Nhưng mà, Tiểu Nhược à, con đừng để mẹ phải thua thiệt đó, nhất định phải sinh cho mẹ một đứa cháu..” Cuối cùng vẫn không quên thêm một câu, lần này làm cho mặt của Tiểu Nhược đã cháy thành than.

Thật là một buổi sáng náo nhiệt! Làm sao số của cô lại tốt đến vậy chứ? Chỉ làm một tý chuyện xấu mọi người đều biết. Chết mất, mặt mũi của cô đều bị mất hết.

Mọi người xung quanh, đều bị lão phu nhân chọc cho cười nghiêng ngả, chỉ có hai người vẻ mặt mang hai trạng thái cảm xúc trái ngược nhau, một là anh bác sĩ đẹp trai Đằng Phong, người còn lại là bạn gái trước của Thẩm Hạo Ngôn- Amaris.

43. Chương 43: Hạnh Phúc Bong Bóng (1)

“Tiểu Nhược!”. Đằng Phong vất vả đi vào khoảng trống nhỏ trong phòng bếp theo Tiểu Nhược. Đã đi theo cô vào nhưng không biết nên mở miệng nói thế nào, có phải là đã quá dễ tâm. Dù sao thì người kia cũng có quyền đến Paris, mình khấn trương như vậy thì làm được cái gì?

Nhưng anh thật lòng thích Tiểu Nhược, hơn nữa cũng muốn nhìn xem tên “sư tử” kia coi chừng cậu ta như thế nào. Nhưng dường như anh có dự cảm không tốt rằng sắp tới sẽ có rất nhiều truyện phát sinh.

“ Là anh?” Nhìn thấy anh đi vào, trong lòng có chút vui mừng, thế nhưng sau đó nghĩ đến việc anh vừa nhìn thấy những dấu vết xấu hổ kia thì không biết nên nói gì tiếp.

“Đúng vậy, là anh!” Nhìn cô thật đáng yêu, sao có thể dễ dàng đỏ mặt như vậy chứ. Tên họ Thẩm kia bỏ lỡ cô gái này thì thật đáng tiếc, cậu ta sẽ tự trách vì sự lạc quan vào tình cảm của cô dành cho mình.

“Anh có một chuyện muốn nói cho em biết.” Anh nghĩ hay là nói cho cô biết sớm một chút cũng tốt để cô chuẩn bị tâm lý. Tuy là tên kia sẽ không ra tay nặng với cô nhưng lúc nào cũng nên đề phòng thì tốt hơn.

“Chuyện gì vậy?” Cô giương đôi mắt to tròn vô hại lên nhìn anh khiến cho anh không nén được ý muốn thương hại cô.

Giờ phút này khiến anh muốn từ bỏ ý nghĩ sẽ nói ra. Hít một hơi thật sâu rồi mới mở miệng nói: “Hãy nghe anh nói, anh tới là...”

“Anh chờ một chút, em gọt xong ngay đây.” Cứ nghĩ rằng anh không đợi kịp, cô cắt ngang lời anh rồi xoay người đi gọt trái cây.

“Không phải, việc này...” Đằng Phong rất muốn nói câu tiếp theo nhưng chỉ có thể để lại trong cổ họng. Rất nhiều năm sau anh vẫn còn hối hận vì lúc đó không đem hết những bản khoản trong lòng nói ra, nếu như nói cho Tiểu Nhược biết được sự tồn tại của người đàn ông kia thì có phải giữa hai người bọn họ sẽ không có nhiều hiểu lầm như vậy chẳng.

Nhìn đám người trong phòng khách ăn trái cây, Tiểu Nhược dường như nhớ tới việc Đằng Phong còn đang có chuyện gì đó muốn nói với mình, liền hỏi: “Anh Đằng Phong, vừa rồi có chuyện gì muốn nói với em phải không?” Bộ dạng giống như cô vừa ngắt lời người khác.

“À, không, không có chuyện gì đâu.” Anh chỉ còn biết cười gượng, lúc này anh cũng không biết phải nên nói như thế nào. Thẩm phu nhân vẫn còn đang ở đây, anh thật không muốn sống nữa mới dám nói.

“Ồ, em nhìn anh giống như có chuyện muốn nói, chắc là em nhìn nhầm rồi. Vậy không có gì là tốt rồi.”

“Uh, anh chỉ muốn biết cái tên “sư tử” kia gần đây có gây ra chuyện gì khác thường không thôi. Hi hi, em cũng biết tính tình hắn rất nóng nảy, khó chịu mà.” Anh vừa nói vừa cười lại còn khoa trương làm điệu bộ mình họa.

“Haha. Đừng khoa trương như vậy chứ!” Tiểu Nhược thật sự bị bộ dạng cường điệu của anh chọc cười đến rơi nước mắt, khiến cho vẻ mặt dễ khốc dễ cười.

“Có hả? Em cũng không biết đấy thôi, hắn...” Anh giống như muốn chứng minh điều gì đó, lời nói vui đùa không dứt.....

Nếu như người kia cũng được như vậy thì tốt rồi, giống như thế này cùng cô nói chuyện phiếm. Nhưng mà đó là chuyện không thể, cô làm sao có thể mong chờ người kia sẽ giống như một người bình thường kia chứ, anh luôn thích ra lệnh cho người khác, cô sao có thể không nghe theo được chứ? Xem ra là đã tự mình nghĩ quá nhiều rồi, tất cả những chuyện trước mắt đều có cảm giác không chân thực, không chân thực đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể tan thành mây khói.

44. Chương 44

Thẩm Hạo Ngôn trở lại, đi đến phòng khách, liếc mắt nhìn qua vợ mình, cô vợ bé nhỏ cùng hắn thân mật cả đêm kia đáng lẽ giờ này phải nằm trên giường nghỉ ngơi chứ, sao lại cùng tên đàn ông chết tiệt kia vừa cười vừa nói, vẻ mặt còn tươi cười hơn hử thế kia. Hơn nữa người đàn ông kia lại là tên lang băm đáng ghét. Cảnh tượng này thật là vô cùng chứng mắt.

Khi cơn tức của hắn lên đến đỉnh điểm, hắn phẩm phẩm bước tới, đứng sát vào người phụ nữ không biết trời cao đất dày là gì kia, ánh mắt u ám liếc về phía hai người họ.

Quả nhiên, Tiểu Nhược vẫn đang say sưa nói chuyện nên không biết được ở đâu lại xuất hiện cái người trước mặt.

“Anh!” bởi vì quá ngạc nhiên, cái miệng nhỏ mở to, hai mắt nhìn hắn không chớp. Tự nhiên sau đêm qua, lúc này khi đối diện với hắn, cô liền cảm thấy xấu hổ, giọng nói cũng tự nhiên trở nên lắp bắp.

“Anh như thế nào? Anh không thể trở về sao, có cần nhìn anh như vậy không? Hay em làm gì trái với lương tâm?” Mới có mấy tiếng không nhìn thấy nàng, nàng đã cùng người đàn ông khác cười cười nói nói, nàng

mới xuống khỏi giường của hắn không bao lâu, đã không thể chờ được rồi? Thẩm Hạo Ngôn bị cảnh trước mắt làm cho kích động khiến lời nói của hắn có mùi dấm chua.

“Đương... đương nhiên là có thể” không biết vì sao hắn đột nhiên tức giận, cô lập tức thu lại nụ cười, cẩn thận quan sát hắn.

“Này! tôi nói này, cậu lớn tiếng như vậy sẽ hù Tiểu Nhược đó” Đằng Phong cũng ngỡ ngàng nhìn người anh em tốt đột nhiên nổi điên của mình, cố gắng hòa giải, đập lên vai hắn, lại bị hắn hất tay ra.

“Hù cô ấy? tôi làm sao mà hù cô ấy được, trừ khi cô ấy có tật giật mình” Còn thay nàng nói chuyện, lại gọi nàng là “Tiểu Nhược”? Có lầm hay không? Từ khi nào hai người họ lại trở nên thân thiết như vậy, quen thuộc đến nỗi trực tiếp gọi tên nàng? Sắc mặt Thẩm Hạo Ngôn càng lúc càng khó coi, Tiểu Nhược cũng bị hắn làm cho sợ hãi, dường như có giọng nói cảnh báo với cô rằng: sắp có bão.

“Làm sao vậy? Có gì nghiêm trọng đâu” Cậu ta nghĩ dọa người khác thì rất vui sao, nhìn xem Tiểu Nhược bị dọa đến thế nào rồi, Đằng Phong tức giận nghĩ.

“Tôi xử lý việc nhà tôi không được sao? Mà bây giờ tôi muốn cùng “vợ” của tôi nói chuyện” Hắn gằn giọng nói chữ “vợ”, ám chỉ người nào đó phải biết thức thời, đừng quấy rầy vợ chồng người ta tâm sự. Bàn tay hắn vòng qua người Tiểu Nhược, nửa ôm nửa kéo lên lầu. Tiểu Nhược kinh hoàng, dùng ánh mắt cầu cứu Đằng Phong, nhưng dù có phát sinh chuyện gì đi nữa thì cũng là chuyện nhà bọn họ, Đằng Phong không thể xen vào- đây là nguyên tắc của cậu ta. Hơn nữa chuyện này chắc cũng không phải đơn giản, vả lại, lúc này bọn họ đang “tâm sự” anh làm sao có thể quản đây? Cho nên anh chỉ có thể nhún nhún vai theo kiểu muốn giúp mà chẳng được, cười trộm dăng dề cho sự tử.

“Này! Tiểu Nhược đâu, hồi nãy có ai tới à, sao ta nghe thấy mọi người to tiếng” Mẹ Thẩm đi ra không thấy con dâu yêu quý đâu, chỉ thấy còn một mình Đằng Phong cười thầm, hình như vừa nãy có tiếng người cãi nhau.

“À, là Hạo Ngôn trở về, Tiểu Nhược bị hắn bắt đi “tâm sự” rồi. Bác gái à, chắc bác sắp được bế cháu rồi” Đằng Phong hướng về phía cầu thang, nơi hai người họ đi lên, mập mờ nói

“Hả! Đúng vậy sao! Tốt! tốt! Thật sự là quá tốt!” Vừa nghĩ tới việc không lâu nữa được bế cháu, miệng của bà liền cười đến không khép lại được, lúc này bà còn muốn tìm Tiểu Nhược, bây giờ con dâu bà đã vào “miệng sư tử”, hơn nữa một chút khả năng phản kháng cũng không có...

45. Chương 45: Hạnh Phúc Bong Bóng

“Chuyện đó...” Bị kéo mạnh lên lầu nhưng Tiểu Nhược vẫn cố gắng giả vờ, không thể trách cô được. Bây giờ trông hắn thật đáng sợ, con mắt trừng lên như muốn rơi ra ngoài, cô tự thấy mình cũng đâu có làm cái gì sai khiến hắn tức giận đến thế chứ, ngay cả cơ hội để cô giải thích cũng không cho.

“Cái gì? nói đi, em còn có gì để nói, tôi thật muốn nghe đây.” Vòng hai tay trước ngực, hắn bước từng bước tới gần cô.

Cô liên tục bước lùi lại phía sau, nhìn hắn đang đứng ở trước mắt với vẻ mặt vô cùng giận dữ. Vốn thân hình hắn đã cao lớn lúc này xem ra càng bức người hơn, khiến cho cô dù không làm sai chuyện gì cũng cảm thấy sợ hãi, cô cảm thấy mình giống như một chiếc thuyền nhỏ đang trôi giữa bão tố vậy, không chịu nổi trận giông bão này mà chỉ muốn bỏ chạy.

“Em...” rớt cuộc mình đã làm cái gì khiến anh ấy như vậy chứ? Phần lưng bị bức tường chặn lại, không còn đường lui. Tiểu Nhược đau lòng nghĩ cô vốn không làm gì sai, vậy mà anh lại giận dữ đến vậy sao? Không được, cô phải bỏ chạy, đưa mắt lên nhìn bốn phía xem có cách chạy trốn không.

“Nghĩ muốn trốn sao?” thấy ánh mắt cô nhìn bốn phía, ý đồ thể hiện rõ trên mặt, hắn lạnh lùng quát đập tắt ý đồ của cô. Muốn chạy ư? Không có cửa đâu, còn chưa bắt đầu mà, hắn phải dùng cách tốt nhất để

tính sổ với cô.

Ác ma bước tới gần. “Thế nhưng anh...” Ngay lúc này cô dừng mọi lời nói bởi gương mặt của hắn đang phóng to trước mắt, mũi hắn cách cô không qua 10cm, hắn phả một hơi thở khiến hai má cô nóng ran, đầu óc có chút choáng váng.

“Ừm. Sao không nói tiếp đi? Vậy để tôi thay cô nói nhé. Cô mới từ trên giường của tôi bước xuống không bao lâu đã không thể chờ đợi được mà đi tìm người đàn ông khác. Sao? Chẳng lẽ biểu hiện tối hôm qua của tôi khiến cô không hài lòng, cô thấy chưa đủ sao? Nói, có phải không?” Từng câu một chậm rãi nói bên tai cô, hắn cúi đầu chất vấn, giọng nói mỉa mai hoặc lòng người.

“Cái gì?” Cô-cô đi tìm người đàn ông khác ư? Chuyện gì vậy trời? Cô nào có như vậy, tội danh này lớn quá, tên này đang bị mộng du sao? Cô so với Đậu Nga còn oan uổng hơn! Còn câu sau của hắn là có ý gì? Đầu cần nói ra trắng trợn thế chứ, khụ, cô không muốn nhớ lại tối qua nhưng sao mọi hình ảnh đó cứ hiện lên rõ ràng trong đầu như thế chứ. Trong chốc lát khuôn mặt nhỏ của cô đỏ ửng giống như nghe được những âm thanh kịch liệt tối qua vậy, cô liền cúi đầu che dấu vẻ xấu hổ của mình. Nhưng người đàn ông trước mặt cũng đâu có dễ dàng buông tha cho cô, hắn lấy tay nâng cằm cô lên, nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn của cô.

Tiểu Nhược cảm giác hình như hắn dùng lực rất lớn, dường như muốn bóp nát cằm cô vậy. Cố gắng giãy giụa để thoát khỏi sự lim hãm của hắn nhưng không thể di động được chút nào mà càng lúc càng dính sát vào người hắn, hơi thở cũng vì thế mà dồn dập.

Thẩm Hạo Ngôn vốn cho rằng cô sẽ cố gắng những lời hắn nói, hắn cũng đã tính toán tốt sẽ tính sổ với cô như thế nào, dù thế nào thì hắn cũng sẽ không để cho cô lừa dối mình, nhưng hắn lại không ngờ rằng khi hắn nói ra những lời đó khuôn mặt của cô lại ửng hồng lên, không lẽ vì cô nhớ tới chuyện tối qua sao. Da thịt cô vốn trắng nõn nà bây giờ lại ửng hồng lên trông thật mê người, làm cho người ta nhìn thấy chỉ muốn cắn một cái. Vuốt ve cái cằm nhỏ của cô, hắn tự đấu tranh trong lòng để thoát khỏi sự mê hoặc của cô, không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận. Thế nhưng nhìn đôi môi đỏ tươi kia cứ hấp háy giống như khiêu khích sự tự chủ của hắn.

Tiểu Nhược bị ánh mắt hắn nhìn chằm chằm cảm thấy không tự nhiên, lại thêm cơ thể bị hắn đè lên nên cảm giác như nhiệt độ xung quanh đang tăng vọt lên. Cô thấy miệng lưỡi khô nóng, không tự chủ được mà đưa lưỡi ra liếm làn môi khô khốc. Nhưng cô đâu biết hành động nhỏ đó của mình lại lập tức phá vỡ sự kiềm chế của hắn. Hắn giống như hóa thành một con sói hướng về phía một con dê non nớt vậy, hắn quyết định thực hiện cái được gọi là “tính sổ”, hơi thở từ từ tiến lại gần cô.

“Anh...không được!” Tiểu Nhược muốn nói hắn không được làm thế, cô quýnh quá hét to lên. Nhưng trong mắt hắn giống như là cô đang nghi ngờ khả năng của hắn.

Chỉ thấy hắn ngược mắt lên nhìn cô, không biết hắn đang suy nghĩ điều gì. “Anh không được? Được, được! bây giờ anh sẽ phải cho em thấy anh có được hay không.” Thật đáng giận, sao cô dám nghi ngờ khả năng của hắn, đụng chạm đến tự ái đàn ông của hắn.

Con sói cuối cùng cũng nhe hàm răng sắc nhọn về phía con dê nhỏ bé, con dê thét lên một tiếng chói tai rồi biến mất trong miệng con sói.

46. Chương 46

Tin buồn là tác giả dấu mất chương này đi đâu ấy, tìm hoài cả trên web Đài – Trung cũng không thấy.

Cả nhà thông cảm nhé tiếp

47. Chương 47: Quyết Định

Khi Tiểu Nhược mở mắt ra đã thấy mình đang ở trên máy bay, bên ngoài là trời xanh mây trắng. Cô mơ mơ màng màng nghĩ không phải mình đang ở Paris sao, sao lúc này lại ngồi trên máy bay được chứ? Ngay lúc này người bên cạnh đã cho cô đáp án, hắn quay đầu sang nhìn cô với vẻ mặt đùa cợt cùng nụ cười khoe hàm răng trắng sáng rồi gật đầu giống như đã đọc được suy nghĩ của cô. Không thèm để ý đến sự giận dữ và xấu hổ của cô, hắn quay mặt lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô lập tức nhớ đến lúc trước, hắn vừa bá đạo lại vừa độc tài “chứng minh”, rõ ràng nói là trừng phạt, mặc dù cô không biết mình có lỗi gì, sai chỗ nào nhưng cô có cảm giác chính mình làm vật hi sinh cho cơn tức giận của hắn. Cô đã sớm biết người này tính tình nóng nảy, luôn làm cho người ta cảm thấy một giây trước còn lơ lửng trên thiên đường, một giây sau rơi xuống thịt nát xương tan.

Nhìn xem, hiện tại không phải như vậy sao, tối hôm qua còn mây mưa với cô như vậy, đem cô lăn qua lăn lại như một đứa bé. Bây giờ lại một mình thoải mái nằm ngủ, còn nữa, mới sáng sớm đã đem cô lên máy bay, làm cô không cách nào ngủ ngon được nhưng căn bản là cô không có cơ hội chống lại. Hắn, cái tên này quen bá đạo rồi, luôn thích thay người khác quyết định, hoàn toàn không để cho người ta cơ hội nói chữ “không”.

Hình như từ đêm hôm đó, tất cả mọi chuyện bất đồng đều biến mất, mặc dù hắn vẫn lạnh lùng như vậy, không đòi cưới xin. Cô tựa hồ cảm thấy có cái gì đó mới nảy sinh nhưng cụ thể là gì thì cô lại không biết. Toàn thân đau mỏi, mí mắt trĩu nặng, cô quay đầu trừng mắt nhỏ giọng oán trách cái tên ngồi kế bên mình nhưng cuối cùng cũng không đấu lại “thần ngủ” đang kêu gào, mơ mơ màng màng đi vào giấc mộng, dường như nghe được tiếng cười nhẹ của hắn, hắn đang cười? Cười cái gì chứ, nhất định là cô nghe lầm rồi, cái tên lạnh lùng như núi tuyết đó làm sao có thể có biểu cảm như vậy được.

Mãi cho đến khi tự mình nghe thấy tiếng cười đó, Thẩm Hạo Ngôn tự mình thấy ngạc nhiên, vừa rồi là âm thanh của hắn sao? Đúng thật là hắn đã cười chỉ vì cô gái nhỏ trước mặt đang chu cái miệng nhỏ đáng yêu, rõ ràng là đang nhắm mắt mà miệng cứ lầm bầm oán trách hắn. Thực sự tối qua hắn đã làm cô mệt chết rồi, hắn trở thành một con sói đói khát, đem cô ăn đến cả xương cốt cũng không còn một mảnh, cho đến khi thỏa mãn mới chịu buông tha cho cô.

Sáng sớm hôm nay hắn bị một hồi chuông điện thoại đánh thức. Vốn định cầm lên ném đi nhưng chữ hiện trên màn hình khiến hắn do dự một lát. Ấn nút nghe chưa kịp lên tiếng thì bên kia đã nhanh chóng nói một tràng, hắn mơ hồ nghe không rõ: “Cái gì vậy, nó hiện tại đang ở nơi nào?”. Năm đó không để ý tới, liều lĩnh phui mộng rồi đi, bây giờ như gió thổi tới, hắn rốt cuộc phải làm sao? Trong lòng như dậy sóng, lẽ nào.... Một loại cảm giác giống như sắp mất đi một cái gì đó khiến hắn thấy bất an nên hắn phải quyết định về nước ngay lập tức.

Đó là nguyên do mà cô cứ như vậy bị ép đưa lên máy bay, hắn đã phải suy nghĩ kỹ mới làm như vậy. Trợ lý Lý vừa mới báo cáo cho hắn biết, “Nó” đã bắt đầu hành động, nhiều công trình vốn có thể giành được đều bị mất. Xem ra nó đã bắt đầu ra tay, vậy hắn cũng không thể yếu kém, đã đến lúc phản công rồi. Đã nhiều năm như vậy đây chính là lúc để bọn họ thanh toán những ân oán trước kia.

“Trợ lý Lý, giúp tôi đem hồ sơ của những công trình bị đoạt mất gần đây kiểm tra rõ ràng, đã đến lúc phản công lại.”

Bên trong nhà họ Thẩm, Thẩm Hạo Ngôn cúp điện thoại, ngồi trong phòng nhìn chăm chăm vào một tấm hình. Cuối cùng thở dài nói: “Đã lâu không gặp, em trai!”

48. Chương 48: Không Biết Lý Lẽ

Khi Tiểu Nhược tỉnh lại lần nữa, cô phát hiện mình đã ở nhà họ Thẩm, cô không dám chắc nên vội vã chạy đến cửa sổ sát đất, lấy tay kéo rèm ra, bên ngoài bây giờ đã là một mảng tối nhưng cô vẫn nhận ra đây là

nhà họ Thẩm.

“Rất cuộc đã trở về” Không cần sống ở thành phố phồn hoa mà xa lạ đó nữa, thật tốt quá. Cô rất thích Paris- một thành phố mang hơi thở của nhân văn, nhưng có lẽ nơi đó đã để lại cho cô những kỉ niệm buồn, hoặc cũng có lẽ quê hương, đất nước mình luôn là nơi tốt nhất.

Sau khi trở lại, cuộc sống lại trở về như trước, ảiz, cô lại thành kẻ vô công rồi nghề. Kể từ khi về nước, cô cũng không chạm mặt Thẩm Hạo Ngôn, hẳn luôn đi sớm về trễ, khi hẳn về thì cô đã đi ngủ, khi cô dậy thì hẳn đi làm rồi. Cô còn tưởng rằng sau đêm đó hẳn và cô sẽ cùng ngủ chung phòng, nhưng hiện tại... Cô cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa. Kì thật, như vậy cũng rất tốt, quan hệ của bọn họ chẳng qua là một tờ khế ước, chỉ cần có một đứa bé là xong. Nếu như may mắn có lẽ trong bụng cô đã có một sinh linh nhỏ bé. Như vậy, ngày tự do của cô cũng không còn xa nữa, chung quy bọn họ chỉ là giả dối, thái độ của hẳn rất rõ ràng. Hẳn chỉ muốn có người thừa kế công ty, do đó những hành vi kia cũng không phải là bất hợp lý. Haizzz, thế mà cô lại ở đây phiền muộn một mình, đúng là ngu ngốc mà.

Bỏ qua ý nghĩ không rõ kia, cô quyết định buông tha chính mình, cô muốn đi dạo phố, đến tiệm sách hay đi café. Một buổi chiều nhàn nhã, thời gian thoải mái, không có tài xế riêng, không có người giúp việc, chỉ một mình đi xe bus, một mình đi tàu điện ngầm...

“Thiếu phu nhân, để tôi đi cùng cô”

“Dì Vương, không cần đâu, tôi tự đi được mà”. Cô muốn đi một mình, đã bao lâu rồi cô không được tự do vui vẻ.

“Không được, cô đi một mình tôi không yên tâm. Lỡ có xảy ra chuyện gì, tôi khó ăn nói với lão phu nhân” Nghe cô nói muốn tự đi, bà nóng lòng ngăn cản.

“Dì Vương, bà yên tâm đi, không có việc gì đâu, chỉ là dạo phố thôi mà, tôi chỉ muốn đi chơi thôi, lâu lắm rồi tôi không tự mình đi, chỉ cần dì không nói cho họ biết, thì họ làm sao mà biết được” Nói đến đi chơi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại sáng lên, làm cho dì Vương không nỡ ngăn cản.

“Đúng là..” Bà rất muốn chiều theo ý của cô chủ, nhưng nếu thiếu gia biết được thì không tốt, mặc dù thiếu gia không dặn dò là hạn chế tự do của cô chủ, nhưng cậu có dặn là để ý đến cô. Dù sao người nhà họ Thẩm không phải tầm thường, chỉ sợ...

“Dì Vương..cho tôi đi có được không, tôi đảm bảo sẽ trở về nguyên vẹn mà, nhaaaaa!!!” thấy dì do dự, cô liền giả bộ đáng thương, dày mặt xin xỏ.

“Thiếu phu nhân, thật sự à không được, xin đừng làm khó chúng tôi, thiếu gia có dặn phải chăm sóc cô kĩ càng, tôi đi dùng cô có thể xách đồ cho cô, không phải rất tốt sao?” Không nhìn thấy, không nhìn thấy, không mềm lòng, không mềm lòng. Cô gái kia giống hệt một con nai, đôi mắt mở to, chớp chớp lấy lòng, làm cho người ta muốn yêu chiều

“Dì Vương- – “ cô tiếp tục làm nũng

“Được rồi, được rồi, cô đi đi, nhưng cô phải mang theo tài xế”. Ai, đúng là không có tiền đồ mà, cuối cùng cũng phải chịu thua.

“Uhm, tôi cũng định đi nhờ xe”

“Cô phải đồng ý, nếu không tôi cũng không có cách gì giúp cô”

“Thật sao?thật sao? Tôi đồng ý là được à?” Vậy cũng tốt, so với việc không được đi thì được đi vẫn vui hơn”.

“Uhm, vậy để tôi kêu lái xe chuẩn bị, khi nào trở về thì nhớ gọi lái xe, còn nữa, cô ra ngoài phải cẩn thận, còn nữa....” Dì Vương lo lắng dặn dò đủ điều.

“Được rồi mà dì” Cô buồn cười cắt đứt tràng liên thoảng của bà, giờ phút này tâm tình Tiểu Nhược rất vui vẻ.

“Cô thật là..” Thật là làm cho người ta lo lắng.

49. Chương 49: Không Biết Lý Lẽ

Giống như chú chim nhỏ thoát khỏi lồng son, Tiểu Nhược xoay tròn một vòng. Không khí trong lành khiến cô hít thật sâu một hơi, cảm giác thực thoải mái, cảm giác giống như là được tái sinh vậy. Vẫn biết rằng cửa nhà giàu sâu như biển, nhưng đến khi trải nghiệm qua mới thực sự thấu hiểu được tuy rằng không bị hạn chế nhưng bản thân mình vẫn có cảm giác không được tự do. Mà thôi, mặc kệ, sao cô lại phải đứng đây ai oán như một oán phụ thế này. Tiểu Nhược bỗng nhiên nhận được điện thoại của Hạo Ngôn, nói cái gì mà bắt cô phải trở về ngay khiến cô tức giận nghĩ: Thầm Hạo Ngôn anh ta là cái gì mà đã ăn sạch cô rồi liền phui mờ bỏ đi, giờ lại bắt cô quay trở về còn anh thì biến mất không thấy bóng dáng đâu. Anh ta coi Tiểu Nhược cô là người như thế nào chứ? Có thể ngoan ngoãn nghe lời anh ta như vậy sao? Đáp án dĩ nhiên là không. Cô lấy di động từ trong túi ra tắt máy, miệng nở nụ cười. Hừ hừ, để xem lần này Thầm Hạo Ngôn anh hùng hăng đến thế nào.

Cô nhớ đã từng nghe ai đó nói: phụ nữ tuyệt đối không thể ngược đãi chính mình, cô cũng chẳng tội gì phải ngược đãi bản thân, cô muốn hưởng thụ thật thoải mái, khiến cho anh phải tức chết.

Cô mang tâm trạng phấn khích đẩy cửa đi vào một quán café. Quán này có hương vị café rất đặc biệt, lại còn có cái tên “Hoài niệm”. Trước kia cô cũng rất thích đến nơi đây mỗi khi tâm trạng không tốt, chỉ cần một ly café cùng một cuốn sách yêu thích là có thể vứt bỏ hoàn toàn mọi thứ. Cô luôn thấy mình là một người kì quặc, tâm trạng càng không vui càng thích xem những cuốn sách bi thương, theo lý luận của cô đó là lấy độc trị độc.

Nhớ rõ trước kia, cũng từng có người thường xuyên đến đây cùng cô, chẳng phải đến ăn trưa, uống café, nghe nhạc hay đọc sách mà chỉ đến để thấy nụ cười vui sướng, hạnh phúc của nhau. Cảnh còn những người đã mất, bàn tay cô vuốt ve từng chút chỗ ngồi cũ quen thuộc. Đây là “chỗ quen” vì bọn họ thường xuyên đến đây, ông chủ cũng thường xuyên dành chỗ này cho bọn họ do đó đây mới trở thành chỗ quen. Vừa rồi khi cô vừa bước vào, bà chủ còn nhiệt tình hỏi cô sao hôm nay chỉ đến một mình, còn ai đến nữa không. Cô lúng túng không biết trả lời thế nào vì cô biết anh sẽ không bao giờ đến đây cùng cô nữa. Có khi lúc tới đây bên cạnh anh không phải là cô mà là người có tên Lê Thi Thi cùng nhau tay trong tay. Giờ phút này, đã là người khác rồi.

Đến đây vốn là muốn để tĩnh tâm lại, để từ từ quên đi mọi chuyện nhưng sao cô cứ nhớ lại những chuyện cũ. Mọi chuyện tưởng như đã phai nhạt, mơ hồ nhưng thực ra lại rất rõ ràng. Có lẽ cô đã sai, cô không nên đến đây. Nhưng vị “Cappuccino”, có lẽ đó là thứ cô thích uống nhất ở đây, ông chủ quán thường nhớ rõ, nhưng người nào đó còn nhớ rõ hơn, cho nên thực sự là sai lầm khi đem những chuyện cũ nhớ lại.

Nếu cứ ngồi đây làm oán phụ cô thấy mình thật vô dụng, yếu đuối nhưng sao cứ vẫn dung túng chính mình. Cô vẫn còn đang hi vọng cái gì sao? Lúc trước bị cự tuyệt như thế thì còn có gì mà mong đợi nữa, huống chi giờ này người ta cũng đã có vợ, cô như thế này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bạch Tiểu Nhược cô còn có thể cứu được sao? Vì một người đàn ông không coi trọng mình mà giờ này lại ngồi đây ai oán, làm mất tâm tình hưởng thụ một buổi chiều tốt đẹp?! Có phải cô là người cảm không được mà bỏ cũng không được không? Không phải, để chứng minh mình không phải là người như thế, cô quyết tâm vứt bỏ mọi suy nghĩ vẩn vơ trong đầu. Hôm nay cô muốn là chính mình, vì chính mình làm những chuyện mình thích.

Nhìn ly Cappuccino vừa được mang tới đặt trên bàn giống như một lời tạm biệt, cô quyết định từ bây giờ sẽ hoàn toàn quên sạch quá khứ. Cô muốn dùng ly café này làm cột mốc quyết định, đây là ly cuối cùng, về sau cô sẽ không uống Cappuccino nữa, cũng không nhớ tới người đó nữa.

“Không nghĩ tới em vẫn còn thích Cappuccino ở chỗ này.”

Đang từ từ thưởng thức vị café, bên cạnh vang lên một giọng nói trong veo mà ảm áp.

Tiểu Nhược ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, kinh ngạc mà hỗn loạn, ánh mắt hoảng hốt- Đỗ Nhi Kiệt đang đứng dưới ánh mặt trời cười rạng rỡ.

50. Chương 50: Người Yêu Cũ

Trong giây lát, Tiểu Nhược thừa nhận mình thật sự có chút hoảng loạn, tình cờ gặp được bạn trai cũ, cô mới phát hiện ra rằng, mình không có chút dũng khí nào đối mặt với anh (người iu cũ nhá), ít nhất là hiện tại cô chưa có, cần môi hoảng loạn, cô cúi đầu không dám nhìn anh.

Cô cố gắng tìm lại tiếng nói của mình, giọng nói bình tĩnh vang lên.

“Đây là ly cuối cùng tôi uống cùng anh, từ này về sau sẽ không bao giờ nữa” trong giọng nói của cô mang theo cả sự quyết đoán ngay cả Tiểu Nhược cũng phải bội phục mình.

“Phải không? Chẳng lẽ em đã quên rồi sao, anh là người mà em yêu nhất, còn có...” những khoảng thời gian hạnh phúc. Tiểu Nhược vội vàng cắt đứt lời nói của anh “ Không, đây là chuyện của ngày hôm qua rồi, mọi người đều phải hướng về phía trước, không phải sao, những gì qua rồi thì hãy để cho nó qua đi, đừng nhắc lại nữa”

“Em nói dối! Nếu như quá khứ không có ý nghĩa với em thì tại sao em chỉ đến quán café này chỉ ngồi đúng chỗ chúng ta đã từng ngồi..” vừa nghe cô phải nhận quá khứ, muốn quên đi quá khứ, hấn lại tức giận, nắm lấy tay nàng. (minhmap: ghét mấy người thế này, *ta đập, ta đá, ta đánh*).

“ Anh lầm rồi, tôi nói, đây là lần cuối cùng tôi đến nơi này! Còn nữa, anh buông tôi ra” Là hấn đã bỏ đi đoạn tình yêu này, là hấn buông tay trước, nên chất vấn, nên đau lòng, nên có ý kiến không phải là hấn mà là cô, hấn dựa vào cái gì mà muốn cô níu giữ quá khứ chứ?

“ Không buông, Tiểu Nhược, người em yêu là anh, em không thể quên anh được, anh xin lỗi, trước kia là anh không tốt, anh không nên nổi giận như vậy, thật sự xin lỗi em..” Hấn hối hận rồi, lúc ấy, hấn không nên buông tay, hấn yêu cô, chỉ là hấn nhất thời nóng nổi, mất đi mới biết quý trọng, hấn muốn bắt đầu một lần nữa.

“Đủ rồi, Anh đừng ở đây giả vờ mè nheo khóc chuột, anh nhớ không, chính anh nói với tôi là chúng ta kết thúc, bây giờ anh lại nói như vậy. Rốt cục anh muốn thế nào, mau thả tôi ra!” Không thể chịu được nữa, cô lớn tiếng hét lên, liều mạng giãy giụa, vùng vẫy, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của hấn, bây giờ, hấn đụng vào cô, cô liền cảm thấy ghê tởm, cô không thể tiếp nhận đôi bàn tay đã chạm vào người con gái khác rồi lại chạm vào người cô.

“Thực xin lỗi Tiểu Nhược chúng ta bắt đầu lại được không, anh biết em còn yêu anh mà, anh cũng yêu em nữa. Đi, đi theo anh chúng ta đi đến nơi nào không ai biết chúng ta là ai...” giờ phút này Đỗ Nhi Kiệt đang lâm vào trạng thái bị kích thích cực độ, hấn không cần gì cả, không quan tâm ai cả, hấn chỉ muốn Tiểu Nhược quay lại, hấn ôm chặt lấy người đang giãy giụa kia, thì thắm vào tai nàng.

“ Không cần phải như vậy, Đỗ Nhi Kiệt, anh điên rồi, tôi đã kết hôn, anh đã đính hôn, mau thả tôi ra, chúng ta không thể nào!” Hành động của hấn làm cô sợ hãi, tại sao hấn có thể, tại sao hấn không kiêng nể gì mà ôm cô như vậy, bọn họ đã không còn là của nhau nữa.

“Không thể nào, em còn yêu anh, anh biết rõ mà, chúng ta đi thôi” Hấn cố chấp không nghe lời cô nói, hấn cố ý không nghe bởi hấn biết cô còn yêu hấn.

“ Không có, tôi không có..” Không có yêu anh, không còn yêu anh nữa.Cô gào thét ở trong lòng.

“Em nói dối, anh sẽ không tin, anh không tin anh không tin...” Hấn càng ôm chặt cô hơn, khăng khăng muốn cùng cô bỏ đi.

“Đừng như thế...” Tiểu Nhược sợ hãi đến mức bật khóc. Anh ta điên rồi- -

“ Đỗ Nhi Kiệt, anh đang làm gì vậy?” Vừa rồi bị tên tiểu quỷ kia làm đổ nước trái cây vào người, Lê Thi đi vào toilet, đi ra thì nhìn thấy hai người ôm nhau.

“Mau buông ra!” Lê Thi Thi phát điên quát lên, cô gắng tách hai người ra.

“Các người đang làm gì vậy?” Giờ phút này lại vang lên tiếng nói trầm thấp xen lẫn tức giận, bàn tay lôi kéo, đem Tiểu Nhược kéo đến bên cạnh mình. Thẩm Hạo Ngôn nhìn vợ mình rồi phăng phăng đi đến trước mặt kẻ vừa mới ôm vợ mình, ánh mắt phát ra những tia sáng lạnh lẽo, sắc nhọn, nói rõ ràng từng chữ “ Cô ấy, là vợ, tôi!” Nói xong, Thẩm Hạo Ngôn đi qua bên cạnh Tiểu Nhược, kéo cô rời đi.

Từ đằng sau truyền đến một tiếng hét không cam lòng: “ Cô ấy cũng chỉ yêu tôi”, tiếp theo là một tiếng khóc thút thít, rồi tiếng cãi nhau.

Thẩm Hạo Ngôn mất bình tĩnh, khê nguyên rửa “Mẹ kiếp!”, mở cửa xe dùng sức đẩy Tiểu Nhược vào, đóng mạnh cửa xe, ngồi vào ghế lái, đạp mạnh chân ga!

Vừa rồi nhìn thấy cảnh hai người họ ôm nhau, hấn như muốn phát điên lên.

51. Chương 51: Sự Yên Bình Trước CƠn Bão

Ở trong xe, Tiểu Nhược cố gắng bám lấy tay vịn chặt vào ghế, cố gắng nén cảm giác buồn nôn. Cô biết rõ anh đang tức giận, thực sự rất tức giận. Nhìn tay anh nổi gân xanh, trên mặt đóng băng không nhìn ra cảm xúc. Hành động nhấn mạnh chân ga của anh làm cho cô bây giờ nghĩ đến vẫn muốn hét chói tai nhưng không thể hét lên thành tiếng, gương mặt trắng bệch như một tờ giấy.

Nhìn vào trong gương thấy cô ngồi phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt đi, trong lòng Thẩm Hạo Ngôn có chút dịu xuống nhưng anh cũng không thêm để ý. Lúc này mắt anh đã bị phần nộ che khuất rồi

Từ sau khi trở về từ Paris, mấy ngày liên tục anh phải vất vả xử lý những chuyện cứ liên tiếp xảy ra, ngay cả thời gian cùng ăn với cô một bữa cơm cũng không có, về đến nhà chỉ muốn nhanh chóng tắm rửa rồi đi ngủ. Hôm nay thật vất vả mới xong mọi chuyện, anh nhanh chóng về nhà, bộ dạng vội vàng khiến chính anh cũng thấy giật mình, nhưng về đến nhà lại nghe dì Vương nói cô đi ra ngoài, lại còn đi một mình nữa chứ.

Rõ ràng lo cô ra ngoài một mình sẽ gặp nguy hiểm nhưng lại cầm lấy điện thoại mạnh miệng quát tháo ầm ĩ, ra lệnh cô cô ngay lập tức phải trở về, không được phép từ chối. Không ngờ cô lại tắt điện thoại, thật muốn làm anh tức chết mà. Sau khi tra hỏi người lái xe một hồi anh mới tức giận lái xe ra khỏi cửa.

“Nói chuyện đi!” Âm thanh tức giận của anh phá vỡ bầu không khí im lặng trong xe.

“Hả?” Âm thanh của anh không lớn nhưng là kiểu đang kìm nén cơn giận càng làm cho lòng cô bất an, huồn hồ bây giờ anh lại đột nhiên lên tiếng. Nếu không phải lúc này anh đang lái xe với tốc độ bán mạng thì Tiểu Nhược chắc sẽ bị hù dọa muốn nhảy dựng lên.

“Không muốn giải thích một chút việc chết tiệt mới vừa xong sao?” Nhìn bộ dạng cô giống như không có gì, cô chẳng lẽ không muốn giải thích một chút, nói đây chỉ là chuyện hiểu lầm thôi sao. Thẩm Hạo Ngôn tức muốn điên lên, vừa mong đợi sự giải thích của cô, vừa sợ nếu như cô thật sự cùng người yêu cũ tái hợp thì phải làm thế nào?

“Em!” biết rõ anh đang đợi câu trả lời của mình nhưng lời nói đến miệng vẫn không thể thốt ra, chỉ có thể cắn môi im lặng.

“Được, không nói phải không? Tôi sẽ có cách khiến cô nói ra!” Tiếp tục nhấn mạnh chân ga, tiếp tục lái xe điên cuồng, cho dù Tiểu Nhược muốn mở miệng nói cũng không còn kịp nữa.

Người con gái đáng chết này,nói cái gì mà đi chơi chứ, thật ra là đi hẹn hò với người yêu cũ. Đã thế lại còn để cho anh nhìn thấy hai người bọn họ ôm hôn nhau nữa chứ. Anh không ở ngay chỗ đó bẻ tay tên kia đã là kiềm chế lắm rồi, bây giờ nghĩ lại thật sự có chút hối hận, quả đấm của anh đã nghỉ ngơi lâu quá rồi bây giờ nên hoạt động một chút cho giãn gân cốt. nhưng cuối cùng anh cũng không ra tay, trong tiềm thức anh không muốn dọa vợ mình, sợ cô nghĩ mình bị gả cho một kẻ bạo lực.

Nhưng thực sự không chịu nổi, cô gái này luôn có cách bức anh phát điên, luôn có biện pháp làm cho anh không cam lòng mà làm chuyện nực cười, luôn có cách phá vỡ sự kiên nhẫn của anh, kích thích dục vọng của anh, khiến anh chỉ muốn hung hăng dây dưa cùng cô, đem cô thành con mồi của mình.

Không nói đúng không, vậy anh sẽ khiến cô nói không nên lời! Anh lái xe đến một khách sạn cao cấp, dừng xe ngay trước cửa khách sạn. Tiểu Nhược chân chưa đứng vững đã bị anh kéo vào sảnh khách sạn, bất chấp xấu hổ kéo cô vào thang máy—anh, anh muốn làm gì sao?

Bị kéo vào khiến cô cực kì lo sợ, anh muốn nghe giải thích sao không về nhà mà tới nơi này. Nếu như không nhìn nhầm, không đoán sai thì đây là khách sạn mà, bọn họ một nam một nữ bây giờ vào khách sạn, đây không phải là.... Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm trắng bệch, người không biết còn tưởng cô gặp quỷ hoặc không đủ dinh dưỡng.

“Đúng vậy, đúng như cô nghĩ! Tôi muốn cùng cô ân ái!” Anh mang cô đến khách sạn, anh muốn cô thống khổ, ở nơi này....lột trần cô, muốn làm cô nhục nhã, làm cô đau đớn không yên.

Phía sau bọn họ một chiếc xe thể thao hào nhoáng dừng lại, người trên xe bước xuống nhìn về phía bọn họ với nụ cười lạnh lẽo.

Thẩm Hạo Ngôn! Trò hay mới chỉ bắt đầu thôi.

52. Chương 52: Bảo Táp

Trong khi đợi thang máy, Tiểu Nhược cố gắng tránh khỏi tay hắn,

“Bỏ em ra”

Cô cảm giận, đẩy tay hắn ra, xoay người đi theo hướng ngược lại, Thẩm Hạo Ngôn cũng không chịu thua, xoay gót, bắt lấy tay của cô, dùng giọng nói không cao không thấp thì thầm: “Em muốn tự đi hay để tôi bế em đi?”.

Nhìn thấy Tiểu Nhược vẫn có ý muốn bỏ đi, hắn liền xắn tay áo, thật muốn khiêng cô đi, còn vô sỉ bỏ ra một câu: “Thì ra em thích tôi bế em đi”.

Này, Tiểu Nhược không biết nói gì, sao lúc này cô lại cảm thấy Thẩm Hạo Ngôn rất giống lưu manh đến vậy, người này đúng là “nhất ngôn cửu đỉnh”- nói là làm, hắn thật sự bế cô đi, aaaaaa

Thật là, cái người lưu manh này lại còn nói thêm một câu

“Bây giờ muốn tự đi sao? Muộn rồi”. Bất chấp tiếng la hét của cô, hắn ôm ngang người cô, vác cô lên, hướng thẳng đến thang máy.

Đing đong, thang máy mở ra, một khắc sau, một cánh cửa cũng mở ra, tại thời khắc này, Tiểu Nhược vô cùng hối hận, nếu như cô không có mắt, cũng không cần thấy ****, trước mắt cô đều là những cảnh rất mờ ám hoặc nên nói là **** hấp dẫn trắng trợn, ngọn đèn mờ mờ, ở giữa phòng là cái giường to đùng. Tiểu Nhược khó khăn nuốt nước bọt, lấy tay bám chặt lấy khung cửa, sống chết không chịu đi vào.

“Vô dụng thôi, tôi nói là muộn rồi”. Hắn gõ từng ngón tay bám trên khung cửa của cô xuống, đem cô ôm vào, lấy chân đóng cửa lại.

“Rầm” tiếng cánh cửa va vào khung vang lên cắt đứt suy nghĩ muốn trốn ra ngoài của Tiểu Nhược.

Lại một tiếng động nữa vang lên, Tiểu Nhược bị hắn ném lên chiếc giường Kingsize đó, cô trừng mắt nhìn Thẩm Hạo Ngôn từng bước từng bước đến gần chiếc giường, cô liên tục lùi lại, đến khi không còn lùi được nữa, cô rốt cục vẫn không thoát khỏi hắn. Cô thấy ánh mắt của hắn như núi lửa đang hoạt động, phun ra rất nhiều nham thạch như muốn thiêu đốt cô

“Cái kia, anh chờ một chút, nghe em giải thích, chờ...”

Thẩm Hạo Ngôn đứng bên giường, chỉ vài động tác đem quần áo của mình cởi sạch, dùng ánh mắt muốn anh thật người nhìn Tiểu Nhược. Hắn không khách khí bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, tuyệt không có chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, tận cho đến khi trên người cô không còn gì, cuối cùng Tiểu Nhược mảnh mai trắng nõn cũng bại lộ hoàn toàn trước mặt hắn, mà hắn với một thân hình tuyệt vời, nước da ngăm ngăm dưới ánh mặt trời biến thành màu nâu nhạt nhưng từ bắp đùi cùng***, cùng bụng thì trắng nõn như tuyết.(minhmap: tử tự lần 1— không thành).

Thẩm Hạo Ngôn bắt đầu thô bạo sờ soạng thân thể Tiểu Nhược hắn không thương hoa tiếc ngọc một chút nào, đem thân thể của cô sát sao áp dưới thân, ánh mắt nóng rực, đôi tay thô ráp tham lam xoa nắn da thịt non mịn, mềm nhũn của cô, còn có *** cao ngất (minhmap: tử tự lần 2—không thành)

Tiểu Nhược bị hù dọa, rùng mình “Anh, anh rốt cục muốn làm gì..” Anh muốn đối với tôi như vậy Tiểu Nhược run rẩy cố nặn ra những lời này, cô chưa kịp nói gì thì đôi môi đã bị chặn lại “Ồ—em làm gì sai, làm gì sai—” cô dưới thân hắn bắt lực run rẩy, giờ phút này hắn trở nên vô lý, thô bạo, ánh mắt tràn ngập oán niệm cùng không tin tưởng.

Không nhận được câu trả lời của hắn, ‘A- -a- -’ mơ hồ không rõ những âm thanh thống khổ. Người đàn ông dùng hàm răng cứng rắn cắn nát đôi môi của người con gái, lại vừa chậm rãi tình tế hôn lên vành môi đó làm cho người khác hít thở không thông, Người đàn ông kia, không cho cô có bất kỳ hành động cự tuyệt nào, không ngừng ra vào.

Người đàn ông cực kì tức giận, hắn rất giận, rất giận, khi người phụ nữ này dám ngắt điện thoại, tâm khí cao ngạo của hắn không chịu được việc bị một người phụ nữ cự tuyệt, hắn giận dữ khi thấy cô cùng người đàn ông khác hẹn hò, khi thấy cô cùng người đàn ông khác ôm ấp ấp, khi nhìn thấy cô ấy không phản kháng, tất cả những điều đó là cho hắn giận điên lên.

Một đêm này, bọn họ từ trên giường, đến phòng tắm, người đàn ông không ngừng muốn người phụ nữ. Hoàn toàn không cho cô cơ hội mở miệng, chỉ còn lại tiếng rên rỉ như tiếng mèo kêu. Cuối cùng, vì quá mệt mỏi, người phụ nữ ngủ thật say, mộng lung nghe thấy cô khẽ thì thào: “Em không còn yêu anh ta”.

Người đàn ông nhìn người phụ nữ của mình mệt mỏi ngủ trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn mang vẻ mệt mỏi nhưng vẫn có phong thái kiên cường, nhìn thân hình còn phềnh hờng của cô sau những phút điên cuồng kia, kỳ thật hắn tin tưởng cô, chỉ là khi nhìn thấy cảnh đó hắn không khỏi ghen ghét, làm ra chuyện tổn thương cô, Tay hắn ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, đem chăn mỏng phủ lên cả hai người, bên tay nàng hắn thì thầm: “Con mèo nhỏ này, thật là cứng đầu nha, aizz, anh nên giữ em thế nào đây?” Người con gái “uhm” một tiếng như trách người đang phá mộng đẹp của mình, rồi lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Người đàn ông cười nhẹ, vươn tay ôm người đẹp tiến vào mộng.

53. Chương 53: Đả Kích

Cô không biết mình làm sao mà ngủ được, chỉ nhớ tối qua mệt mỏi quá, lại không nhớ nhắm mắt, cô nhớ rõ ban đầu hắn dùng cách thô bạo để trừng phạt mình, nhưng mà cuối cùng cô nhớ mang máng hắn dịu dàng an ủi cô, hắn chưa bao giờ ôm cô dịu dàng như thế, khiến cô bối rối, thế nhưng cô lại muốn quý trọng đêm này. Cô không muốn ngủ, nhưng cô thật sự rất mệt mỏi, cuối cùng cô cảm thấy cô nằm trong lòng hắn ngủ.

Ngày tiếp theo tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng của hắn, một chữ cũng không để lại, điều này khiến cô cảm giác được ý nghĩa sâu sắc của mất mát. Muốn đứng dậy để vệ sinh cá nhân, cô phát hiện cả người cùng thắt lưng đau nhức muốn chết! Cô lớn tuổi như vậy sao, cứ như vậy mà lăn qua lăn lại. Trên chiếc tủ đầu giường trong phòng có chiếc đồng hồ báo thức, 11 giờ 30 phút, đã đến giữa trưa, cô vội vàng mặc bộ quần áo nhún nhúm hôm qua vào. Chịu đựng ánh mắt của những nhân viên phục vụ trong đại sảnh, vội vàng đi ra khách sạn.

Mới ra khỏi khách sạn, “A...” khẽ kêu lên, cô xúc động muốn quay lại, hai người phía trước kia, là cô ảo giác hay là — Hóa ra là người chồng ở cùng mình đêm qua và tình nhân của hắn? Tiểu Nhược vô thức trốn sau

cây cột, nhìn hai người phía trước thân mật ôm nhau từ khách sạn đi ra. Việc ấy khiến khuôn mặt Amaris không giấu được niềm vui sướng, mà người kia từ trước đến nay đều là băng sơn nam nhân giờ đây lại dùng ánh mắt nhu hòa đó nhìn cô ta, nụ cười dịu dàng trên mặt hẳn cô chưa thấy bao giờ.

Tiểu Nhược lấy tay che miệng, cô sợ mình nhìn không được mà kêu ra tiếng, nhưng mà như vậy thì có ích gì đâu, đúng là hẳn, tại sao hẳn có thể làm như vậy, hôm qua, tối hôm qua, vẫn ở cùng cô. Tại sao hẳn lại có thể ở cùng người phụ nữ khác chứ, tại sao lại như vậy?

Cơ thể không chịu nổi đã kích trượt xuống dựa vào cột, lấy tay che mặt, lằm bằm:

“Tại sao lại như vậy...” Vừa nghĩ đến biệc hẳn chạm qua người phụ nữ khác, bàn tay kia lại chạm qua mình, cô liền cảm thấy buồn nôn.

“Oe...” Đầu nghiêng xuống bên cạnh, cô bắt đầu nôn, nhưng mà buổi tối cô chưa ăn cơm, trong bụng vốn không có gì để nôn, nhổ ra chỉ toàn là nước chua, nôn ra cả mặt cùng nước mắt ràn rụa.

Một lúc lâu sau, cô yếu ớt đứng lên, ban đầu cô muốn trở về ngay lập tức nhưng mà đột nhiên cô lại không muốn trở về nữa, cô xuống xe, làm cho tài xế lớn tiếng hỏi: “Cuối cùng cô có muốn lên xe không?” Tiểu Nhược lắc lắc đầu xin lỗi. Thế nhưng tài xế kia còn khê nguyên rửa cô rồi mới lái xe đi, để lại những làn khói màu đen. “Tiểu Nhược, hình như mày rất thích hợp làm người lang thang!” Cô tự giễu. Đúng vậy, hình như lần nào cô cũng lang thang trên đường, cô không có bạn thân, nhà thì nhất định không được về, cô không muốn mẹ vì cô mà lo lắng. Vậy nên mỗi lần không vui, cô cũng chỉ có thể tự mình chậm rãi nếm mùi đau khổ

Cô cứ như vậy chậm rãi đi dạo, đến khi trời tối mới trở về Thẩm gia. Cô từ trời bữa tối và sự quan tâm của thím Vương. Cô tùy tiện ăn ở bên ngoài, bây giờ cô chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, không cần thông cảm, không cần an ủi. Cô nhốt mình vào phòng ngủ. Đêm nay, Thẩm Hạo Ngôn vẫn chưa về.

“Kiệt, anh có thể đến đây giúp em thật là tốt.” Amaris dịu dàng dựa vào người hẳn. Chuyến đi Đài Loan lần này đều dựa cả vào hẳn, nếu không cô cũng không thể rời Ngôn đến đây. Không ngờ hẳn đối với cô vẫn là tốt nhất, dù cho hẳn không xấu, nhưng mà cô chỉ lợi dụng hẳn để đối phó với Thẩm Hạo Ngôn thôi.

“Ừm, không giúp em thì giúp ai, bảo bối.” Hẳn biết gười phụ nữ trước mắt không hề thích hẳn, có lẽ bây giờ cô muốn lợi dụng hẳn chẳng, hẳn biết rõ cô, cô không chiếm được cũng không để người khác sống dễ chịu, nhưng mà, cô nghĩ hẳn sẽ cứ để cô bố trí sao. Cái người nhiều năm trước liên tục bị bỏ rơi, sẽ không lại là hẳn. Hẳn sẽ khiến tất cả biết rõ, hẳn không phải kẻ yếu, hẳn sẽ cướp đi tất cả những gì thuộc về mình, cứ chờ xem! Nhìn thấy người con gái đau lòng dưới cây cột kia, hẳn biết, hẳn đã thành công một bước! Khóe miệng cũng chậm chậm nhếch lên:

“Thẩm Hạo Ngôn, đây là mày nợ tao, đây là các người nợ ta, bây giờ đã đến lúc rồi! ” Đôi mắt hẳn ta hiện lên tia lạnh lùng sắc nhọn.

54. Chương 54

Những ngày sau đó, Tiểu Nhược luôn trong tình trạng mơ mơ màng màng, gần đây cô lại trở thành mèo con ham ngủ, cả người khó chịu, không có tinh thần, cạn sạch sức lực, người cũng gầy đi không ít. Dì Vương nhìn thấy đau lòng nên mỗi ngày nấu canh tẩm bổ cho cô, nhưng cô vừa mới bụng chén lên liền lập tức buồn xuống, chạy đến phòng vệ sinh phun hết ra, nôn đến khi chỉ còn nước mới thôi.

“Thiếu phu nhân, cô không sao chứ? Hay là đến bệnh viện khám xem sao”. Dì Vương nhìn cô chạy vào phòng vệ sinh, nôn đến khi chẳng còn gì trong bụng, lo lắng nói, cầm khăn lông đưa cho cô, nhìn mặt cô cắt không còn giọt máu nào.

“Không sao đâu, gần đây bụng dạ tôi không tốt lắm, uống thuốc là được rồi—ạ—” lời chưa nói dứt đã lại nôn tiếp.

“Thiếu phu nhân, như vậy không được đâu hay là đi khám xem sao?” Nhìn thấy cô như vậy, dì Vương không khỏi lo lắng, bà nghĩ thiếu phu nhân dạo này thích ngủ, lại còn bị ối như vậy, lẽ nào...

“Hay tôi mời bác sĩ riêng đến xem cho cô, không thể dễ như vậy được” Vừa nghĩ thế, trong lòng bà không khỏi vui mừng, nếu quả thật là có, bà nên nói cho lão phu nhân, Thắm gia sắp có thêm thành viên mới, lần này có thể mang lại niềm vui cho phu nhân rồi.

“Không cần, không sao mà, uống thuốc là được rồi”—cô yếu ớt ôm lấy bồn cầu, chẳng muốn động đây, thậm chí nghĩ có lẽ gần đây ăn bậy bạ, hai ngày nay cứ nghe thấy mùi cơm là lại muốn nôn, đặc biệt là mùi tanh của hải sản.

“Vậy cũng không được, không uống thuốc lung tung được, hay cứ đi bệnh viện khám xem sao” Vừa nghe cô muốn uống thuốc, bà đã nóng nảy, lỡ mang thai thật, làm sao có thể tùy tiện uống thuốc được, lỡ như có việc gì, bà làm sao dám nhìn mặt lão phu nhân đây, nghĩ đến khả năng đó, bà liền gấp đến độ đỏ mặt hộc hột

“Đúng là – ủa – “ liên tiếp không thoải mái làm cho Tiểu Nhược nói cái gì cũng vô dụng, dì Vương nhanh chóng gọi xe đưa Tiểu Nhược đến bệnh viện.

Bệnh viện, dì Vương cùng Tiểu Nhược, không, là Tiểu Nhược bị dì Vương kéo vào khoa “phụ sản”. Phụ sản? Cô chỉ bị bội thực thôi mà, sao lại đi vào khoa “phụ sản”

“Dì Vương, đi nhầm rồi..” Tiểu Nhược vội vàng kéo dì Vương, không phải dì Vương già rồi nên lầm lẫn chứ, không đúng, nhìn dì Vương đâu có lãng trí đến vậy.

“Đúng vậy, chính là muốn đến đây” Không thể nào sai được. Bà dám khẳng định thiếu phu nhân đang mang thai, hiện tại là muốn xác nhận lại một chút mà thôi

“Cái gì...?” Trong phòng khám đột nhiên vang lên tiếng hét với decibel cao ngất, Tiểu Nhược không thể tin vị bác sĩ hiền hòa, dễ thương ngồi trước mặt cô nói cô đang mang thai? Mang thai? Cô mang thai? Có làm không vậy, không thể nào...

“Thảm phu nhân, cô đừng quá kinh ngạc, chúc mừng cô, cô đã mang thai” Vị bác sĩ tốt bụng kia cho rằng cô nghe không rõ, liền tốt bụng nhắc nhở cô cô sắp làm mẹ.

Khi Tiểu Nhược kinh hoàng hét chói tai, ngược lại dì Vương lại nhanh chóng nói “cám ơn” còn cảm kích nắm chặt tay vị bác sĩ kia, thật giống như là bà đang mang thai vậy. Tiểu Nhược không nói gì.

“Lần này thật tốt, lão phu nhân chắc chắn sẽ vui vẻ, Thắm gia rốt cục cũng có người nối dõi..”

Dì Vương rơm rớm nước mắt, sống ở Thắm gia lâu như vậy, nhìn Thiếu gia lớn lên, hôm nay còn có thể chăm sóc tiểu thiếu gia, không biết có bao nhiêu là vui vẻ

“Dì Vương..” quá, quá khoa trương rồi, cô chỉ là mang thai thôi, có cần kích động như vậy không

“Không sao, tôi chỉ là vui quá thôi, trở về thôi, báo cho lão phu nhân biết, bà nhất định sẽ rất vui...”

Chờ một chút, có cần phải bố cáo thiên hạ thế không? Tiểu Nhược buồn rầu nghĩ, chuyện xấu hổ như vậy, sao lại đem ra khua trống khua chiêng mà bố cáo thiên hạ chứ. Đường như cô suy nghĩ quá nhiều rồi...

55. Chương 55: Người Đàn Ông Không Về Nhà (1)

Quả nhiên là bây giờ Bạch Tiểu Nhược đang mang thai, vui vẻ nhất chính là Thắm lão phu nhân, ngay khi được thông báo qua điện thoại, bà đã phân phó dì Vương thế này thế kia, dặn dò Tiểu Nhược không được làm cái này, không thể làm cái kia, theo xu hướng hạn chế sự đi lại của cô, thậm chí nếu như có thể, bà còn muốn cô cái gì cũng không được làm. Tiểu Nhược chớp mắt, có cần khoa trương như vậy không, lúc này em bé cũng chỉ mới mấy tháng thôi mà.

Thẩm lão phu nhân nói một câu: “Aiz, qua điện thoại không thể nói rõ ràng, bây giờ ta tới đó, cứ thế nhé, tí nữa gặp con.. ” rồi cúp máy. Nói, nói không rõ ràng? Đã nói lâu như vậy rồi, lại còn...Tiểu Nhược lại cảm thán lần nữa, người Thẩm gia thật là mạnh mẽ, hoàn toàn không cho người ta một cơ hội từ chối.

“Ấy, bỏ ra, bỏ ra ngay, không được cầm, không được cầm,..” Vừa vào cửa, lão phu nhân liền cất tiếng, bà thấy Tiểu Nhược cầm dao gọt trái cây, động tác nguy hiểm kia khiến bà sợ hãi, tâm tư cũng thể hiện qua giọng nói.

” Tiểu tử tông, xin con thương xót, bỏ xuống đi, đi theo ta đi tâm sự một lát...” Lão phu nhân nhanh chóng đưa tay đem dao bỏ xuống, kéo cô đi tới phòng khách.”Nhưng...” Cô gọt được mà, vì sao bà không để cô gọt chứ, không phải chỉ là hoa quả thôi sao.

“Đừng có nhưng mà, đi thôi..”

“Ha, Tiểu Nhược, thật là tốt, tốt, cuối cùng mẹ cũng có một đứa cháu mập mập rồi.” Cuối cùng bà cũng đợi được, hừ, xem mấy bà già kia có thể khoe khoang trước mặt bà được nữa hay không, đến lúc đó, bà sẽ mang đứa nhỏ vô cùng đáng yêu nhà bà đến làm cho mấy người kia chảy nước miếng, ha ha.. Nắm tay người nào đó, lão phu nhân âm thầm tính toán. Tiểu Nhược chợt cảm thấy rùng mình, cô quay đầu lại thì thấy mẹ chồng cười đến híp cả mắt, bà vui như vậy ư, chẳng qua là cô chỉ mang thai mà thôi.

“Mẹ...mẹ...” giống như là trúng xổ số vậy.

“Con làm sao thế, đừng vội, từ từ nói.” Có rất nhiều thời gian cho con nói, mẹ không vội, lão phu nhân ta có thể nghe con nói đến khi trời tối cũng không sao.

“Con..” thở gấp, Tiểu Nhược âm thầm tự cắn ngón tay của mình. Thật bực nha, gần đây cô luôn nói lắp, may là không bị người nào đó trông thấy, nếu không cứ giết cô đi cho xong.

Lại nói, người nào đó đã nhiều ngày không về nhà, chán ghét cô đến thế sao, vậy nên chuẩn bị quay lại với người yêu cũ rồi? Cô biết, dù cho bọn họ có mối quan hệ kia, cũng chỉ là một hợp đồng mà thôi, nhưng mà tại sao anh lại không quan tâm cô chứ, dù chỉ một chút, không nên để cô bất gặp, ít nhất nếu không nhìn thấy, cô cũng không phải đau lòng, khổ sở.

“A đúng rồi, Tiểu Nhược, Hạo Ngôn biết rồi ư? Dù gì cũng sắp làm cha rồi, lại không thấy mặt, thật là, đi gọi thiếu gia tới cho ta.” Lão phu nhân chỉ một cái phất tay ra lệnh cho quản gia đem cái người sắp được làm cha gọi tới.

“Thưa lão phu nhân, thiếu gia đang..” thiếu gia bọn họ không về nhà mấy ngày rồi, bọn họ làm sao biết cậu ấy bây giờ ở đâu, nếu thật sự phải gọi điện cho thiếu gia, nói rằng lão phu nhân cho gọi, tin rằng thiếu gia sẽ trực tiếp chỉnh ông một trận, ông không có đủ can đảm như vậy a, ai tới cứu ông với...

“Đang làm gì, nói, có phải nó đã lâu không về nhà? ” Quả nhiên là không ai hiểu con bằng mẹ, thật khâm phục, quản gia thật muốn đồng ý với lão phu nhân.

“Không...không phải, đương nhiên không phải như vậy...” Ông rất muốn nói thật, nhưng mà chỉ có thể nuốt vào bụng. Dù sao đồ ông ăn là của thiếu gia, tiền lương cũng là của thiếu gia, vậy nên...

“Tiểu Nhược, nói cho mẹ biết. Có phải nó đã không về nhà vài ngày rồi không, thằng con hồ đồ này...” Xem sắc mặt hai người cũng biết tiểu tử kia không về, đúng là tức chết bà mà.

“Không phải,... ” Trực giác muốn nói tốt cho anh, Tiểu Nhược mày đúng là hết thuốc chữa.

Bà nên nghiêm khắc trừng trị thằng con trai không về nhà kia, bỏ rơi không chịu quan tâm đến vợ, mà lại gần bó yêu thương với đồng văn kiện kia, OS! (Sa: OS chắc là oh shit, mẹ Thẩm xì teen we')

56. Chương 56: Người Đàn Ông Không Về Nhà (2)

“Cái gì? Như thế này còn ra thể thống gì nữa?” Tiếng nói tức giận của Trầm lão phu nhân vừa vang lên, còn chưa kịp trừng phạt cái người đàn ông không chịu về nhà kia, trong lòng bà cực kì khó chịu, lửa nóng đang cháy hừng hực; bà cầm remote chuyển kênh như để trút bớt khó chịu trong lòng, ai ngờ.. vừa ngước mắt nhìn lên tivi bà bắt gặp ngay cảnh rất “thích mắt”.

Bàn tay của lão phu nhân đang rất ngứa ngáy, thằng con trời đánh kia đã có vợ con rồi mà còn trêu hoa ghẹo nguyệt, mà người phụ nữ kia là loại người bà ghét nhất- con gái ngoại quốc, vậy còn chưa nói, lại còn để cho người ta đưa tin lên tivi, thật là tức chết bà mà!

Trước kia, bà phản đối hẳn với cô ta, cô gái kia không phải bị Mục Hạo nói cho không còn mặt mũi gì sao, sao bây giờ lại tiếp tục thương tổn hẳn. Bà chắc chắn sẽ không cho phép

“Ta—ta—” lão phu nhân đứng loạng chạng rồi ngã phịch xuống ghế, đúng là thằng con bất hiếu, bà đã già thế này rồi mà còn muốn trêu tức bà.

Bên cạnh, quần gia nhanh chóng lấy remote bật kênh khác. Lão phu nhân không ngừng tức giận, dì Vương cùng Tiểu Nhược đứng bên cạnh cũng không biết nói gì, thiếu gia của họ bây giờ... thiếu phu nhân lại đang mang thai, hẳn cũng sắp làm cha rồi, mà còn như vậy. Dì Vương lắc đầu, không thể hiểu nổi suy nghĩ của lớp trẻ.

“Tiểu Nhược- -” lão phu nhân chần chừ gọi con dâu

“Mẹ, con không sao- -” nhưng bất kì ai cũng nhìn ra cô đang cố mạnh mẽ, chỉ cần thấy khuôn mặt tái nhợt kia là biết, nhưng không ai vạch trần lời nói dối của cô cả, cái không khí quỷ dị này lan tràn bao trùm cả căn phòng.

Hình ảnh hai người kia luôn lẩn quẩn trong tầm mắt Tiểu Nhược, cô không nghe được nội dung tin tức kia, nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa, thì ra hẳn không về nhà không phải vì công việc bận rộn, đối với việc hẳn không về nhà, cô luôn nghĩ rằng công việc hẳn bề bộn nên không về được, à, thì ra là cô đã sai hẳn không về là vì cô gái kia. Cô ấy đến Trung Quốc khi nào vậy?. Phải chăng lần đầu gặp lại, hai người bọn họ đã hẹn gặp lại, chỉ là lúc ấy có cô nên không tiện, nên mới gặp nhau trong nước. Trong khoảng thời gian này, hai người họ ngày nào cũng gặp nhau sao? Một đồng câu hỏi không ngừng xuất hiện trong đầu cô làm cho cô suy nghĩ lung tung.

Hắn rốt cục vẫn chọn cô ấy, lựa chọn nói lại tình xưa. Như vậy chuyện làm vợ chồng trên danh nghĩa của hai người phải chăng sắp chấm dứt, khi cô đang mang thai con hắn, trên hợp đồng có nói, chỉ cần cô mang thai, hai người đều được tự do, làm việc mình muốn. Lần này, cô đã mang thai, vậy mà hắn đến liếc cũng không thèm liếc cô một cái.

Đưa tay đặt lên bụng, khoe miệng cô nhắc lên một nụ cười khổ, thật là kỳ diệu, nơi này lại có thể chứa đựng cả một sinh mệnh, hiện tại cô cũng có thể được coi là mẹ rồi. Khó có thể hình dung được cảm giác của mình, giờ khắc này, cô nghĩ sẽ tìm một người để chia sẻ niềm vui này, đối với những gia đình bình thường khác, người đó sẽ là cha đứa bé, nhưng cô thì... “ Con ngoan, không sao cả, về sau mẹ con mình cùng sống với nhau, con sẽ không cô đơn..”. Cô thầm nói với đứa con chưa ra đời của mình như vậy. Không sao cả, chỉ cần con bên cạnh cô, cô sẽ thấy vui vẻ, sẽ hạnh phúc.

Về phần người đàn ông không chịu về nhà lúc này đang bận tối mắt tối mũi, gần đây “Hắn” hành động nhiều lần, nhiều lần tạo ra tình huống bất lợi cho công ty, cần hẳn phải ra mặt để giải quyết, khiến hẳn rất bức mình. Hằng ngày hắn đều ở công ty làm thêm giờ, không thể về nhà, hẳn thật nhớ cô vợ nhỏ của mình, chỉ cần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đó một chút thôi cũng thấy thỏa mãn rồi, thật ra hẳn rất muốn ôm vợ vào lòng nhưng — nhưng đó chỉ là ý nghĩ thôi. Người đàn ông đáng thương thờ dài, đầu lại vùi vào đồng văn kiện chất cao như núi kia, vẫn vô tư chưa biết mình đã tạo ra sóng gió, trở thành nhân vật bị oán trách nhất trong miệng mọi người, hẳn cũng không biết mình đã rơi vào bẫy của người khác.

Cùng lúc đó, một người đàn ông khác, tay cầm remote, ngồi trước tv, thăm thẳm cười. Anh ta ngửa đầu uống một hơi sạch một ly rượu mạnh, anh ta biết kế hoạch sắp đến đích, chỉ còn cách thành công một bước nhỏ nữa thôi

57. Chương 57: Bối Móc

“Đứng lại! Cô muốn đi đâu?” Thẩm Dương lớn tiếng hỏi người phụ nữ đang có ý định rời đi kia.

“Tôi đi đâu không cần phải báo cáo với anh sao.” Amaris cao ngạo ngược mặt lên, lấy tay vuốt lại đám quần áo đã bị nhàu nhĩ, ngay cả liếc cũng chẳng muốn liếc hắt lắt một cái.

“Cũng phải thôi, dù sao tôi cũng hết giá trị lợi dụng rồi đúng không? Cho nên cô muốn đá tôi đi để đi tìm hân?” Người đàn bà này, lợi dụng hân xong rồi muốn phải mông bỏ đi, hân dễ dàng buông tha vậy sao, dù gì bọn họ cũng từng là người yêu mà.

“Thực sự tôi không biết anh đang nghĩ cái gì, nhưng chuyện giữa chúng ta là đã là quá khứ không thể tiếp tục, hành động của anh gần đây thật quái dị, tôi không biết anh muốn làm gì, nhưng anh cũng đừng có mở tưởng, người tôi thích là Ngôn, anh đừng có phá hỏng mọi chuyện, còn những chuyện khác tôi mặc kệ.”

“Chắc chắn, thật là phần khích, nói tiếp đi, còn gì nữa không? Tôi đụng đến hân ta, cô sẽ làm gì tôi? Giết tôi ư? Tôi thật sự muốn xem đấy.” Hân cười rộ lên, thật thú vị, người đàn bà này vừa mới xuống khỏi giường của hân, bây giờ lại nghĩ đến người đàn ông khác, lại còn uy hiếp hân nữa chứ! Mà tên kia lại là người hân hận nhất.

“Tôi biết rõ sự uy hiếp của tôi với anh chỉ là trò trẻ con, nhưng anh hãy tin tôi, nếu anh thực sự làm chuyện gì với anh ấy, tôi sẽ không khách sáo với anh. Tôi tin là những hành động của anh gần đây giới truyền thông rất muốn biết.” Đừng tưởng rằng cô không biết hân đang làm cái gì, chuyện khách sạn, chuyện trên tạp chí đều là do hân bày ra chỉ vì muốn người nào đó thấy. Nhưng mà chỉ cần không ảnh hưởng tới cô là được.

Bước một bước dài đến trước mặt cô, lấy tay nắm chặt cằm của cô, bất chấp sự giãy dụa mà hung hăng hôn môi cô nói: “Người phụ nữ này, em quả nhiên là rất thông minh, làm sao bây giờ, tôi không nghĩ là sẽ buông em ra.” Hân lại khẽ cười, giả vờ buồn rầu nói tiếp: “Có lẽ em nên suy nghĩ lại một chút, hay là ở lại bên cạnh tôi, chúng ta cùng là một loại người, em cũng không mất mát gì.”

“A!” Vì bị đau mà hân kêu nhẹ, liếm vết máu trên môi hung hăng nhìn người đàn bà không biết tốt xấu trước mặt mình. Hân cũng muốn chấm dứt trước khi bị cô đùa giỡn, có ý tốt muốn để cô ở lại bên cạnh hân, cô lại không muốn, chỉ muốn đi tìm tên đàn ông khôn kiếp đã có gia đình kia. Hừ! Thẩm Hạo Ngôn có gì tốt, hân bây giờ rất đặc ý, cứ chờ xem hân sẽ làm cho tên đó ngã xuống vực như thế nào.

“Chúng ta vui thì hợp tác, buồn thì giải tán, anh không cần phải cố ý bối móc, tôi sẽ không thay đổi ý định, có chết cũng không.” Cô tức giận nói, thật là bực mình, cô chẳng qua chỉ là muốn lợi dụng hân. Bây giờ người cũng đã tới mà cô còn chưa thấy đâu đã phải đối phó với hân, vậy làm sao có thể. Nếu không rời đi, cô nhất định nhìn thấy mặt hân sẽ phải bỏ chạy mất. Cô chỉ muốn đi nói với cô ta rằng cô vẫn còn yêu Ngôn, để cho bọn họ có thể ở chung một chỗ. Cô sẽ vì anh bỏ qua, bỏ qua mọi chuyện, bỏ qua việc cô ta sinh con, chỉ cần anh ở lại bên cô. Nhưng mà cô đã trở về lâu như vậy mà bọn họ cũng chưa từng gặp mặt.

“Bối móc? Không, em sai rồi, tôi chỉ là đang giúp em thôi, bé yêu!” Đúng vậy, chỉ cần chờ Thẩm Hạo Ngôn trắng tay, khi trở thành kẻ nghèo hèn em có thể chọn hân sao người đàn bà này.

“Anh như vậy không phải là đang bối móc sao? Mấy ngày nay anh làm cho tôi khôn đồn. Tôi sẽ ngồi chờ anh sắp xếp mọi chuyện như một con búp bê sao? Anh sai rồi, mười phần sai rồi, tôi sẽ không như thế!” Tiếng của Amaris nghe có vẻ kích động không ít, nếu không phải vì hân ngăn cản cô thì bây giờ cô và Hạo Ngôn đã ở cùng một chỗ.

“Tin tưởng tôi, em sẽ phải cảm kích tôi, chúng ta chờ xem, nhưng bây giờ, bảo bối, tôi còn muốn em—” Lời nói mập mờ bên tai cô, mê hoặc cô, trong nháy mắt hân xoay người ôm cô trở lại.

Đến lúc đi đến giường lớn, cô đột nhiên vùng vẫy đứng dậy, thoát ra khỏi vòng tay hân, thở dồn dập nói: “Không được, bây giờ tôi phải đi tìm cô ta!” Tìm người phụ nữ kia khiến cô ta biết điều mà rời đi, giải phóng cho Hạo Ngôn, ly hôn, cho dù không ly hôn được cũng không thể ngăn cản bọn họ. Nhưng bây giờ tốt nhất cô vẫn nên chuẩn bị tâm lý.

“Tìm hần? Chờ chút nữa tôi thả em đi, bây giờ chúng ta phải làm tạm biệt nhau, coi như là kỷ niệm chia tay, hoặc cũng có thể nói là thù lao em trả tôi” Đưa tay ra, hần kéo cô vào trong lòng.

“Không cần phải thế, bây giờ tôi phải đi!” Cô đưa tay ngăn hần lại, nhất định không muốn theo hần.

“Tin tôi đi, tôi sẽ giúp em!” Xoay người một cách lưu loát, hần đem cô đặt dưới thân, không để cho cô cự tuyệt. Tìm hần ta ư? Ít nhất phải chờ hần thỏa mãn rồi hãy nói!

Người phụ nữ bị đè dưới thân lúc này vẫn còn đang suy nghĩ làm cách nào để cho người đàn bà kia rời khỏi Thẩm Hạo Ngôn! Đặc biệt gần đây cô nghe không ít tin tức nói người phụ nữ kia có chút không bình thường, hình như có liên quan đến việc mang thai, trở thành người vợ đúng nghĩa của Hạo Ngôn. Nếu cô ta có thai thì thật phiền phức, cho nên cô phải chủ động ra tay, đòi lại Ngôn của cô!

58. Chương 58: Tình Định Tìm Tới Cửa

Mấy ngày sau khi kiểm tra, Tiểu Nhược đã bắt đầu nôn mửa, hơn nữa tình trạng còn rất nghiêm trọng, chỉ cần cô ăn chút gì đó thì lại bị nôn, không chỉ có cô bị hành hạ mà đến cả người tự nhận mình có nhiều kinh nghiệm- dì Vương- cũng bị hành hạ, bà cũng rất đau lòng khi nhìn thấy thiếu phu nhân như vậy nhưng cũng chỉ biết cố gắng chăm sóc thiếu phu nhân hết sức mình, làm chút đồ ăn mà phụ nữ mang thai thích ăn. Bà nghĩ trộm, chắc chắn trong bụng thiếu phu nhân là một tiểu thiếu gia nghịch ngợm mới có thể hành hạ mẹ mình như vậy.

“Oe..oe..” tiếng nôn mửa truyền đến từ phòng tắm, dì Vương nhìn đến bàn ăn còn chưa động đũa liền lắc đầu thở dài, thật là một tiểu yêu tinh mà, không biết thương mẹ gì cả, dì Vương lầm bầm oán trách, thiếu phu nhân là người tốt đến cỡ nào, khiến người ta đau lòng biết bao nhiêu, cô đối với kẻ dưới cho tới bây giờ tỏ ra kiêu ngạo, thật không biết thiếu gia vì sao lại không quan tâm tới cô, gần đây suốt ngày gần gũi với vị thiên kim kia, thật là quá đáng mà...

Đang lầm nhảm một mình, dì Vương không chú ý có khách đến nhà, vừa hay lại chính là người mà từ này đến giờ dì Vương oán trách.

“Aizz, chẳng lẽ Thẩm gia không có lấy nổi một người sao, ngay cả chào hỏi khách khứa cũng không thấy đâu” Giọng nữ cao, lạnh lạnh nói, vừa mới đi từ trong phòng tắm ra, Tiểu Nhược ngẩng mặt lên đã nhìn thấy Amaris, một thân âu phục đứng ở phòng khách, nhìn thật chói mắt.

“Dì Vương, pha hộ cháu tách trà cho khách” Trong câu nói của cô mang mười phần châm chọc, cô dặn dì Vương xong quay quay sang nói lời xin lỗi với cô ta:

“Thật ngại quá, tiểu thư Amaris, là lỗi của chúng tôi, mời cô ngồi”

“Thật là, không có phép tắc gì cả, thế mà đòi làm phu nhân..” Tiểu Nhược nghe thấy câu nói nhỏ đầy châm chọc của cô ta trong lòng không tránh khỏi chua xót. Cô giả bộ không nghe thấy gì nhận lấy tách trà từ tay dì Vương, để lên bàn trước mặt Amaris.

Nhưng Amaris chỉ liếc qua tách trà, vẻ mặt cao ngạo nhìn Tiểu Nhược, ánh mắt như muốn chất vấn cô.

Tiểu Nhược bị người ta nhìn như vậy cảm thấy không thoải mái, cô cất giọng hỏi:

“Cô đến tìm Hạo Ngôn à. Anh ấy bây giờ không có nhà..” không phải anh ấy đang ở cùng với cô sao, còn chưa đủ à? Phải theo về đến tận nhà ư? Tiểu Nhược thầm nghĩ.

“Không, tôi tới tìm cô” Cắt ngang lời nói của Tiểu Nhược, Amaris nói ngay mục đích của mình.

“Hà? Tìm tôi” Tìm cô? Tìm cô để làm cái gì, sẽ không phải tới cho cô biết, nên biết thức thời mà rời đi, nhường lại danh phận Thẩm phu nhân cho cô ta chứ.

“Đúng vậy, tôi tới tìm cô” ánh mắt cô ta bỗng trở nên sắc bén, hung hăng tựa hồ có thể phóng ra lửa.

“Tìm tôi có chuyện gì...” Ánh mắt của cô ta đáng sợ đến nỗi làm cho Tiểu Nhược lắp bắp. Rõ ràng đây là nhà cô mà, vậy mà cô lại có cảm giác như mình ăn nhờ ở đậu, lại cảm thấy sợ hãi, đúng là đồ vô dụng mà.

“Tôi tới làm gì, chẳng phải trong lòng cô rõ nhất sao” nhìn sắc mặt Tiểu Nhược thay đổi, Amaris mừng thầm, xem ra là cô không cần dùng đòn mạnh làm gì, cô gái này cũng thật biết điều.

“Tôi...tôi không biết” run run cánh môi, cô lại cảm giác dạ dày chua chua, càng lúc càng mãnh liệt. Chẳng lẽ sự thật là..

“Tôi tin là cô cũng đã nhìn thấy, gần đây tôi và anh ấy đều ở chung với nhau, anh ấy vẫn còn yêu tôi, và tôi cũng yêu anh ấy. Cho nên...” cô biết điều thì nhanh nhanh ly hôn với anh ấy, chúc phúc cho chúng tôi.

“Tôi không hiểu..” dạ dày lại quặn lên, cô nén lại cảm giác muốn nôn lại, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, cô phải dùng sức lắm mới không thất thố trước mặt cô ta

“Không hiểu? Vậy để tôi nói rõ một chút, tôi và Hạo Ngôn còn yêu nhau, chúng tôi muốn quay lại với nhau, mà cô ...” quan sát vẻ mặt Tiểu Nhược, cô ta ngừng lại một lát rồi nói: “ Cô sẽ không để ý chứ!” Lời nói mang tính khẳng định chứ không phải là câu hỏi.

Đây là tình huống gì đây?Muốn cô không để ý? Cô nên làm thế nào bây giờ, tình địch đã tìm đến tận cửa, muốn cho người làm vợ như cô đây không để ý cô ta cùng chồng mình sống chung bên ngoài sao? Đầu óc quay cuồng, thân thể cũng lung lay theo, cô dựa vào sofa, không muốn mình ngã gục nhưng vị chua từ dạ dày cứ trào ra, rốt cục không chịu nổi, cô đứng bật dậy, che miệng, chạy vào nhà vệ sinh.

59. Chương 59: Giăng Co

Nhìn bóng người nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, sắc mặt Amaris tái nhợt. Cô ta? Chẳng lẽ cô ta mang thai?- Không, chuyện này không có khả năng, không thể nào, làm sao có thể thế được, tại sao có thể— cô không thể tiếp nhận chuyện này, sẽ không phải chứ, làm sao có thể như vậy?! Amaris đi theo đến nhà vệ sinh, tận mắt thấy bóng lưng người đang nôn mửa, tức giận chột bùng lên.

Nếu lúc này chỉ là ngờ vực thì bây giờ có thể nói chính xác đến 99%, cô mang thai không đúng lúc, sao cô lại mang thai vào lúc này kia chứ. Vất vả một hồi nhưng chỉ có thể nôn ra một chút nước chua, cảm thấy dễ chịu một chút cô mới dùng khăn bông lau nhẹ mặt, theo bản năng lấy tay xoa bụng đứng lên, lại thấy Amaris đứng ngay ở cửa, nghi hoặc nhìn mình.

Mắt Amaris nhìn chằm chằm vào bàn tay đang che bụng của cô, giống như muốn nhìn thấu qua cả tay cô. Cô ta chỉ vào bụng Tiểu Nhược giọng điệu giống như chất vấn hỏi:

“Cô đang mang thai phải không?”.

Cô thừa nhận, không may đó lại là sự thật, cô luôn hi vọng đó chỉ là giả, nếu câu trả lời của cô ta là vậy thì hi vọng của cô sẽ nhiều thêm một chút, nếu cô ta mang thai, chắc rằng Ngôn sẽ vì vậy mà càng thêm lưu tâm tới cô ta, anh sẽ dành nhiều thời gian để về nhà hơn, chẳng phải cô ta sẽ có nhiều cơ hội hơn sao? Không, không, sẽ không như vậy –

“Ah cô, làm sao cô biết được?”

Amaris sao lại biết được cô đang mang thai? Những người biết chuyện này cũng không nhiều lắm. Thật kỳ lạ!

Amaris cảm thấy trong đầu như nổ tung một tiếng phá vỡ tất cả, thật sự, thật sự mang thai! Tại sao có thể, lại ngay lúc này, cô không thể chấp nhận được!

“Cô—“ Ánh mắt của Amaris không đơn giản, quá mức nóng bỏng, quá mức sắc bén, còn có oán hận trong đó nữa. Tiểu lùi lại, bàn tay nhỏ bé theo bản năng đưa lên che bụng.

Rất nhanh Amaris đã điều chỉnh tâm trạng, cố gắng để cho vẻ mặt dịu xuống, làm động tác thân mật với Tiểu Nhược, nhưng Tiểu Nhược lại thấy thật khủng bố, đây là lần đầu tiên cô dùng từ này với một người phụ nữ.

“Cô thật sự mang thai sao?” cô ta hỏi lại một lần nữa, giọng nói như của một đứa trẻ muốn ăn kẹo vậy, không cho sẽ không bỏ qua.

“Ừm, đúng vậy—“ Cô mang thai, làm mẹ, việc bị nôn ọe liên tục gần đây khiến cô rất khổ sở nhưng trời sinh bản năng làm mẹ giúp cô chịu đựng được. Bàn tay nhỏ bé vuốt bụng còn bằng phẳng, trên mặt lại tràn đầy ánh sáng rực rỡ của tình mẫu tử.

Nhưng ánh sáng này chiếu vào mắt người nào đó lại cảm thấy nhức nhối, người nọ trong lòng đã sớm vạch ra một âm mưu xấu xa, không biết âm mưu đó là gì.

“Cô có thể tránh ra một chút không, tôi không sao rồi, muốn đi ra ngoài” Chần chừ mở miệng nói, cô cũng không cần phải kể lể quá nhiều chuyện mình mang thai với cô ta, mặc dù không gian không quá chật chội, phòng vệ sinh của Thẩm gia thiết kế tương đối rộng nhưng cô có chút sợ hãi, một mình đối diện với người phụ nữ này, không biết vì sao cùng với sự xuất hiện của cô ta, cảm giác bất an trong cô càng lớn dần. Amaris không lên tiếng, hai tay khoanh trước ngực, đem thân thể nhích qua bên cạnh một chút cho cô đi qua. Đi đến phòng khách Tiểu Nhược len lén thở dốc một hơi, thật là căng thẳng! Mà cũng kì lạ, sao cô lại luôn không có can đảm như vậy trời, Tiểu Nhược, khó trách mình luôn là kẻ hi sinh.

Phía sau cô Amaris không ngồi xuống mà đứng yên trong một góc, vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục nói:

“Cô mang thai cũng chẳng sao cả, dù sao tôi và Ngôn cũng sẽ ở cùng nhau, Thẩm gia chỉ cần người thừa kế, mà tôi thì cũng không muốn phá hỏng danh tiếng của mình, mặc dù tôi cũng muốn giúp Hạo Ngôn sinh con, nhưng...biết làm thế nào được, ai bảo anh ấy yêu tôi như vậy, không bỏ được tôi, tôi cũng thật muốn sinh cho anh ấy một đứa trẻ”

Càng nói dối càng trơn miệng, nhưng mặc kệ thế nào cô cũng phải nghĩ cách ngăn cản, muốn cản trở hạnh phúc trước mắt của cô thì cô cũng sẽ có cách loại bỏ.

“Không phải, anh ấy không phải là người như thế” Nghe được ý tứ trong lời nói của cô ta nhưng Tiểu Nhược lập tức phản bác, trong tiềm thức của cô anh không phải là người như vậy, chỉ là gặp dịp thì chơi, không biết mình vì cái gì mà có thể khẳng định như vậy, nhưng cô vẫn nghĩ nên tin tưởng anh.

“Hừ, cô đau khổ sao? Đây là do chính miệng anh ấy nói cho tôi biết, chẳng qua là do anh ấy không muốn nói chuyện với cô nên bảo tôi tới thôi.” Rất tốt, rất cục cô ta cũng có phản ứng.

“Anh ấy, anh ấy...” Anh thật sự nói như vậy sao, nói chuyện với cô khó lắm sao? Cô không tin, không tin, không tin anh có thể làm như vậy, nhất định là cô ta nói sai, nói sai rồi. Tiểu Nhược không muốn tin Thẩm Hạo Ngôn có thể suy nghĩ như vậy.

“Là do chính miệng anh ấy nói ra, hơn nữa anh ấy còn nói...”

Nhìn sắc mặt Tiểu Nhược thay đổi, trong lòng Amaris mừng thầm, cô ta quả thật rất dễ lừa gạt. “Anh ấy còn nói, cô chẳng qua cũng chỉ là kẻ mang thai hộ mà thôi!” Đôi môi đỏ mọng của Amaris phun ra những lời tuyệt tình.

“Cô chẳng qua cũng chỉ là mang thai hộ mà thôi!!” Những lời này cứ lơ lửng trong không trung rồi như muốn đập vào người Tiểu Nhược, hai mắt cô mở thật to, cả người bất động!

60. Chương 60: Không Muốn Tin

“Cô chỉ là người mang thai hộ” Lời nói này cứ luẩn quẩn bên tai cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đi, hần nói, cô chỉ là người mang thai hộ. Sẽ không, không phải như thế! Hần sẽ không nói như vậy, sẽ không, Tiểu Nhược, không cần phải sợ, không nên tin tưởng người ngoài. Tay cô nắm chặt thành ghế sofa ngoài ban

công, cơ hồ như muốn đem nó bóp nát, trong lòng Tiểu Nhược không ngừng đấu tranh: một bên nghĩ đó có lẽ là sự thật, dù sao quan hệ của bọn họ chỉ là trên giấy tờ, thời gian này chỉ là thời gian thực hiện hợp đồng thôi, làm sao có thể - mặt khác, trong lòng cô lại có một thanh âm vang lên, không nên tin lời cô ta nói, cô ta cố ý, cô ta muốn cho cô hiểu lầm, muốn tình cảm hai người rạn nứt, cô cần phải đi hỏi hẩn. Hai bên giành giật nhau, Tiểu Nhược cực kỳ hỗn loạn.

“Sẽ không như vậy đâu, anh ấy làm sao có thể..” cất lên tiếng nỉ non, liều mạng chối bỏ, là lừa gạt cô đúng không, cô ta gạt cô,

“Tôi cũng biết cô sẽ không tin, nhưng đây là sự thật, cô có thể đi hỏi anh ấy” Xem bộ dạng Tiểu Nhược bị đả kích, Amaris biết kế hoạch đã thành công một nửa, cô ta cũng biết, Tiểu Nhược nhất định sẽ bị ảnh hưởng, không nhiều thì ít, Cô ta tự tin bảo Tiểu Nhược đi hỏi Thẩm Hảo Ngôn vì cô ta biết chắc Tiểu Nhược sẽ không dám đi

“KHông thể nào..” cô không tin, cũng không muốn tin, nhất định không được tin lời cô ta nói, phải tìm Hạo Ngôn để chất vấn cho rõ ràng, không thể ngồi đây mà nghĩ lung tung được

“Tôi biết, tôi nói cô cũng không tin, nhưng bây giờ chúng tôi đang rất tốt, trước kia tôi sai nên chúng tôi mới chia tay, bây giờ thì khác rồi, tôi vẫn còn yêu anh ấy mà anh ấy cũng còn yêu tôi..” dừng lại một hồi lâu, Tiểu Nhược có thể thấy được tình cảm dào dạt từ đáy mắt của Amaris, rồi sau đó cô ả lại nói: “ cho nên chúng tôi sống với nhau, chứng cứ đây” Cô ta rút ra một xấp hình đưa cho Tiểu Nhược.

Quay đầu nhìn lại, một xấp ảnh đặt trên bàn trà, Tiểu Nhược run rẩy vươn tay, lấy xấp hình đó, nhiều lần chần chừ muốn rút tay nhưng cuối cùng cô cũng vươn tay lấy nó. Chớp mắt một cái, hai mắt cô mở to nhìn hai người trong ảnh: “Đây là..” lần lượt từng cái một, cô run rẩy xem hết, càng về sau, lòng cô lại càng lạnh lẽo, bây giờ không phải mùa đông, nhưng tại sao cô lại cảm giác lạnh đến vậy, cảm giác như mình bị chôn vùi trong từng lớp tuyết dày đặc (minhmap: edit tới khúc này nghe bài Song from the secret garden” thấy thê thảm wá).

“ Đã thế này mà cô còn không tin thì tôi cũng hết cách, chúng tôi còn yêu nhau, không nghĩ đến việc chia tay...” kê thêm một liều thuốc mạnh cho Tiểu Nhược, Amaris không tin Tiểu Nhược sẽ trấn tĩnh được nữa, không thể trách cô nha, cô không thể trở mặt nhìn người ta cướp đi Hạo Ngôn, mà cô gái này so với cô còn thua xa. Cho dù cô ấy mang thai thì thế nào, cô cũng sẽ làm cho cô ấy tự động rời khỏi Thẩm gia- bằng bất cứ thủ đoạn nào.

“Làm sao lại..” như vậy—lấy đôi tay che miệng lại, trên tay cô ảnh chụp đã rơi đầy đất, tâm cô như bị nghiền nát. Giờ khắc này, chỉ sợ cô không muốn tin cũng không được, ảnh chụp rõ ràng như vậy, trừ khi trên thế giới này có hai Thẩm Hạo Ngôn, nếu không người trong ảnh chắc chắn là anh ấy, lần lượt từng tấm hình thân mật của hai người như đánh vào trái tim yếu đuối của Tiểu Nhược, cũng không cần đi hỏi hẩn nữa, hành động của hẩn là câu trả lời xác đáng nhất, từ trước tới giờ hẩn chưa từng thích nàng, thật chí một chút cảm tình cũng không có, quan hệ của bọn họ chỉ là một hợp đồng thôi, một tờ khế ước, mà cô chỉ là người đi để thuê.

“A” Tiểu Nhược bỗng la lên, bàn tay theo bản năng vuốt vuốt cái bụng đang đau đớn, mồ hôi lạnh túa ra, cô chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng hít thở, mặc dù không phải phép nhưng ý từ chối khách rất rõ ràng. Hiện tại, cô cần yên tĩnh nghĩ ngơi, cần cẩn thận suy nghĩ.

“Được rồi, tôi cũng chỉ nói đến đây thôi, tôi khuyên cô suy nghĩ cho cẩn thận, tiếp theo nên là cho phải, được rồi, tôi không còn lý do gì để ở lại nữa..” tốt nhất là cô nên bỏ đứa bé trong bụng đi. Nói xong, Amaris xoay người, cao ngạo bước đi

Chỉ một giây sau, hai người cùng biến sắc...

61. Chương 61: Ngoài Ý Muốn

“Chờ một chút...” Tiểu Nhược vừa gọi Amaris đang muốn rời đi, vừa lấy tay ôm bụng, nói với giọng kiên định: “Bất kể cô với Hạo Ngôn có quay lại với nhau đi chăng nữa, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ con tôi, không bao giờ.” Đúng vậy, cho dù việc bọn họ quay lại với nhau khiến cho cô đau lòng không thể diễn tả bằng lời, nhưng tiểu bảo bối trong bụng cô là vô tội, cô sẽ không thể nào nhẫn tâm giết chết một sinh mệnh nhỏ bé dù chính cô cũng chưa chăm sóc tốt được cho chính mình.

“Cái gì?” Nghe những lời cô nói, Amaris không tin vào tai mình quay lại, người đàn bà này nói cái gì? Cô ta sẽ không buông tay? Nói nhiều như vậy, vẫn còn tự tin thốt ra những lời như vậy thì nên nói thế nào nữa đây, nói cô ta đừng cảm hay ngốc nghếch? Amaris ở trong lòng khinh thường cười lạnh.

“Tôi nói tôi sẽ không buông tay!” Tiểu Nhược nói lớn thêm một lần nữa.

“Cô...” Vốn vẻ mặt Amaris đang hờ hững nhưng nhìn thấy Tiểu Nhược như thế, cô ta tức giận tới mức chẳng còn quan tâm đến hình ảnh thực nữ của mình, xoay người trong chớp mắt, kéo lấy tay Tiểu Nhược, hung hăng đẩy Tiểu Nhược ngã xuống, nhưng dường như thế còn chưa đủ, cô ta vừa quát tháo Tiểu Nhược vừa dùng sức đè lên cô thật mạnh.

“Dừng lại...” Tiểu Nhược cố gắng giãy dụa, đầu cô đau tới mức muốn ói, cô dùng tất cả sức mạnh đứng lên, vẻ mặt trắng bệch. Nếu cô ta không buông cô ra, cô sẽ...

Nhưng cũng có thể dễ dàng nhận thấy Amaris lúc này đang bị tức giận bao phủ, cũng không quan tâm đến Tiểu Nhược. Trong đầu cô ta bây giờ chỉ có một ý nghĩ duy nhất là Ngôn của cô sắp bị người đàn bà này cướp đi. Không, cô sẽ không để như vậy, không thể để chuyện đó xảy ra.

“Không...” Tiểu Nhược khó khăn lên tiếng, có cảm giác như đường khí trong người bay đi hết, cô cảm thấy thực khó thở, cô lấy hết sức mình đẩy Amaris ra, thoát khỏi sự kiềm chế của cô ta, khó khăn xoay người, nhanh chóng rời khỏi Amaris đang giống như kẻ điên này. Nhưng thật không thể ngờ được, ngay lúc cô vội vàng rời đi, Amaris thấy cô muốn bỏ chạy thì điên cuồng vươn tay nắm lấy tay cô, thậm chí còn đưa chân ra gạt chân cô.

“Huyech...” một tiếng, Tiểu Nhược ngã ngay trên sàn nhà trơn bóng, Đau đớn truyền khắp toàn thân, nhất là ở phần bụng cô cảm thấy được rõ ràng nhất. Tiểu Nhược bất an lấy tay sờ xuống người mình, cúi đầu nhìn chỉ thấy một dòng máu đỏ tươi đang chảy dọc bắp đùi cô. Trong giây lát, cô quên mất phải hét lên, quên mất đau đớn, chỉ biết ngơ ngác nhìn dòng máu đang chảy xuống. Nghe tiếng động, Di Vương vội vàng chạy tới, trông thấy tình cảnh này bà kêu lên thất thanh:

“Thiếu phu nhân ngã rồi!”

Ngẩng đầu nhìn thấy tiểu thư Amaris đang đứng một bên, bà cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ vội vàng gọi xe cấp cứu. Phòng khách hỗn loạn, mọi người chứng kiến cảnh này đều luống cuống hết cả lên.

Amaris nhìn vết máu trên mặt đất, rồi lại nhìn người phụ nữ vừa bị chính mình đẩy ngã xuống kia, cánh tay vẫn còn chưa buông xuống, sợ hãi đến ngây người. Cô biết rõ lần này mình đã gây họa, cô biết đứa bé trong bụng người phụ nữ này đã không còn, chỉ với một cú ngáng chân kia đã không. Nhưng như vậy không phải cũng tốt sao, con của cô ta rút cục cũng không còn. nhưng chưa kịp hờ hững với niềm vui này trong thâm tâm cô có một loại dự cảm bất an như sau lưng có con mãnh thú và dòng nước lũ đuổi tới, cô vội vàng chạy về phía cửa lớn, cô đã giết người!—

“Không, tôi muốn cứu con tôi...cứu con tôi...con tôi...” Trước khi Tiểu Nhược ngất đi, cô chỉ biết van xin họ cứu con cô, phải cứu đứa bé, con của cô, cô chỉ biết dùng hai tay dính đầy máu ôm lấy bụng, hi vọng máu sẽ không chảy nữa, không chảy nữa.

“Thiếu phu nhân, không có việc gì, nhất định là không việc gì đâu...” Di Vương một bên rơi nước mắt, một bên chăm sóc thiếu phu nhân. Trên đường tới bệnh viện, nước mắt thiếu phu nhân không ngừng chảy ra, miệng thì liên tục lẩm bẩm “Cứu đứa bé!”. Bà thấy mà trong lòng thực xót xa.

Chuyện gì xảy ra với đứa bé đây!

62. Chương 62: Mất Mát

Thẩm Hạo Ngôn nhận được điện thoại của quản gia liền chạy tới bệnh viện, Tiểu Nhược còn đang trong phòng cấp cứu, hắn nhìn chăm chăm vào chiếc đèn treo trên phòng cấp cứu, nó vẫn liên tục sáng như thế, cả người hắn vẫn còn rất khiếp sợ

Vừa rồi quản gia nói gì, Tiểu Nhược sảy thai, cô ấy sinh non? Cô ấy mang thai? Hắn đã được làm ba? Thật là trên người, tại sao lúc cô ấy mang thai hắn lại không biết, đến khi hắn biết rồi thì cô lại bị sảy thai? Một đồng câu hỏi như một mớ bòng bong đang hiện ra trong đầu hắn, làm cho hắn cảm thấy rối rắm, rất lâu sau hắn mới lên tiếng hỏi dì Vương:

“Dì Vương, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” dì Vương ở nhà, chắc chắn biết chuyện của Tiểu Nhược.

Hắn cố hỏi người khác, nhưng mọi người xem hắn như một tội nhân, không ai thèm liếc hắn lấy một cái, căn bản không để một ông chủ như hắn vào mắt, làm cho hắn muốn nóng lòng muốn biết sự việc chỉ có thể giương mắt nhìn, bất đắc dĩ mới câu cứu tới dì Vương, dù gì, dì ấy cũng chăm sóc hắn từ nhỏ tới lớn, bà ấy cũng giống như người mẹ thứ hai của hắn. chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu. Nhưng dì Vương lại dùng loại ánh mắt lên án, không tình nguyện nói cho hắn:

“Hừ, thiếu gia, người hiểu rõ nhất phải là cậu chứ, rốt cục cậu làm gì- thiếu phu nhân thật đáng thương mà”, dù cho hắn là chủ thì bà cũng phải trút giận thay cho thiếu phu nhân. Thẩm lão phu nhân, khi biết rõ cô ta đẩy Tiểu Nhược, làm cho con dâu bà sảy thai, liền bị ngắt xỉu, bây giờ bà đang ở trong bệnh viện đếm từng giây từng phút một, thì gặp con trai bà, bà tựa như nhìn thấy kẻ trộm liền đem hắn đánh chạy ra khỏi phòng bệnh

“Đáng chết..” tay hung hăng đập lên bức tường, máu từ bàn tay theo vách tường chảy xuống- nhìn đã thấy giết mình, dì Vương nhìn thấy không khỏi đau lòng xót xa:

“Thiếu gia, đừng như vậy...”

“Tôi làm gì sai sao...?” Dì Vương định mở miệng nói gì đó, nhưng nhìn thấy hắn như vậy không đành lòng liền nhịn xuống, bà muốn hắn tự giải quyết vấn đề, lỗi mình làm ra thì chính mình phải sửa chữa, mặc dù họ rất muốn thay thiếu phu nhân rút giận nhưng... Thẩm Hạo Ngôn lần đầu tiên trong đời bị mọi người xa lánh, ngay cả người thân cận nhất bên cạnh mình, hắn quay người, đi về phía phòng cấp cứu, hắn nôn nóng đi đi lại lại như muốn dẫm nát hành lang phòng cấp cứu

“Xin lỗi, cho hỏi ai là người nhà của bệnh nhân Bạch Tiểu Nhược” Đang lúc ấy thì phòng cấp cứu mở ra, một vị y tá vội vã đi ra hỏi

“Là tôi, tôi là chồng của cô ấy..” lần đầu tiên hắn thấy tiếng ‘chồng’ lại thuận miệng đến vậy

“Bệnh nhân đang trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm, đứa bé không giữ được, nhất định phải giải phẫu, nếu không người mẹ cũng gặp nguy hiểm, nếu đồng ý xin hãy ký vào bản cam kết” Đưa ra tờ giấy giải phẫu, Thẩm Hạo Ngôn nhận lấy tờ giấy, hai tay hắn run run, y tá thấy hắn do dự liền nói:

“Bệnh nhân không chịu hợp tác, chỉ muốn giữ lại đứa bé, không chịu ký tên nhưng như thế này thì người mẹ cũng gặp nguy hiểm...” vị y tá chưa nói hết câu Thẩm Hạo Ngôn liền đặt bút ký tên, vị y tá nhanh chóng cầm giấy đi vào phòng mổ, cửa lại đóng vào lần nữa.

Thẩm Hạo Ngôn nhìn cửa dần khép lại, tâm hắn như chìm trong băng giá, hắn làm cha, nhưng chỉ trong nháy mắt, trong chớp nhoáng, hắn lại phải đích thân kết thúc sinh mạng của con mình, hắn nhìn hai bàn tay mình, chính hai bàn tay này đã kết thúc sinh mạng con hắn, như một con dã thú hắn đau đớn gầm lên, hai tay lại hung hăng đánh lên tường.

“Đừng mà.. không cần như vậy, tôi muốn giữ lại con,..con ơi, bác sĩ, cầu xin ông xin ông..cứu con tôi..”nhìn vị bác sĩ cho cô xem chữ ký đồng ý mổ, lòng của cô như chết đi, hắn không cần con, đúng vậy, hắn không cần con.. cô làm như không thấy chữ kia, cầu xin bác sĩ cứu con cô. Bác sĩ gây mê đến đúng lúc tiêm một liều thuốc gây mê, thuốc mê phát huy công hiệu ngay lập tức, ý thức Tiểu Nhược dần mờ hồ, trong

miệng cô vẫn còn lẩm nhẩm” Cứu con tôi”, nước mắt cô không ngừng chảy ra, thấm ướt chiếc gối cô nằm, một bên kia, các bác sĩ, ý ta nhìn thấy cảnh này cũng không kém phần xúc động, nhưng sau đó, họ trấn tĩnh lại, chuẩn bị giải phẫu.

Mơ hồ, Tiểu Nhược có cảm giác đau lòng, con cô đã mất, cô mất đi một đứa con, mất đi một tiểu sinh mệnh, mất đi tư cách làm mẹ. Đều do cô không tốt, không thể bảo vệ tốt đứa con mình: “ Con yêu, tha thứ cho mẹ..” cõi lòng cô tan nát, oán than trời đất, vô lực nhìn con cô rời xa...

63. Chương 63: Một Mặt Khác Của Người Đàn Ông Lạnh Lùng

Rất lâu sau đèn phòng phẫu thuật mới tắt, bác sĩ đẩy cửa bước ra nói:

“Thẩm tiên sinh, cuộc phẫu thuật rất thành công, phu nhân chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể xuất viện, nhưng hiện tại thể chất của người bệnh khá suy yếu, cần phải nghỉ ngơi nhiều, mọi người chú ý đừng quấy rầy người bệnh quá lâu, nếu có chuyện gì cứ đến tìm tôi—còn nữa, đứa bé sau này có thể có lại.”

Bác sĩ cẩn thận dặn dò, sau cùng còn nói một câu, ông chưa từng thấy đôi vợ chồng nào lại yêu con đến vậy.

“Cảm ơn bác sĩ.” Sau khi nói lời cảm ơn với bác sĩ, Thẩm Hạo Ngôn vội vàng vào phòng bệnh của Tiểu Nhược. Trên giường bệnh, Tiểu Nhược đang truyền dịch, hai mắt khép lại, bàn tay không bị truyền dịch giờ phút này đang nắm thật chặt. Thẩm Hạo Ngôn đi tới, ngồi bên cạnh giường bệnh nhìn gương mặt tái nhợt của cô chợt cảm thấy đau lòng, đôi tay dày rộng ấm áp run run cầm lấy đôi bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô đưa lên miệng hà hơi, cố gắng truyền cho cô một chút hơi ấm.

“Mèo nhỏ, em ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho thật tốt— bé con nếu muốn thì vẫn có thể có lại.” Đối với đứa con vô duyên với hắn, mặc dù hắn chưa nhìn thấy mặt nhưng khi con mình mất đi, người làm cha như hắn cũng cảm thấy như bị cắt đi một phần thân thể, dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lại rất rất đau. Thế nhưng hắn không muốn vì vậy mà đánh đổi lấy tính mạng của cô, con cái nếu muốn còn có thể có lại. Cho nên khi ký vào giấy cam kết phẫu thuật hắn không một chút chần chừ. Mặc dù hắn rất cần người thừa kế nhưng hắn tuyệt đối không vì thế mà đánh đổi tính mạng của cô dù biết rằng cô sẽ oán trách hắn, vừa rồi bác sĩ nói cho hắn biết cô ngay cả khi mơ hồ cũng không chịu từ bỏ đứa bé.

Trên gương mặt cương nghị của hắn tràn đầy lo lắng, đôi lông mày nhíu lại, đưa tay lên mặt cô nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt không ngừng trào ra, động tác của hắn nhẹ nhàng như đang nâng niu một báu vật, “Đừng khóc! Con còn có thể có lại, chỉ cần em bình an là được—“ Bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô như đang dỗ một đứa trẻ, nếu như giờ này có người xông vào nhất định sẽ nghĩ mình đang gặp quỷ, thì ra cũng có ngày người đàn ông lạnh lùng này có thể dịu dàng như nước vậy. Cho dù Tiểu Nhược đang ngủ say nhưng dường như cô vẫn có thể cảm giác được hắn đang an ủi mình, nước mắt từ từ ngừng chảy, chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của cô trong giấc ngủ.

Mặc dù trước đây hắn xem nhẹ cô, bọn họ- hai người căn bản không thể tìm được tiếng nói chung, hắn thừa nhận hắn coi trọng sự nghiệp hơn cô, đây là chuyện không thể nào thay đổi bởi vì hắn không tin vào tình yêu, kể từ sau chuyện buồn trong quá khứ, phụ nữ đối với hắn bất quá chỉ là đồ vật bên cạnh hắn kiêm người có nhiệm vụ duy trì nòi giống. Nhưng chỉ đến khi gặp cô, dù công việc bận rộn như thế nào nhưng trong đầu hắn luôn có hình bóng của một người con gái tuy vẻ ngoài yếu đuối nhưng bên trong lại rất kiên cường cố chấp, người con gái này không tốn nhiều công sức mà nắm giữ được hắn, càng ngày hắn càng nghĩ đến cô nhiều hơn. Nhưng trong đời hắn chưa từng chịu khuất phục trước ai, dù hắn đã cố ý coi thường cô, hành hạ cô, làm cô tổn thương nhưng hắn cũng không thể lừa dối được chính bản thân mình.

Hắn quyết định nhân cơ hội này dành lại quyền làm chủ. Ngày mai, hắn sẽ cho cô biết quyết định này của hắn. “Em là của anh, nhất định là của anh-“ Hắn kẻ sát vào bên tai cô thì thầm. Đây là lời thề của hắn dành cho cô trong lúc cô vẫn còn đang mê man, đương nhiên là Tiểu Nhược cũng không thể nghe được.

Cả một đêm Thẩm Hạo Ngôn ngồi canh chừng trước giường bệnh của Tiểu Nhược, chốc chốc lại nhìn bình truyền dịch, duy nhất chỉ có đôi bàn tay vẫn nắm chặt lấy đôi tay nhỏ bé của cô mà sưởi ấm, lâu lâu lại nói

mấy câu an ủi xen lẫn trách cứ chính mình, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nếu như giờ phút này Tiểu Nhược tỉnh lại hẳn nhất định sẽ bĩu môi mà nói với hắn như vậy.

Nhưng Thẩm Hạo Ngôn chưa kịp thực hiện lời hứa của mình thì khi trời còn chưa sáng hắn đã nhận được điện thoại của công ty, mạng dữ liệu của công ty bị người ta tấn công. Nếu như hắn biết hắn vì chuyện này mà bỏ lỡ cái gì, hẳn nhất định sẽ tự tay làm thịt cái kẻ phá nhiều kia, bởi vì hắn bỏ lỡ thời khắc lúc Tiểu Nhược tỉnh dậy, cũng là hắn đã bỏ lỡ mất cô.

64. Chương 64: Trái Tim Băng Giá

Sau khi Thẩm Hạo Ngôn rời đi không lâu, Tiểu Nhược chậm rãi tỉnh lại, khi cô mở mắt ra, đôi mắt vô thần nhìn chăm chăm lên trần nhà, cô sợ hãi đưa tay sờ lên bụng mình khẽ vuốt, nỗi đau lại trào lên, cô biết rõ ở nơi đó đã từng tồn tại một sinh mạng nhỏ bé, mới chỉ hôm qua thôi, cô còn cùng nó tâm sự thế mà hôm nay... nó đã lặng lẽ rời bỏ cô, cô không cho phép, không cho phép—bàn tay cô nắm chặt ga giường màu trắng, cố gắng kiềm chế bản thân mình, cô gắng không cho mình khóc ra tiếng, nhưng cảm giác đau khổ đó, cảm giác tuyệt vọng đó cô không thể nào chịu được, bờ vai run run như tiết lộ nỗi đau của cô, những giọt nước mắt đã không kiềm chế được nữa, từng giọt từng giọt trào ra thành tiếng nức nở.

Đúng ra con của cô có thể giữ lại, cô biết rõ chỉ cần không kí vào giấy đồng ý phẫu thuật thì tốt rồi, là hắn, hắn đã kí, hắn thật sự không muốn đứa bé. Là hắn, phải, chính hắn đã giết con của hai người— tâm trạng cô lúc này cực kì kích động, che giấu mình dưới chăn rồi khóc lớn riêng! Nhưng cô lại không biết được rằng, trong hoàn cảnh ấy Thẩm Hạo Ngôn không có lựa chọn nào khác, đứa bé kia căn bản không thể giữ lại nữa, nếu tiếp tục giữ lại đứa bé sẽ nguy hiểm đến tính mạng của cô, mà điều này hắn không bao giờ thỏa hiệp, chỉ là cô không biết...

Dì Vương cùng Thẩm lão phu nhân vừa bước qua cửa liễn nhìn thấy bộ dáng đau thương của Tiểu Nhược— đem chăn che kín mình lại, việc cô cố gắng đè nén tiếng khóc của mình không có tác dụng, tiếng khóc nức nở ấy vẫn bay vào trong tai của hai người vừa bước vào kia, dù sao họ đều đã từng làm mẹ, tất nhiên có thể hiểu được cảm giác của Tiểu Nhược lúc này, dì Vương khổ sở gạt đi từng giọt nước mắt, Thẩm lão phu nhân ngồi trên xe lăn cũng lấy khăn chấm chấm nước mắt. Bà nhìn dì Vương có ý bảo đẩy bà tới bên giường Tiểu Nhược.

Duỗi đôi tay mà chỉ qua một đêm đã gầy gò, nhăn nheo, vỗ vào tấm chăn bông:

“ Tiểu Nhược, không sao cả, con từ từ lại có, ngoan...”

Thẩm lão phu nhân cũng nghẹn ngào, có trời mới biết bà mong đợi đứa bé này như thế nào, sau khi biết Tiểu Nhược mang thai, bà vui mừng giống như một đứa trẻ, bà vui như chính mình được làm mẹ vậy, bà hưng phấn gọi bạn bè đi mua sắm, đến cửa hàng nào bà cũng mua quần áo sơ sinh, quần áo trẻ con, nôi, tất... còn mời người chuyên bố trí phòng cho trẻ nhỏ, bởi vì không biết là bé trai hay bé gái nên mọi thứ đều chuẩn bị hai phần, một cho bé trai, một cho bé gái, hơn ai hết bà là người vui vẻ nhất, thế mà hết lần này tới lần khác bị gọi cho một gáo nước lạnh, nguyện vọng của bà cuối cùng cũng tan thành mây khói, hỏi làm sao mà bà chịu được đây?

Tiểu Nhược nghe tiếng mẹ chồng, lắc lắc đầu, mở miệng phản bác:

“ không có nữa, mẹ ơi, không thể nào có nữa.. bởi vì căn bản anh ấy không muốn có con...chỉ cần không phải là con của con, không phải do con sinh ra, anh ấy nhất định sẽ muốn, trước kia là bắt đực dĩ, hiện tại đã có cơ hội nên anh ấy mới kí vào tờ giấy đó, nhất định là như vậy..” cô vừa nói vừa khóc, cô khóc như chưa từng được khóc, nếu như không có cuộc nói chuyện với Amaris thì con của cô nhất định sẽ còn, mặc kệ hắn có muốn con hay không, cô cũng có thể chăm sóc tốt cho nó, chỉ là ông trời không cho cô cơ hội...

Thời gian trôi qua thật lâu, Tiểu Nhược từ trong chăn chui ra, nhìn thấy mẹ chồng đang ngồi giường bên cạnh, còn ngồi trên xe lăn, trong tâm cô nhói lên, thấy có lỗi với mẹ chồng, cô nhỏ giọng: “ mẹ...”, có lẽ khóc lâu quá nên giọng cô có chút khan khàn

“Tiểu Nhược, ngoan nào...” lão phu nhân nghiêng người, ôm lấy cô, cả hai người không ai nói với ai câu nào, chỉ yên lặng ôm chặt nhau, một già một trẻ lại khóc nức lên:

“ Xin lỗi mẹ, con...”

“ Đừng nói nữa, mẹ biết mà, mẹ biết mà...” Tiểu Nhược chưa kịp nói hết câu đã bị lão phu nhân cắt đứt.

Hai người phụ nữ, một già một trẻ an ủi nhau, đến khi Tiểu Nhược khuyên bà trở về nghỉ ngơi, cô không đành lòng nhìn một bà lão vì quan tâm mình mà mệt mỏi, hướng hồ bệnh tim của bà mới tái phát, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều, với lại, cô cũng cần yên tĩnh một chút

Sự việc lần này khiến cho trái tim của Tiểu Nhược trở nên băng giá.

65. Chương 65: Không Gặp Lại

Rốt cục trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Tiểu Nhược, cô mới buông lớp nguy trang trên mặt xuống, để mặc cho đau thương gặm nhấm tâm hồn mình. Lúc này cô cũng đã hiểu được ý tứ của anh, anh không thích cô, cũng không cần cô sinh đứa trẻ, anh thậm chí ngay cả phòng bệnh của cô cũng không buồn bước đến, thay vì khiến cho tất cả mọi người không vui như vậy, vậy chi bằng – - chi bằng – -

Rời đi thôi – -

Đầu tiên là phải xuất viện, thế nên cô kiên trì muốn ra khỏi bệnh viện, mẹ chồng cô – Thẩm lão phu nhân lại kiên quyết không đồng ý, ngay cả mẹ đẻ cô khi biết là cô bị sẩy thai cũng chạy tới hầm canh gà cho cô bồi bổ, bọn họ muốn để cho cô nằm viện vài ngày nữa, đợi cơ thể hoàn toàn bình phục rồi mới tính những chuyện khác, mẹ chồng cô rất quan tâm còn nói với cô một câu khiến cho cô cảm thấy mũi lòng:

“Sẩy thai cũng giống như một lần sinh con, rất tổn hại sức khỏe, không chăm sóc bản thân tốt, về sau có thể rất nguy hiểm – -”

Cứ như vậy, cô bị buộc ở lại bệnh viện, hơn nữa bọn họ còn thay nhau tắm bổ cho cô khiến cô không khỏi nghi ngờ mình sẽ bị vỗ thành con heo béo mất!

Mọi việc cứ như vậy diễn ra, tuy không có sự kiện gì đặc biệt nhưng lại khiến cho mọi người không ngừng lo lắng. Tiểu Nhược càng ngày càng trở nên càng an tĩnh, trừ những lúc bọn họ nói chuyện cùng cô thì cô mới trả lời, còn lại căn bản là thực thi chính sách im lặng là vàng một cách rất nghiêm túc, hại bọn họ vô cùng lo lắng phải mời bác sĩ điều trị trực tiếp đến hỏi xem rốt cục là đã xảy ra vấn đề gì, kết quả lời của bác sĩ nói ra khiến bọn họ càng thêm phiền muộn.

“Đây là biểu hiện rất tự nhiên, có vài người sau khi bị tổn thương lớn, sẽ để lại vết thương trong lòng họ, mức độ chữa lành có thể khác nhau, có một số người sẽ qua rất nhanh, nhưng có một số người rất khó thoát khỏi, càng ngày tình trạng sẽ tồi tệ thêm, thậm chí hình thành chứng trầm uất. Thế nên người nhà phải tích cực quan tâm tới bệnh nhân, cố gắng hết sức giúp cô ấy vượt qua – -”

Thế nhưng cho dù bọn họ nghĩ đủ mọi loại biện pháp cũng không thể khiến cho cô nở một nụ cười, thậm chí bọn họ còn sắm vai hề trong vở hài kịch thế mà cô cũng không chịu hợp tác. Mọi người lại là một hồi bàn bạc, nhưng rồi cũng đành bó tay.

Tất cả mọi người đều không biết cô đang suy nghĩ những gì, cô thường xuyên nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, thi thoảng lại viết cái gì đó lên quyển sổ luôn mang theo bên mình. Phần lớn thời gian, đều đắm chìm trong thế giới của riêng cô, một thế giới lặng lẽ và an tĩnh.

Trong lúc này, Thẩm Hạo Ngôn nhận không được vợ vả trở về muốn nhìn cô một lát, xác định cô hiện giờ có khỏe hay không, hần nhận được tin nhắn của dì Vương nói rằng cô đã tỉnh lại, mặc dù dì Vương nói xong cực độ không muốn, nhưng là nghênh đón hần là cửa phòng đóng chặt, đã nắm theo đuôi mà đến y tá hỏi, người nào cũng bảo không thấy cô, nhìn hần kiên quyết muốn xông vào, y tá mới lại khó xử nói ra:

“Ai cũng có thể vào nhưng trừ anh ra!”

Thẩm Hạo Ngôn chỉ cảm thấy dây cung rất căng trong đầu mình đột nhiên bị chặt đứt. Hắn không tin mấy chuyện tà ma nhưng chẳng nhẽ hắn gặp quỷ sao, hắn đã làm chuyện gì có lỗi với cô, tại sao lại đối xử với hắn như vậy!

“Được Bạch Tiểu Nhược, anh đi – -”

Cầm giận đấm mạnh xuống cửa phòng bệnh, xoay người rời khỏi bệnh viện. Lòng tự trọng mãnh liệt khiến cho hắn không chịu nổi sự cự tuyệt như vậy, bộ dáng tức giận đến muốn giết người, ngay cả mấy cô y tá cũng phải chạy tán loạn – - chết tiệt! Mọi chuyện đều rối tinh rối mù cùng lúc, nếu như hắn đoán không sai, chuyện cơ sở dữ liệu mật bị tấn công là do “Nó” ra tay, rất nhanh, hắn sẽ làm cho “Nó” không chỗ nào để trốn. Chỉ chuyện này đủ hắn sứt đầu mẻ trán rồi, cô gái nhỏ này thế nhưng lúc này lại tỏ ra cáu kỉnh, hắn nhất định phải để cho trợ lý Lý điều tra rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện chết tiệt gì, hắn chịu đựng đủ rồi mà vẫn chẳng hay biết gì cả!

Tiểu Nhược tránh ở bên trong cứ ngỡ rằng anh sẽ kiên trì xông vào thêm lần nữa, cô cảm nhận được hiện tại anh nhất định là đang rất tức giận, nhưng mà anh có gì phải tức giận đây, người làm chuyện sai không phải là anh sao, người nên tức giận phải là cô mới đúng. Anh còn tới nơi này làm cái gì, là tới xác nhận đứa trẻ có đúng là đã mất hay không sao, có thể ảnh hưởng tới sự tái hợp giữa anh và?! Nếu như là thế, vậy thì không cần, cô có thể rất rõ ràng nói cho anh biết, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng bọn họ, sẽ không bao giờ.

“Nếu như là muốn tới đây để ly hôn.”

Có một tiếng nói nhỏ vang lên trong đầu cô, nhưng là rất nhanh, cô đột nhiên nở nụ cười, điều này cũng không còn quan trọng nữa, không cần anh phải đến tận nơi, cô cũng sẽ làm như vậy, bởi vì cô đã chuẩn bị kỹ càng, hiện tại không quan trọng như vậy, dù cho biết rõ lúc trước vì cái gì cùng anh kết hôn, sự tùy hứng của cô lúc này chỉ làm tổn thương cha mẹ, cũng sẽ mất đi chỗ dựa lớn là Thẩm gia, nhưng cõi lòng tan nát, cũng không cách nào bù đắp được, thay vì cả hai người đều thống khổ ràng buộc, như vậy để cho cô chủ động trước, sau đó rời đi – -

Ly hôn – - từ nay về sau không gặp lại, cũng không bao giờ còn thấy nhau nữa

66. Chương 66: Chạy Trốn

Trong khoảng thời gian cô nằm viện, cô liên tục tìm cơ hội bỏ trốn, nhưng không như mong đợi của cô, mẹ chồng cùng dì Vương thay phiên nhau chăm sóc, canh chừng cô, khiến cho cô có cảm giác mình như người vô dụng, làm gì đi đâu cũng có người theo dõi.

Cho dù cô muốn đi ra ngoài, cũng có lái xe theo sát, muốn mẹ chồng cô không theo cô hay muốn rời khỏi tầm mắt của hai người họ quả thực còn khó hơn lên trời.

Nhưng nếu một người mà đã muốn ra đi, dù cho có bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu ngăn trở cũng không thể cản nổi- Tiểu Nhược là người như vậy. Giờ phút này cô như một con sói khôn ngoan, từng giây từng phút đều nghiên cứu phương án chạy trốn.

Mà có lẽ ông trời cũng chiều lòng người đã tạo cho cô một cơ hội tốt như vậy.

Hôm đó, cô vốn không muốn bước chân ra khỏi cửa mà trên thực ra từ sau khi xuất viện cô cũng rất ít khi bước ra khỏi cửa phòng, một ngày của cô trôi qua chỉ bao gồm 2 việc: ăn và ngắm trời đất. Nhưng hôm đó bất ngờ là Đằng Phong đến tìm cô, trên thực tế, là cô lợi dụng anh.

Đằng Phong- là một người rất cởi mở, gần gũi chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, tiếng nói của anh lớn đến nỗi Tiểu Nhược đang ở trong phòng vẫn có thể nghe thấy, cô len lén mở cửa, đứng trên cầu thang nhìn xuống, chỉ có một mình anh? Cô trở lại phòng ngủ, đem cái túi nhỏ- thật sự là rất nhỏ, đồ của cô không nhiều lắm, thứ cô muốn mang đi chỉ có chiếc túi này. Cuối cùng, cô đến học tủ đầu giường, lấy ra một xấp

giấy gì đó, trong mắt cô thoáng hiện lên một tia đau đớn, dù cô không muốn dùng phương thức này để kết thúc nhưng....Bước chân cô nặng trĩu như đeo chì, dường như khoảng cách từ phòng cô đến thư phòng dài thêm ra. Thật là nực cười khi cô lại dùng cách này để kết thúc quan hệ của hai người, chấm dứt một cuộc hôn nhân mờ mịt này.

Khi cô cầm túi xách bước xuống lầu, cổ chùng ra nụ cười tiêu chuẩn nhất, cất tiếng chào hỏi Đăng Phong. Đăng Phong cũng vì cô mà đến, anh cũng có nỗi khổ riêng a, anh đường đường là bác sĩ ngoại khoa thế mà giờ lại trở thành bác sĩ tâm lý:(, lại còn phải chữa bệnh cho vợ của người nào đó; mà cũng bởi cái câu nói cầu khẩn của ai kia nên anh phải hấp tấp chạy tới đây. Nếu anh không có cảm tình với cô gái nhỏ này thì dù có chết anh cũng không thêm để ý.

Vì thế, khi Tiểu Nhược chủ động nói muốn ra ngoài cho khuây khỏa, anh liền vui vẻ đồng ý, ngay cả mẹ chồng, cả dì Vương đều tán thành, nhanh chóng đuổi họ đi. Tiểu Nhược kín đáo quan sát nơi này lần cuối, ra đi không một lời từ biệt, ít nhất nơi này cũng đã để lại cho cô nhiều kí ức, chỉ có một điều rằng cuộc đời này cô sẽ không bao giờ trở về nơi này nữa...

Trên đường đi, hai người gặp một công viên nhỏ, Tiểu Nhược nhìn ánh mắt sững sờ của Đăng Phong, nhỏ nhẹ gợi ý muốn xuống chơi:

“Cô...công viên? Không phải chứ...” còn muốn vào chơi ư, anh không ngờ cô lại có những sở thích trẻ con như vậy, vừa định nói gì đó nhưng thấy không lịch sự cho lắm, nên đành nuốt vào bụng. Tiểu Nhược bật cười khanh khách, tự động đi vào mua vé, Đăng Phong bất đắc dĩ cũng đi vào theo.

Anh hối hận khi bước vào khu trò chơi này, bởi vì cái xe cáp kia, lúc đi vào mặt anh còn hồng hào thế mà đến khi bước ra lại trắng bệch mặt cắt không còn giọt máu

“Tôi không xong rồi, tôi đi uống nước đã...” Anh tùy tiện vẫy vẫy tay với Tiểu Nhược, đi đến cửa hàng bách hóa bên cạnh, trời ơi, chân anh vẫn còn run nhá!

Tiểu Nhược nhìn bóng lưng anh liêu xiêu, chợt dạ cười cười, ở trong lòng thầm xin lỗi anh, bởi vì anh là người tốt, bởi vì cô đã lợi dụng anh. Đăng Phong- Tôi nhất định sẽ không quên ơn anh.

Không hề lưu luyến, cô bước đi về phía ngược lại, nắm chặt túi xách, trong lòng có chút đau khổ. Cô đã chuẩn bị kĩ cho chuyến đi này, cô rất thích châu Âu, cô muốn đến Paris. Ở nơi đó có Jane, người cô đã mấy lần gọi điện tâm sự, Jane vô tình biết được ý định của cô, có nhã ý mời cô vào công ty cô ấy, trước kia cô cũng không để trong lòng, lần này cô chủ động gọi điện đề nghị với Jane, Jane liền đồng ý ngay lập tức, nói cô sớm thu xếp công việc rồi bay sang đó. Chỉ là có chút đau lòng, ba mẹ biết cô đi mà không một lời từ biệt chắc là sẽ đau khổ lắm, cô thật là bất hiếu, lớn đến từng này rồi mà vẫn khiến ba mẹ phải quan tâm lo lắng cho mình. Nhưng cô tự hứa với lòng rằng: khi cô bình tâm, khi mọi chuyện trôi qua, cô sẽ quay trở lại.

Ông trời hình như cũng muốn tiễn một con người sắp đi xa như cô- mưa đột nhiên xối xả, Tiểu Nhược không đem theo áo mưa nên ướt sũng như chuột lột.

Lúc này, cô cũng chẳng có tâm tình mà tìm chỗ trú mưa, cô bước đi cô độc trong màn mưa lạnh giá, cô bước đi trong vô thức, chẳng biết mình nên đi đâu về đâu, cô đành đến khách sạn thuê phòng. Ngày đó, trong căn phòng xa lạ, cô đã khóc đến tận tâm liệt phế. Cô không biết tại sao mình khóc, tại sao tâm mình lại đau đến vậy, cô đau vì cuộc hôn nhân trên giấy tờ ư? Đau vì đứa con chưa thành hình kia ư? Hay đau vì một người nào khác...

Bất luận là vì lý do gì, cô chỉ có thể làm một người con lưu lạc nơi xứ người, lẩn trốn tất cả – chịu cảnh ly hương, phiêu bạt

67. Chương 67: Không Thể Tiếp Nhận Sự Thật

Hôm đó, Đăng Phong sau khi uống nước xong tinh thần mới ổn định lại một chút. Nhưng ngay khi anh vừa hoàn hồn đi đến chỗ cô thì đã không thấy bóng dáng cô đâu. Anh thầm nghĩ chắc cô đi chơi trò gì đó gần

đây nên đi tìm xung quanh. Nhưng đi cả một vòng lớn, đến lúc người ta đóng cửa cũng không thấy bóng dáng cô đâu. Anh định gọi điện thoại di động cho cô nhưng lại không biết số, lại vừa lo sợ nên không dám gọi cho cái tên sư tử hung dữ kia nên đành phải đi tìm người trước, tránh làm ồn lớn chuyện.

Lái xe trên đường không tìm được người, anh nghĩ cũng không có thấy cô có chỗ nào không ổn, hay là cô về nhà rồi. Gọi điện về nhà, dì Vương nhận điện thoại, anh mờ mịt hỏi: “Tiểu Nhược đã về nhà chưa?”

Bên kia dì Vương ngạc nhiên đáp: “Cô ấy chưa trở về, không phải cô ấy cùng cậu đi ra ngoài sao?”

Anh vội vàng cúp điện thoại, dường như nghe thấy tiếng leng keng bên tai. Hay rồi, anh đưa người đi bị lạc mất, mà người đó đâu phải người bình thường, là người phụ nữ của cái tên sư tử kia. Anh lần này chắc đâu lìa khỏi cổ mắt, My God!!!

Đằng Phong ít nhiều cũng có chút sợ hãi. Thẩm Hạo Ngôn mà phát điên lên thì người bình thường mấy ai chịu được. Nhưng cô có thể đi đâu được chứ? Lẽ nào về nhà mẹ cô? Cũng có chút hợp lý, tâm lý con người là thế, khi bị tổn thương thường tìm một nơi để nương tựa, mà gia đình chính là nơi quen thuộc nhất. Tự an ủi mình một người như thế không thể nào tự nhiên biến mất được, ngày mai gọi điện thoại xác nhận lại vậy, anh cũng đã đi mấy vòng mà không thấy có một chút manh mối nên quyết định về nhà nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai tiếp tục tìm.

Sau mấy giờ làm tăng ca, Thẩm Hạo Ngôn về đến nhà, chưa kịp cởi áo khoác xuống đã được báo tin không tìm thấy Tiểu Nhược. Có lẽ vì quá mệt mỏi, anh nhất thời không kịp phản ứng, chỉ nhú mày. Chỉ đến khi người trước mặt lo sợ nhỏ giọng lặp lại câu: “Tìm không thấy Tiểu Nhược...”, tay mới vịn vào cửa của anh mới tạm dừng, nghe rõ cậu ta nói gì. Anh trừng mắt, trước sau vẫn dùng giọng trầm thấp hỏi ngược lại: “Không thấy? Nói cho tôi biết việc này là thế nào?”

Cẩn thận nhìn anh, Đằng Phong biết rõ, cậu ta càng dùng giọng nói bình thản thì nghĩa là đang rất tức giận, hơn nữa là đang ở mức cực kỳ nguy hiểm. Anh chỉ biết nuốt nước miếng, kiên nhẫn kể lại mọi chuyện, sau cùng còn nói thêm một câu: “Cô ấy cũng không trở về nhà mẹ, cũng không đến nhà bạn bè, mọi người đều không liên lạc được với cô ấy, bọn họ cũng không biết cô ấy đi đâu.”

Nghe xong những lời này của anh, thần sắc của Thẩm Hạo Ngôn càng khó coi, khóe miệng co giật, Đằng Phong nghĩ anh muốn nổi giận nên cũng không dại gì ở lại chịu đựng, liền xoay người đi lên lầu. Đằng Phong nghĩ anh muốn làm cái gì, dù sao cũng phải có người chịu phạt nên cũng không suy nghĩ nhiều, nói ra một câu: “Có lẽ cô ấy buồn chán, một mình đi ra ngoài một chút, tỉnh táo rồi sẽ quay trở về thôi...” Không biết những lời đó có lọt vào tai hắn hay không, chỉ nghe cánh cửa bị khép lại “rầm” một tiếng, Đằng Phong vỗ ngực sợ hãi, may mình không phải là cái cánh cửa đó.

Không lâu sau trên lầu như có động đất, tiếng vật nặng bị ném xuống đất, âm thanh vang lên trong đêm tối ngọt ngào hết sức rõ ràng. Đằng Phong cất bước chạy lên lầu, tìm tiếng động phát ra từ thư phòng, dùng sức đá bật cửa, cảnh tượng thực sự dọa tim hắn.

Trong phòng vô cùng bừa bãi, mọi thứ đều nằm trên mặt đất, vật bằng thủy tinh, bình rượu đỏ, giá sách...Đập vào mắt anh là màu đỏ hồng trên mặt đất, không biết là của rượu hay của thứ khác. Cho đến khi lướt qua đồng hồ loạn, thấy cái tên to xác kia đang nằm trên mặt đất, anh bước nhanh tới kiểm tra hơi thở của hắn. Trời ơi! May là hắn vẫn còn sống! Anh gọi xe cấp cứu, chuẩn bị đỡ hắn dậy, lại mơ hồ nghe hắn nói cái gì mà “Tuyệt đối không ly hôn”, anh chưa kịp nghe rõ ràng thì hắn đã thực sự hôn mê bất tỉnh.

Lúc kéo tay hắn, phát hiện trong tay hắn nắm tờ giấy, anh nghi ngờ nhìn, trợn to hai mắt. Trời ơi! Đơn ly hôn?!

Chẳng trách cậu ta lại thế này, làm sao cậu ấy có thể chấp nhận chuyện này đây???

68. Chương 68: Cuộc Sống Không Có Em

Khi Tiểu Nhược bỏ đi, mọi người đều cảm thấy thật khó hiểu và đau lòng, họ không thể tưởng tượng rằng việc mất đi đứa trẻ lại khiến cho cô bị đả kích mạnh đến như vậy, thậm chí đến mức muốn bỏ đi. Ban đầu mọi người tưởng rằng cô chỉ đi đâu đó cho khuây khỏa, đến tối sẽ trở về nhưng đợi chờ con mắt cũng không thấy bóng dáng cô đâu... cô đã không bao giờ trở lại căn nhà này nữa. Thấm lâu phu nhân khi nghe tin cô bỏ đi liền ngất xỉu, trực giác khiến bà suy đoán rằng chuyện này nhất định có liên quan đến con trai của mình, vì thế khi vừa thấy mặt hần bà liền mắng cậu con trai quý tử này một trận:

“Mày lại làm gì có lỗi với Tiểu Nhược để nó phải bỏ nhà đi hả? Thằng con xấu xa này...” Bị mẹ già chất vấn, hần cũng không trả lời, chỉ âm trầm đứng đó, không thanh không sắc khiến cho lão phu nhân lại càng tức giận:

“Đừng tưởng không nói tiếng nào thì sẽ xong chuyện, đi tìm Tiểu Nhược về đây!”

Một lúc sau, lão phu nhân đợi mãi mà chẳng thấy hần phản ứng gì, bà lại tưởng “thằng con trai quý tử” của bà không muốn đi tìm con dâu về nên định dạy dỗ tiếp thì nghe thấy tiếng hần gần từng câu từng chữ, rồi lạnh lùng xoay người rời đi,

“Không cần mẹ nhắc nhở, con sẽ tự đi tìm cô ấy”

Bà chỉ còn kịp nhìn theo bóng lưng hần, rồi lẩm nhẩm nói theo: “aizz, chờ chút a...”

Hần nhất định sẽ phải tìm được cô, hỏi cho rõ ràng rốt cuộc là chuyện chết tiệt gì đang xảy ra....

Hôm đó, hần mệt mỏi cực độ, công việc mấy ngày qua chất cao như núi, hần rốt cục cũng giải quyết xong, đem công ty trở lại quỹ đạo bình thường. Tâm tình thoải mái, nhanh chân về nhà vừa đi vừa nghĩ đến thân hình bé nhỏ kia, hần muốn ôm cô một cái thật chặt, hôn nhẹ cô một cái, thế nhưng khi vừa bước chân vào cửa nhà lại nhận được tin cô bỏ nhà đi.

Hần cứ nghĩ là bọn họ chỉ trêu đùa hần thôi, cũng không ngờ rằng khi bước vào thư phòng hần lại thấy tờ đơn li hôn để trên bàn! Lúc này, hần như phát điên lên, cái gì có thể đập, có thể ném hần đều ném đi cả, hần cũng không biết cảm giác lúc đó là phần nộ hay bị thương nữa, hần chỉ cảm giác tim mình như bị hàng ngàn hàng vạn nhát dao đâm vào, đau— hần chỉ biết dùng cách này để giải tỏa sự mất mát, sự đau đớn trong lòng mình, cuối cùng không thể gắng gượng, hần ngã gục xuống mặt đất. Phải chăng việc Tiểu Nhược bỏ đi khiến hần thành như vậy? May thay, thân thể hần rất tốt nên chỉ phải nằm viện theo dõi vài ngày.

69. Chương 69: Gặp Lại – Ác Ma Đại Giá Quang Lâm

Hai năm sau....

Không – -” Tiểu Nhược bỗng nhiên vùng dậy, giật mình thoát ra khỏi những hồi ức cũ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên người, mà bên ngoài cửa sổ bầu trời đã là một mảng hắc ám, vô vô ngực, bình ổn lại nhịp tim rối loạn, dường như cô vừa trải qua một giấc mộng dài, giấc mộng về quá khứ rồi ren, quần quýt không chịu buông tha. Đó là vết thương cô chôn tận sâu đáy lòng, câu chuyện năm xưa đối cô là một sự đả kích quá lớn, thế cho đến giờ mỗi khi cô nhớ lại lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Nếu như nói rằng cô đã không còn hận Thẩm Hạo Ngôn nữa, căn bản chỉ là lừa mình dối người, chỉ là coi như lúc đó Tiểu Nhược là cô gái tính tình mềm yếu, chỉ biết im lặng tuyệt đối rồi lặng lẽ rời đi, sự thật cũng chứng minh cô cũng chỉ như con đà điểu rúc mình trốn tránh.

Thế nhưng hai năm sau, hần lại xuất hiện. Tiểu Nhược nhú chặt hàng lông mày nhỏ nhỏ, giống như là đang tự nói với bản thân mình: “Thẩm Hạo Ngôn, anh rốt cuộc muốn thế nào, anh tới đây làm gì, chúng ta, chúng ta đã ly hôn rồi không phải sao- -” chuyện đã qua hai năm, hần lại xuất hiện ở trước mặt cô, dùng tư thái bá đạo ép cô trở lại bên cạnh hần.

Chỉ là hắn đã quên mất, cô bây giờ sớm đã không còn là Tiểu Nhược gốc gác ngày xưa. Nếu như là cô trước đây, lúc này thấy hắn đã xuất hiện có lẽ sẽ khúm na khúm núm trước mặt Thẩm Hạo Ngôn, rồi sau đó nhanh chóng thu dọn đồ đạc tìm một nơi để chốn đi, tốt nhất là chốn đến một nơi mà Thẩm Hạo Ngôn không thể tìm được, chỉ là cô bây giờ cũng không phải cô của ngày xưa nữa, hiện tại cũng không giống nhau, bọn họ đã ly hôn rồi ...

“Thẩm Hạo Ngôn, anh không thể ảnh hưởng tới tôi, cũng không có cách nào thay tôi quyết định!” Cho nên hiện tại cô vẫn rất tốt, thoải mái nằm trên chiếc giường nhỏ của mình

Có lẽ là cô quá coi thường quyết tâm của người nào đó, người kia làm chuyện gì cũng chưa từng có đỡ nửa chừng. Cho nên nửa đêm bỗng xuất hiện tiếng chuông của chói tai, Tiểu Nhược quả thực bị dọa cho hết hồn, hai mắt mở to nhìn cánh cửa, quên mất phải phản ứng như thế nào, mà chuông cửa trước sau không ngừng vang lên, hơn nữa rõ ràng cho thấy là người nào đó đang bực mình đành trút giận lên cái chuông, vội vàng, dai dẳng mà chói tai. Chỉ có một người mới có thể nhấn chuông như vậy, bởi vì người đó quá mức bá đạo, cũng chẳng có tính nhẫn nại gì cả. Tiểu Nhược lấy tốc độ nhanh nhất nhảy xuống giường, chạy đến bên cửa, mở cửa ra, cô không muốn anh đem tất cả hàng xóm đánh thức dậy, không cần đoán cũng biết sau đó cô sẽ phải xấu hổ đến chết mất!

Đứng ngoài cửa quả nhiên là cái người đang mang bộ dáng bực mình, Tiểu Nhược đoán nếu cô chỉ chậm một bước nữa thôi, nhất định là anh sẽ trực tiếp phá cửa xông vào mất. Thân thể sợ hãi né sang một bên, khiến cho hắn dễ dàng tiến vào, đóng cửa lại. Cô vừa mới chỉ xoay người, vòng eo cảm thấy một trận căng thẳng, cả cơ thể bị xoay ngược lại, dễ dàng bị ép lên cánh cửa, cô còn chưa kịp phản ứng phả ứng gì, bong đen đã bao trùm xuống, trên môi một hồi ẩm áp, Tiểu Nhược giằng co, chỉ tiếc, không chút nào xê dịch được, người trước mặt giống như tượng đá ghim chặt cô trên cánh cửa, anh chỉ dùng một tay đã cố thể chế ngự hai tay cô bắt chéo sau lưng, hại cô chỉ có thể mở to mắt to, “Ồ ô - -” kháng nghị, cho dù cô đã từng học qua TaeKwonDo, nhưng mà ở trước mặt hắn tựa như chỉ là khoa chân múa tay đùa giỡn, không, ngay cả con mèo nhỏ gài ngựa cũng không bằng, căn bản là không thể nào thoát khỏi. Nụ hôn bá đạo thiếu chút nữa làm cho Tiểu Nhược không thở nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến mức đỏ bừng. Thẩm Hạo Ngôn khẽ lùi lại, nhắc nhở cô, “Nhắm mắt lại, nhớ hô hấp - -” chỉ một thoáng rồi lại hôn xuống, mãnh liệt không một chút nào dịu dàng. Tiểu Nhược thê, cô nghe ra được trong giọng nói của anh có vẻ giễu cợt, đáng ghét! Người đàn ông này còn để ý tới, lại còn ăn đậu hũ của cô (ăn đậu hũ: chiếm tiện nghi, sàm sỡ), lại còn cười cô, thật sự là - - buồn cười!

Thế nhưng con mèo nhỏ thì cũng chỉ là một con mèo nhỏ, dù giương nanh múa vuốt thế nào, cũng chạy không thoát khỏi bàn tay của tên thợ săn giảo hoạt. Thẩm Hạo Ngôn vừa rồi không kiên nhẫn tức giận rất cục cựa được kết quả như ý muốn, nhìn xem này cô gái nhỏ liền bởi vì bị mình hôn môi liền quên mất cả hô hấp, tâm tình của hắn là tốt rồi phải không được, hãy nói đi, cô vốn là nên tại trong ngực hắn, phải thuộc về hắn. Chẳng qua cô không chịu nghe lời lại chơi cái trò mất tích với hắn! Thật sự là quá giằng co! Nhưng cuối cùng còn không phải là lại bị hắn bắt được sao! Cho nên, hắn Thẩm Hạo Ngôn trời sinh chính là tay săn mồi lão luyện, hắc hắc, Thẩm Hạo Ngôn nở nụ cười can rở, vớ vẩn, xem em làm thế nào để đấu được với anh!

Ác ma cảm thán, ” mèo nhỏ, em rốt cục đã trở lại! Trở lại bên cạnh anh rồi - -” ác ma lần nữa rút phá mắt kiếng, thâm tình ôn nhu nỉ non!

Bị người nào đó tính kế con mèo nhỏ đáng thương vẫn còn đang giãy dụa trong lòng, không thấy được kia nụ cười bừng ngang trên khóe môi của ác ma - - cùng những lời thủ thỉ đầy thâm tình kia ~

70. Chương 70: Cuộc Sống Không Có Em

Sáng sớm những tia sáng len lỏi vào căn phòng nhỏ đánh thức Tiểu Nhược, cô xoay người, “sao lại có vẻ đau nhức nhỉ”, hai cánh tay quơ quơ trúng người đang ngủ bên cạnh.

“Uhm!” Bên cạnh lại đột nhiên vang lên tiếng rên rĩ, làm cho Tiểu Nhược đứng hình, từng cảnh từng cảnh ngày hôm qua tái hiện lại trong đầu cô như một thước phim quay chậm, vô ý nhìn qua thấy người đàn ông kia đang cau mày, miệng còn lẩm bẩm gì đó, mắt cô mở càng ngày càng to. Cuối cùng cũng bừng tỉnh cô giãy giụa nhảy ra khỏi cái chăn, muốn bước xuống giường, nhưng do quá vội vàng cô lại bị té xuống. Tiếng động ấy khiến cho người đàn ông đang ngủ trên giường bị đánh thức

Tiểu Nhược thề, nếu như tình hình lúc đó không quá tức cười thì chắc người ta sẽ tưởng cô háo sắc mất, híc. Mà cũng thương cho cái chăn bị cô xé rách kia, một nửa trong tay cô, một nửa còn lại đang nằm chễm chệ trên cặp mông của người kia, mà xem chừng nửa chăn kia cũng muốn rút xuống rồi... Tiểu Nhược chỉ có thể trợn mắt nhìn người kia lười biếng mở mắt ra, khuôn mặt hần mang chút mơ màng, không hiểu chuyện gì xảy ra đang chờ cô giải thích.. Chờ lâu không thấy cô mở miệng, hần dứt khoát lật thân, lấy

tay gối đầu, nằm nghiêng người nhìn chằm chằm cô

Tiểu Nhược chột dạ, lắp bắp nói;

“ Cái kia... cái kia...” Tiểu Nhược nói nửa ngày mà chỉ nói được hai tiếng “ cái kia”. Trong lòng cô cực kì hối hận, sao mà cô lại vô dụng như vậy, đối mặt với hần lại không nói năng được gì cả (_? _). Cô còn hùng hồn nói hần không ảnh hưởng gì đến cô thể mà bây giờ.... Nhưng quan trọng là: bọn họ bây giờ không còn bấy kì quan hệ nào nữa, làm sao lại có thể ...có thể chung chăn gối cơ chứ? Lại còn làm những việc không nên làm?

“Tại sao..tại sao lại...” Tiểu Nhược vừa cắn cắn góc chăn như trút giận lại không dám nhìn người đàn ông kia

“Uh, sao?” Người đàn ông lười hỏi một câu, giọng nói trầm trầm mị hoặc khiến Tiểu Nhược thiếu chút nữa vất tằm chăn trên người nhào tới, không thể trách cô nha, từ nhỏ cô đã bị Anime ảnh hưởng (minhmap: khu...khu Anime: Truyện tranh Nhật Bản). Người đàn ông này chỉ mới hai năm không gặp mà thay đổi nhiều quá, khiến cho cô choáng váng. Phải nhận, việc nhỏ không nhận được sẽ ảnh hưởng tới việc lớn, lời của ông cha nhất định phải học theo. Tiểu Nhược hít sâu, nín thở nói:

“ Cái kia.... Chúng ta...” không thể như vậy. Đầu cô cúi thấp đến độ sắp chạm đất, không có can đảm nói hết câu. Liếc trộm hần, nói thể nào cũng là hần sai, nhưng tình cảnh bây giờ người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ cô là làm sai chuyện gì đó, đang nhận lỗi với chồng mình.

Hơn nữa, hiện tại giữa bọn họ là loại quan hệ gì đây, hai người họ đã li hôn rồi mà, chia tay rồi mà còn cố thể như vậy sao? Nghĩ như vậy, Tiểu Nhược liền khôi phục lại sức chiến đấu, bị lấn qua lấn lại, eo đau nhức cũng phải, cô cố gắng đứng thẳng người, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nhìn hần

“ Chúng ta.. không thể.. như.. như vậy được” người cô mỗi như, cô đem lời nói xong, trong lòng nhẹ nhõm không ít

“A! sao lại không được?” vẫn giọng nói nhàn nhạt, chỉ có chữ “A” thì lông mày khẽ nhíu lên một chút.

Vì cái gì, tất nhiên là có rất nhiều lý do rồi, mấy lý do đó không thể đếm trên đầu ngón tay được, Tiểu Nhược tức muốn học máu. Cảm giác lạnh lạnh, kéo kéo miếng chăn, cô lại muốn hét lên, lấy chăn che người lại, cô này giờ không phải..., sao lại có thể chứ, âm thầm dùng sức giữ chặt một góc chăn

Tiểu Nhược bỗng nổi điên lên:

“Vì cái gì à? Anh hỏi tôi vì cái gì sao? Được, tôi nói cho anh biết, chúng ta đã li hôn. Đây là lý do quan trọng nhất, nói đến đây giọng cô có chút ảm đạm

“Vậy thì thế nào”

Ly hôn rồi mà lại còn cùng nằm nói chuyện được người ta gọi là tái hôn, mà dù sao thì hai người họ cũng đâu có ly hôn, nhưng bây giờ hần không muốn nói cho cô biết, hần lại muốn trêu chọc con mèo nhỏ của mình một chút, ai bảo cô dám trốn đi đến tận hai năm, làm hần tốn bao nhiêu công sức đi tìm cô.

“ Như thế nào? Chính là chúng ta không thể nằm ngủ chung trên một chiếc giường, giống như bây giờ, tối hôm qua như vậy...” Nghe hần nói như thế hần không quan tâm, máu cô lại càng sôi lên, người này đúng là mặt dày thật, trước kia hần đâu có vậy, nhưng sao bây giờ hần lại thể cơ chứ?

‘ Sau đó thì sao?’ hần vẫn ung dung nhìn cô nổi giận, chơi với cô đúng là thú vị mà

“ Sau đó, sau đó thì, anh phải về nhà anh....” Thanh âm của cô ngày càng yếu, thật là vô dụng mà

“ Cho nên sao?” Tiếp tục hỏi

“Cho nên, cho nên, cứ coi như chúng ta không có chuyện gì xảy ra, đường ai nấy đi, nước sông khôn phạm nước giếng..” cô ngây ngốc trả lời câu hỏi của hần “ Tóm lại, chúng ta không thể ở cùng một chỗ”. Đúng vậy, không thể lại sống chung.

“ Cho nên, em muốn nói là, chúng ta ly hôn rồi thì không để ở cùng một chỗ? Đây là loại lý do gì?” Nói xong khinh thường nhìn cô

“ Không thể ở cùng nhau có rất nhiều lý do, nói đến một trăm cái cũng không hết, nói đến sang mai vẫn còn, hơn nữa, mấu chốt là, ly hôn không có nghĩa là phải ở xa nhau, không còn bất kì liên quan gì đến nhau...”
Càng nói hần càng kích động, giọng càng ngày càng cao lên, đồng thời chân cũng bị kéo lên. Chỉ là hai người không ai phát hiện, Tiểu Nhược thở gấp, người này thật là!

“ Kì thật, anh muốn nói là, em thật nhất gan, không dám thừa nhận là em còn yêu anh! Những thứ kia căn bản không phải là lý do!”

Cuối cùng còn bỏ thêm một câu: “ Lý do của em toàn bộ không tính, chúng ta... chúng ta chưa từng ly hôn”

71. Chương 71: Chưa Từng Ly Hôn

“Chúng ta chưa ly hôn.” Anh nhẹ nhàng nói.

Câu nói này chẳng khác nào một quả bom gây chấn động khiến cho Tiểu Nhược trở nên thần thờ, anh, anh ta nói cái gì? Không ly hôn? Kia, kia –

“Nếu như điều em bận tâm chính là chuyện này, muốn tìm cớ để phủ nhận, vậy để anh nói cho em biết, chúng ta chưa từng ly hôn, trong hai năm qua, quan hệ hôn nhân của chúng ta vẫn luôn tồn tại, lúc ấy, anh không ký tên.”

Nhìn ra sự ngờ vực của cô, Thẩm Hạo Ngôn tốt bụng giải thích. Chết tiệt nếu như cô khẳng khái lấy lý do ly hôn không muốn cùng hần ở chung một chỗ, như vậy hần đành phải nói ra sự thật này, trên cơ sở so với nguy cơ có thể mất cô cái nào quan trọng hơn. Giờ phút này, mặt mũi chẳng quan trọng nữa, hần không thể buông tay được, xa cách đã hai năm. Hai năm, với tính cách của hần nhất định là muốn hoàn lại gấp đôi, quan trọng là phải hoàn lại như thế nào mới thỏa đáng. Khóe miệng lộ ra ý cười thâm trầm. Gian thương đúng là gian thương, nếu như Tiểu Nhược biết rõ ý nghĩ của hần, nhất định cảm thán như vậy.

“Tôi, tôi, anh — chúng ta, không có – không có – ly hôn -?”

Tiểu Nhược lắp bắp hỏi, cô thực sự nghi ngờ, một vấn đề đơn giản mà cứ ngây ngốc hỏi lại nhiều lần. Chỉ là hần vừa mới lơ đãng nói ra một câu như vậy, nhưng lại khiến cho những bi thương đã ngủ yên từ lâu bỗng nhiên quay lại.

“Đúng vậy. Không ly hôn. Cho nên về luật pháp quan hệ hai chúng ta vẫn là vợ chồng, mà em –”

Hần nhìn biểu hiện ngây ngốc của người con gái trước mặt, trong lòng không khỏi vui vẻ một trận, bộ dạng ngây ngốc này muốn đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu. Khiến cho hần vô thức nổi cơn thú tính, khụ, cô thật là có bản lĩnh kích thích tiểu ác ma trong lòng hần.

“Mà em, vẫn là vợ của anh! Bà xã ạ –”

“A –”

Tiểu Nhược lòng hoảng sợ, không cần phải hần lại đùa giỡn hoa chiêu gì. Nhưng hần cố ý từ từ không đem lời nói cho, cứ như vậy treo khẩu vị của cô.

“Bà xã, cho nên em phải tận tình thực hiện nghĩa vụ của một người vợ, mà tối qua chỉ có thể coi là phần lãi hai năm trước em thiếu anh. Anh muốn lấy cả vốn lẫn lãi! Bây giờ trả đủ cả hai năm đi!”

“A –” Lời còn chưa nói hết, người nào đó liền thừa dịp kéo cô lại, chiếc chăn trên người cũng bị kéo ra, nhanh như cắt cả người Tiểu Nhược đã bị giam vào trong ngực, hân mím cười đặt Tiểu Nhược dưới thân. Tiểu Nhược thét chói tai không thôi, đáng tiếc mấy giây sau tiếng kêu đã bị chặn lại, chỉ còn tiếng ngậm nga như có như không.

Tiểu Nhược trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ về câu nói kia “Chúng ta không ly hôn.” “Không ly hôn là sao, vẫn còn là vợ của anh ư, vậy, chẳng phải là anh và tình nhân cũ tái hợp hay sao, lẽ nào cô lại là người thứ ba, là Tiểu Tam sao? Không đúng a, dường như là –” “Bởi vì một câu nói của anh khiến cho đầu óc của cô mơ mơ hồ hồ thế nên khi hân nhào tới cô phản ứng chậm mất nửa nhịp, nếu như cô phản ứng nhanh, ít nhất, ít nhất còn có thể nói một câu như thế này “Sao anh có thể nhào đến như vậy!” Lần này cô muốn tránh đi, né khỏi hân, không phải đã toi công rồi sao? Vậy năm đó anh phản bội cũng không tính ư? Có thể xem như không có việc gì mà quên đi ư? Có thể im lặng chịu đựng sao? Tất nhiên là không thể, cô bây giờ cũng không thể tùy tiện? Đương nhiên là không được, cô bây giờ cũng không thể tùy tiện nói tha thứ liền tha thứ! Nhưng căn bản là cô bây giờ đến phòng thân cũng không thể làm được, không thể làm cho hân di chuyển một chút nào! Chỉ có thể tức giận mà thôi!

Hai ngày, suốt hai ngày, Tiểu Nhược không còn sức lực cũng không còn cơ hội bước ra khỏi nhà trọ của cô một bước, Cô cứ như thế bị tên ác ma Thẩm Hạo Ngôn nghiền ép đến mệt chết, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. Muốn chửi bới hân cũng chỉ có thể rửa thầm trong bụng, bởi vì cổ họng của cô đã khản đặc. Nhìn cái tên đó ăn mặc chỉnh tề, tinh thần rất tốt, khoe miệng cười cười khiến trong lòng cô càng bức bối, Tiểu Nhược ở trong lòng thầm mắng hân ngàn vạn lần. Mà Thẩm Hạo Ngôn dường như cảm thấy được, đang chỉnh lại trang phục liền dừng lại, quay người bước đến phía đường, cúi người nắm lấy cằm Tiểu Nhược mà dùng sức hôn lên, cho đến khi hân thỏa mãn mới chậm rãi quay người đi đến công ty..

Bị hân hôn đến mức gần nghẹt thở, Tiểu Nhược ủy khuất ôm một góc chăn thầm nghĩ không thể để cho hân tùy tiện chà đạp như vậy được, không lẽ hai năm vất vả của cô trở nên uổng phí sao, hại cô chịu cảnh tha hương, thương tâm trốn đi thật xa, loanh quanh một vòng, cuối cùng lại dây dưa không rõ với nhau, đây không phải là điều cô muốn. Cô bây giờ đã có thể một mình sống mạnh mẽ hơn rồi..

Mấy ngày sau đó, Tiểu Nhược cũng không thấy Thẩm Hạo Ngôn đâu, nhưng cô vẫn bị câu nói ngày hôm đó của hân làm cho rối bời, làm việc liên tục mắc sai lầm. Ngay cả Jane cũng nhìn ra tâm trạng của cô, hỏi cô có chuyện gì rắc rối cần giúp đỡ không. Nhưng Tiểu Nhược không muốn nói, cô ấy cũng không ép. Tiểu Nhược nhìn cô ấy trong lòng thực cảm động, nhưng rắc rối lần này thật sự không biết nói thế nào.

Chuyện này thật rắc rối nha, Tiểu Nhược yếu ớt thầm nghĩ.

72. Chương 72: Con Mèo Nhỏ Phản Công

“Chào tổng giám đốc” Thẩm Hạo Ngôn vừa tới công ty, tiểu Trần nhìn thấy liền nhanh chóng chào hỏi, còn âm thầm lau lau mồ hôi, Vị tổng giám đốc này của họ mặt lúc nào cũng lạnh như tiền, nhưng năng lực lãnh đạo thì không chê vào đâu được, khiến bọn họ bái phục sát đất, cho nên đối với vị tổng giám đốc này mọi người đều vừa kính vừa sợ, một mình đi thang máy với tổng giám đốc sợ rằng lạnh ít dữ nhiều

“Uhm, chào cậu!” Thẩm Hạo Ngôn gật đầu, nhếch miệng cười một tiếng, rồi lại chăm chú đọc tờ báo trên tay. Hân lơ đãng liếc sang liền bắt gặp một khuôn mặt sợ hãi của tiểu Trần, tiểu Trần vô cùng lúng túng đến nỗi hai chân dúi vào nhau, lão đảo suýt ngã, xem chừng sắp sửa đổ về phía Thẩm Hạo Ngôn. Đột nhiên hang máy “đình” một tiếng Thẩm Hạo Ngôn bước ra khỏi, liền nghe thấy đằng sau lưng mình vang lên một tiếng động rất lớn, vừa định quay đầu lại xem thì cửa thang máy đã kịp đóng lại, hân chỉ kịp trông thấy cảnh tượng quái dị, Tiểu Trần té trong thang máy, bốn chân chổng vó lên trời.

Cả ngày, tâm tình của Thẩm Hạo Ngôn cực kì tốt, hẳn vui vẻ đến mức muốn huyết sao mấy lần, hẳn rất cực cũng tìm được con mèo nhỏ của mình. Bất kể là nhân viên nào đến chào hỏi, hẳn cũng trưng ra cái vẻ mặt ôn hòa, đám người kia liền thụ sủng nhược kinh, đứng ngoài phòng làm việc bàn tán xôn xao:

“Mọi người nói xem, tổng giám đốc có phải trúng tà rồi không, sao lại thay đổi 1800 vậy...” “Có phải là đã tìm được mùa xuân rồi không?” Tôi đoán nhất định là bị kích động rồi.” Mọi người rối rít suy luận tại sao ông chủ lại thay đổi thất thường như vậy, nhưng cũng chỉ là đoán mò mà thôi vì không ai dám vào hỏi thẳng vị tổng giám đốc này, xì xầm mãi nhưng không tìm ra lời giải đáp mọi người lại vội đầu vào làm việc.

Ngược lại với tâm tình vui phơi phới của Thẩm Hạo Ngôn, tâm trạng của Tiểu Nhược xấu đến không thể nào xấu hơn được, cô đang tính dọn đồ chuyển đi thì nhìn lại nhìn thấy tờ giấy để trên bàn:

“Chuyển về nhà ở, không cần tính đến chuyện chạy trốn, em biết năng lực của anh mà” Bên cạnh còn đặt một chùm chìa khóa

“Ai mà thèm” Cầm hai thứ này trên tay. Cô hận không thể ném chúng đi cho khuất mắt, chỉ một giây sau cô lại cắn răng oán hận Thẩm Hạo Ngôn, chẳng lẽ cô cứ để anh muốn gọi thì gọi muốn đuổi thì đuổi sao? Làm sao có thể dễ dàng như vậy được?

Vì vậy, cô liền để hành lý xuống, cất quần áo vào chỗ cũ rồi đến công ty Jane đi làm. Hừ, cô không nghe lời hấn đấy, cũng không chuyển nhà, cuộc sống là của cô mà, cô có tư do riêng của mình, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, làm sai, chỉ cần một câu xin lỗi là xong sao? Cô lại phải ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh hấn, phe phẩy cái đuôi mừng chủ sao? Hành động nhu nhược vậy, cô không làm được. Nghĩ thông suốt, cảm giác thật dễ chịu, cảm hứng làm việc tăng lên không ít, Jane liên tục tán tụng cô, nói cô phải trở thành võ lâm bí tịch. Tiểu Nhược chỉ biết cười trừ

Sau một ngày làm việc, tất nhiên không thể ngược đãi chính mình, phải chăm sóc thân thể mình thật tốt. Tiểu Nhược đi siêu thị, mua rất nhiều nguyên liệu để nấu ăn, dự định sẽ làm một bữa tối thật phong phú. Làm nguyên cả một bàn đầy thức ăn, nào là sườn xào chua ngọt, tôm nướng... đúng lúc cô đang thưởng thức món tôm thì điện thoại điên cuồng reo lên, cô giật mình chạy tới nhìn, trên màn hình hiện lên dãy số quen thuộc “à, là số của anh ta” Thẩm Hạo Ngôn gọi, cô cũng không cần quan tâm làm sao hấn biết được số điện thoại của mình, cô bật cười nghĩ “đến địa chỉ nhà mà anh ta còn tìm ra được, huống gì số điện thoại” Nhận hay không nhận... không nghe!

“Hi, anh cứ tiếp tục gọi đi. Tôi không nghe, anh làm gì được tôi, cho anh tức chết thì thôi (>.o

73. Chương 73: Viện Binh Tối, Nhu Tình Tấn Công

Tiểu Nhược đã có một đêm ngủ rất ngon, hôm nay Jane đặc biệt cho cô nghỉ một ngày để khen ngợi cảm hứng sáng tạo của cô ngày hôm qua.

Sáng nay cô rất cực có thể thỏa sức lười biếng trên chiếc giường rộng rãi đáng yêu của mình. Trước kia ở nhà từ nhỏ mẹ đã nghiêm túc dạy bảo cô phải luôn làm một thực nữ – mà tất nhiên là thực nữ thì không thể ngủ nướng rồi ; gả cho người ta thì cũng không khác là mấy, thời gian eo hẹp đâu có cơ hội được như bây giờ. Hiện tại không có người trông nom, bản thân mình là nhất, ha ha.

Thoải mái lăn lộn trên chiếc giường lớn, thật sự là quá sung sướng. Thế nhưng chỉ lát sau chuông cửa liền điên cuồng vang lên.

“Không phải chứ, bây giờ là mấy giờ mà đã có người đến tìm mình vậy –” vợ lấy chiếc đồng hồ báo thức bị đá bay một góc, nhìn xuống lúc này mới là hơn 7 giờ. Ai lại đến sớm như vậy? Thẩm Hạo Ngôn ư? Không thể nào, anh, anh ta cái người đó nếu không có chuyện quan trọng thì anh ta cũng chẳng xuất hiện lúc sáng sớm như thế này. Không phải là anh ta thì cũng không còn người nào khác vội vã muốn tìm cô như vậy, tự chần an bản thân, kéo chăn đắp lại trên người, cô tiếp tục đi tìm Chu công, nhưng mà tiếng chuông cửa điên cuồng vang lên, nhất định không chịu buông tha cho cô.

“Ah, không cần phải âm ỉ như thế nữa – -” Tiểu Nhược khẽ than. Người ngoài cửa dường như không nghe thấy lời cầu nguyện của cô, vẫn kiên trì như trước. Cuối cùng, không tình nguyện đứng dậy, mặc quần áo đi ra mở cửa.

“A, mẹ, mẹ, là người – -” người đứng ngoài cửa quả thật là ngoài suy đoán của cô, là mẹ của Thẩm Hạo Ngôn, à bà còn là mẹ chồng cô, dường như là theo bản năng liền gọi như vậy. Cúi người nhường chỗ cho bà bước vào cửa, kỳ lạ là chỉ có một mình bà, trong lòng cô có chút thất vọng nho nhỏ, dường như trong tiềm thức đang mong đợi điều gì đó.

“Tiểu Nhược, mẹ tới thăm con một lát, con sẽ không trách mẹ không mời mà tới chứ – -”

Cho dù là miệng bà nói những lời như vậy, nhưng lại không có chút dáng vẻ lúng túng nào của việc không mời mà tới, Thẩm lão phu nhân ưu nhã thong dong ngồi vào ghế sa lon. Người nhà bọn họ đều như vậy, trong xương tủy luôn mang một vẻ cường thế, người nào đó cũng như vậy Tiểu Nhược thầm nghĩ. Mặc dù có chút ai oán nhưng Tiểu Nhược vẫn cười nói:

“Không đâu ạ, không đâu ạ – -”

“A, mẹ, mẹ chờ con một chút, con đi rửa mặt đã ạ – -” dứt lời cô vội vàng biến mất vào phòng tắm.

Bước ra ngoài cô đến bên cạnh bà khấn trương ngồi xuống.

“Mẹ, tại sao mẹ lại đến đây – -” Tiểu Nhược có chút buồn bực, không phải là nghe được tin tức gì chứ, sao tốc độ lại nhanh như vậy ạ, quả thật người nhà bọn họ khả năng xử lý mọi chuyện đều khiến người ta lưu luyến như vậy. Thế nhưng ngược lại cô có chút tò mò, bà tìm đến cô thế này là vì lý do gì.

“Cũng không có việc gì, mẹ vừa tới đây du lịch, biết được con cũng ở đây, liền tới thăm con một lát, “

” Dạ, con đã khiến cho mẹ phải quan tâm rồi ạ.”

Bà nhìn bộ dạng của Tiểu Nhược, cũng không nhiều lời, chỉ hỏi một câu.”Tiểu Nhược, mấy năm nay con có khỏe không?”

Đúng là chỉ một câu này, đã khiến cho Tiểu Nhược muốn đầu hàng, trong lòng trào dâng niềm chua xót đã lâu, đúng vậy, những năm này, cô cũng tạm ổn, cuộc sống xa xứ, mặc dù là rất tự do, không có người quản thúc, một cuộc sống hoàn toàn mới được làm công việc yêu thích của mình, cuộc sống bận rộn cuốn cô theo vòng xoay của nó lấp đầy những khoảng trống, chỉ vào những đêm khuya thanh vắng, trí nhớ liền ùa về không thể khống chế, mỗi lần gặp cảnh trời mưa lòng cô lại cảm thán không thôi. Hai năm phiêu bạt lại bị một câu nói bình thường đến mức không thể bình thường hơn khiến cho cô thức tỉnh.

Không nhận được, đầu hàng Tiểu Nhược như chim vaod trong vòng ôm ấm áp của bà, nhẹ nhàng gạt đầu, che giấu hàng nước mắt sắp cuộn cuộn tuôn rơi, “Rất tốt, con rất khỏe, thật sự rất tốt – -” chỉ là đôi khi sẽ nhớ đến mọi người – -

“Đứa trẻ ngốc – -”

Kỳ thật tiểu Nhược không nói, Thẩm mẹ cũng đã biết chuyện năm đó người đau khổ nhất là Tiểu Nhược, sự kiện ô long lớn như vậy, đến khi bà biết được cũng rất đau lòng, không những cùng lúc mất đi đứa cháu nội ngày đêm mong mỏi, còn mất đi người con dâu bà rất yêu thích, năm đó bà cũng có phần sai, bởi vì mấy năm trước không có xử lý tốt sự kiện kia, mới xảy ra những chuyện phát sinh về sau này. Nhưng hiện tại Hạo Ngôn đã tìm được Tiểu Nhược rồi, như vậy cũng không nên để sai lầm nối tiếp sai lầm, cho nên khi Hạo Ngôn không tình nguyện gọi điện thoại tới, bà liền sửa lại lộ trình, đi vòng qua Paris đến đây, nếu đã con trai có lòng cứu vãn, bản thân mình không giúp thì quả thật là nhẫn tâm.

“Tiểu Nhược, con còn coi ta là mẹ chứ – -” Thẩm lão phu nhân vỗ về bờ vai Tiểu Nhược, không xác định hỏi.

“Dạ? – -” Tiểu Nhược còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không để ý tới câu hỏi bất ngờ của bà, nhất thời không nghe rõ.

“Tiểu Nhược, nếu con còn coi mẹ là mẹ của con thì hãy về nhà đi, nơi đó vốn là nhà của con.” Thẩm lão phu nhân kiên định nói thêm một lần nữa, trong mắt hiện rõ hàm xúc ý tứ cầu xin.

Lần này Tiểu Nhược đã nghe rõ ràng, lui lại một chút, nhìn lên khuôn mặt hiền từ của mẹ chồng trước mặt, trong đầu vang lên câu nói kia “Về nhà đi”, xem ra cô mẹ chồng đã biết rõ mọi chuyện. Cũng chỉ có một người có thể nói cho bà biết. Cô từ manh mối nhỏ này đã có thể nhìn ra, này, Thẩm Hạo Ngôn này, bị cô từ chối không cho vào nhà, ngược lại hướng mẹ chồng cô cầu xin giúp đỡ? Thật sự là biện pháp hay nha.

“Con, con –” vốn định tâm địa cứng rắn cự tuyệt, lại chứng kiến vẻ chờ mong trong đôi mắt kia, vùng vẫy lại quay cuồng rối loạn, lời nói ra đến cửa miệng lại biến thành từ “Vâng.”

Thiên ngôn vạn ngữ lại chỉ thốt ra được một từ. Cô thừa nhận, cô đã hoàn toàn bị đánh bại, vốn cũng không phải là người kiên định, mà trong sâu thẳm trái tim cô luôn khao khát một mái ấm như vậy, cho nên cũng bởi vì một câu nói kia “Về nhà đi nơi đó vốn là nhà của con.” Cô liền hoàn toàn bại trận, tức vũ khí đầu hàng!

74. Chương 74: Nợ Em Một Lời Giải Thích

Một khắc trước cô còn dương dương tự đắc, một khắc sau liền phải xách valy đi. Cô còn đang do dự không biết có nên vào hay không, mẹ chồng liền mở miệng giục cô:

“Tiểu Nhược, vào nhà đi con, mẹ còn có việc, cùng mấy người bạn già hẹn đi uống trà, mọi người đang chờ mẹ rồi, mẹ đi đây...” Tiểu Nhược nhìn theo bóng dáng chiếc xe kia với vẻ mặt đau khổ.

Đúng lúc này, cửa nhà lại được mở ra, Thẩm Hạo Ngôn đưa tay xách valy cho cô, hơi khẽ cau mày, nhìn nhìn cái túi bé tí ti kia, có chút bất mãn nói:

“Ít vậy...”

“Anh...” Tiểu Nhược nổi cáu, người này có ý gì?

Một hồi sau lại nghe hắn nói:

“Không sao, đồ có thể mua thêm, người đến là tốt rồi!”

Tiểu Nhược không tình nguyện trở về, cô là thân bất do kỉ! Cô thật sự không muốn đến, không muốn nhìn thấy hắn, nếu như có thể cô sẽ...

Nhưng lời nói tiếp theo của Thẩm Hạo Ngôn lại làm cho cô muốn té ngã:

“Xem đi, em quả nhiên đâu không lại anh, còn muốn trốn? Tỉnh lại đi!” nói xong, lại còn âm trầm nở nụ cười. Tiểu Nhược tức giận, máu dồn lên đến não, bất chấp hình tượng, giằng valy từ trong tay hắn nhanh chóng đi ra cửa.

Thẩm Hạo Ngôn thấy vậy, liền bắt lấy cánh tay cô, nghiêng răng nói:

“Em còn muốn trốn? Còn không ngoan ngoãn phải không?”

“Buông ra, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh” Giây giụa, tay cầm hành lý đã mỏi nhừ, tay kia lại còn bị hắn kéo tới kéo lui, haizz, xem ra cô không thể đo sức với người này được. Cô cũng thật sự ảo não, không hiểu tại sao mình lại tức giận, chỉ là thấy thái độ của hắn đáng ghét, không muốn khuất phục nữa, không muốn nghe theo lời sắp xếp của hắn nữa, trước kia chịu đựng như vậy là đủ rồi.

“Được lắm, hai năm trước em tức giận bỏ đi, chỉ để lại một tờ đơn li hôn bắt anh phải thu dọn tàn cục, hai năm sau gặp lại, em lại học được chiều mới, dám đem anh ném qua vai, hử? Thật là tốt nha, không ngờ em lại có nhiều khả năng đến vậy.”

Bắt lấy cô, xanh mặt lên án cô, Tiểu Nhược không thể mở miệng, một lát sau, hắn lại tiếp tục:

“Lần này, lần này em lại định làm thế nào? Làm cho anh lo lắng, tát cho anh một cái, sau đó lại bỏ trốn sao? Hay lại giống như bây giờ?”

Tiểu Nhược hoài nghi, có phải hẳn có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác hay không? Làm sao lại có thể biết hết được suy nghĩ của cô vậy?

Thẩm Hạo Ngôn tạm ngừng, nhìn cô không muốn mở miệng, hẳn lại dùng tay kéo kéo cằm cô, bắt cô phải nói:

“Nói đi, trả lời xem, em định làm như thế nào đây?”

Này, người này sao lại có thể giả bộ như cây ngay không sợ chết đứng đi chất vấn cô chứ? Người sai là hẳn mà, rõ ràng đều là lỗi của anh ta, còn muốn cô như thế nào, chẳng lẽ phải tươi cười niềm nở rước người tình của hẳn về phục vụ thì hẳn mới hài lòng hay sao? Việc đi đến hôn nhân của hai người có cũng không phải do tình yêu, nên việc li hôn cũng là lẽ thường, không cần phải xem cô như tội phạm mà chất vấn như thế chứ? Tiểu Nhược cảm thấy ủy khuất vạn phần, hốc mắt đã có vài giọt nước long lanh, lại quật cường nhìn hẳn:

“Anh buông tay tôi ra, hôn nhân của chúng ta đã là một sai lầm rồi, anh còn muốn tiếp tục sao?”

Nếu cuộc hôn nhân đó không duy trì được nữa, hai năm trước không li hôn thì bây giờ li hôn. Nghĩ đến việc này, cô cũng rất đau lòng, rất khó chịu nhưng giờ khắc này, cô thật sự nghiêm túc suy nghĩ đến việc hai người họ nên tách ra.

“Thả em? A, em đang nói đùa sao, đừng quên, em là vợ anh”

Cô lại dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn hẳn, cầu xin hẳn thả cô, làm cho hẳn vừa đau vừa hận, hẳn chỉ có thể uy hiếp cô, bắt cô ở bên cạnh hẳn.

“Anh, anh chỉ việc kí tên thôi, đơn tôi đã viết sẵn rồi, không phải sao?” Từ hai năm trước đã chuẩn bị tốt, vì sao ngay lúc đó hẳn không kí, cô không muốn biết và cũng không muốn tìm hiểu kĩ.

“Kí tên, anh không muốn, muốn nghĩ em cũng đừng nghĩ đến nữa, tờ giấy đó anh đã xé nát rồi!”

“Vì sao, sao lại không chịu buông tha cho tôi, anh không — thích tôi, không phải sao, nếu không phải tại sao năm đó anh lại như vậy...”, tại sao hẳn cứ phải hành hạ cô, không thương cô thì sao không buông tay, tại sao không tha cho cô?

“Mèo con à, anh biết, anh biết chuyện năm đó anh nợ em một lời giải thích, Mặc kệ em có tin hay không, năm đó anh không phản bội em, không có sống chung với Amaris, đây là sự thật.”

Hắn đột nhiên buông tay cô ra, cô mệt mỏi dựa vào tường. Năm đó, thật ra cũng không thể trách cô hiểu lầm hẳn, là mình tự đem đá đập vào chân mình

“Anh vô tội, mặc kệ em có tin hay không.”

Tiểu Nhược ngây người “Anh không phản bội em”, hẳn nói hẳn không phản bội cô.

75. Chương 75: Sự Thật Năm Đó

“Anh không phản bội em!”

Những lời nói này nhẹ nhàng hòa vào khoảng cách giữa hai người, Tiểu Nhược cũng không biết phải nói gì lúc này, suy nghĩ phảng phất nhớ lại chuyện trước đây.

Thẩm Hạo Ngôn thất vọng, lau lau mặt, dựa người vào tường châm một điếu thuốc rồi từ từ nhả khói, sau đó mới bắt đầu nói tiếp:

“Năm đó, em vì những bức ảnh kia mà hiểu lầm nhưng thật ra đó là một âm mưu đã được lên kế hoạch sẵn, mục đích của hẳn chính là muốn đối phó anh, Khi đó, anh vì muốn xử lý hẳn, muốn ngăn chặn những rắc rối mà hẳn gây ra nên ngay cả thời gian về nhà cũng không có, Người trong bức hình ấy không phải là anh.”

Tiểu Nhược vừa nghe thấy thế, lòng mảy mòi nhú lên: “Không phải là anh?”

Không phải là anh thì người đó là ai? Trên đời có khả năng có hai người giống nhau đến vậy sao?

“Anh biết là em sẽ không tin, nhưng người đó hoàn toàn không phải là anh, người đó là em trai anh.” Hấn dù thông minh đến mấy cũng không thể ngờ được rằng kẻ luôn đối địch khiến hấn phải đau đầu đối phó lại là em trai mình.

“Em...em trai anh?” Lần này Tiểu Nhược lại nói lắp, có một câu cũng không thể nói rõ ràng.

“Anh...anh... không phải không có...có em trai sao?” Chưa từng nghe hấn nói hấn có em trai, bộ dáng còn giống nhau như đúc nữa.

“Nó là em trai anh, em trai sinh đôi. Thực sự thì rất ít người biết rõ chuyện này, mẹ anh gần đây cũng mới biết đến sự tồn tại của nó. Mọi chuyện rất phức tạp, nhưng em hãy tin anh, những điều anh nói là sự thật, em phải tin anh!!!” Thẩm Hạo Ngôn đến cuối cùng chỉ biết nhấn mạnh lời nói để cho cô tin tưởng hấn. Tên đàn ông đáng thương này hấn không biết giải thích thế nào, cũng không biết làm cách nào để cô tin tưởng, chỉ biết sốt ruột chờ đợi.

“Anh nói tôi làm cách nào có thể tin tưởng anh đây.” Tiểu Nhược nhìn hấn lên tiếng.

“Dù sao chỉ cần em tin tưởng anh là được!” Đấm mạnh vào tường một cái, hấn bá đạo nói.

Tiểu Nhược bị sự tức giận của hấn hù dọa, “Anh để cho tôi tin tưởng anh thế nào đây, anh nói không có gì là liên không có gì sao, chỉ cần một câu nói của anh là tôi lập tức phải tin tưởng anh sao?”

Trong lòng không phải là không có nghi vấn nhưng nhìn thái độ của hấn càng làm cho cô không thể nào chấp nhận được, chỉ vì một câu nói của hấn mà tin tưởng hấn, chấp nhận hấn lần nữa sao?!

“Những điều anh nói là thật, chính là sự thật.” Hấn chưa từng lừa gạt cô, chưa từng có, mặc dù hấn nhận ra tình cảm với cô hơi trễ, đến tận khi mất đi cô hấn mới nhận ra nhưng thực sự hấn chưa từng phản bội cô.

“Tôi...trừ khi anh có thể chứng minh những lời anh nói.” Không phải là không tin tưởng hấn, chỉ là bây giờ cô cần một điều gì đó để chứng minh lần này cô không nhìn lầm người.

“Tôi...em.” Lần này đến lượt hấn không thể mở miệng, chứng cứ? Hấn có cái gọi là chứng cứ chết tiệt nào sao?

“Vậy chúng ta bây giờ không có gì để nói, buông tay ra, tôi phải đi rồi.” Tiểu Nhược thất vọng lên tiếng.

“Đợi một chút, tôi chính là chứng cứ!” Ngoài cửa vọng tới một tiếng nói trầm thấp, hai người cùng quay đầu lại. Người ngoài cửa miệng mang ý cười, lộ ra khuôn mặt giống Thẩm Hạo Ngôn như đúc, nếu nhìn thoáng qua thì thật sự không có cách nào phân biệt được hai người bọn họ.

“Anh...Anh là...” Tiểu Nhược lắp bắp, hai mắt đảo qua hai người, kinh ngạc không cách nào mở miệng được, trên đời lại có thể có hai người giống nhau đến thế sao?

“Như cô thấy đó, tôi là em trai song sinh của anh ta, thực sự tôi không muốn gọi anh ta là anh, hừ, chỉ sinh sớm so với tôi 10 giây mà thôi.” Hấn nhìn cô gái thú vị trước mặt, hấn thực hoài nghi cô đã dùng cách gì để khiến cho anh trai mình thay đổi hoàn toàn, năm đó thiếu chút nữa thì bỏ mạng ở thư phòng. Thật là vô dụng! Hấn tự mắng thầm.

“Đúng là tôi chưa từng nghe qua là anh ấy có em trai.”

“Đúng vậy, tôi tôi chưa từng được thừa nhận, cô không biết cũng phải thôi.” Hấn tự giễu.

“Thẩm Dương! Chú ý thái độ của em đó!” Thẩm Hạo Ngôn trừng mắt nhìn hấn, hấn không thể đánh hấn vài quyền, hấn nói vậy có khác nào đang coi thường cha mẹ sao.

“Chẳng lẽ không phải ư, tôi vừa chào đời đã không được mong đợi, không thích tôi nên ngay khi còn nhỏ đã cho tôi đi.” Thẩm Dương cũng tức giận, kích động nói.

Mặc dù hiện tại hấn đã tha thứ cho bọn họ nhưng cũng không có nghĩa là hấn quên đi tất cả quá khứ. Từ nhỏ hấn chỉ sống cùng bà vú già, bao nhiêu lần nhìn vào cánh cửa khắc hoa văn khóa chặt đó mà đau lòng. Bà vú nói cho hấn biết đó là nhà của hấn, hấn hỏi lại bà vì sao hấn không thể về nhà.

Bà vú chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Con đã làm sai một chuyện nên bây giờ không thể trở về, chỉ cần biết sửa chữa lỗi lầm là có thể về nhà.” Cho nên ngay từ nhỏ hấn đã rất ngoan ngoãn, cố gắng không phạm lỗi, hấn biết rõ nếu phạm lỗi hấn không thể trở về nhà, hấn muốn nhanh chóng được về nhà. Mỗi ngày hấn đều thấy trong căn phòng lớn kia có một cậu bé, lớn cỡ bằng hấn nhưng được ăn mặc rất đẹp, được ngồi trong chiếc xe thật to. Bà vú nói đó là anh trai hấn, hấn rất hâm mộ anh trai mình, buộc mình phải làm thật tốt để được bọn họ đón về. Nhưng thật sự hấn không biết, ngôi nhà đó hấn vĩnh viễn không thể quay về, đơn giản chỉ vì Thẩm gia chỉ cần một người thừa kế. Sau khi hấn trưởng thành, có một lần hấn đi lên qua cửa chính bị bắt gặp, vừa khéo đó là người hấn phải gọi là cha. Lúc ấy vì quá kích động hấn kêu lên một tiếng “cha”, nhưng lại bị người đó phủ nhận: “Ta không phải cha cậu”. Sau đó người đàn ông đó lấy trong túi ra một tờ chi phiếu đưa cho hấn, đồng thời nói cho hấn biết Thẩm gia chỉ có một người thừa kế! Ông ta không tiếp nhận hấn!

Ngày đó hấn đã đứng phía dưới tòa nhà xa hoa kia thề rằng sẽ có một ngày hấn đánh bại người đàn ông đó, đoạt lại tất cả những gì thuộc về hấn, làm cho bọn họ hối hận vì đã bỏ rơi hấn!

Có lẽ hấn đã thành công nếu như không có người mà hấn gọi là anh trai đang đứng trước mắt này đi khắp nơi phá hỏng mọi chuyện của hấn thì hấn đã thành công rồi, cho nên hấn không từ thủ đoạn nào.....Ngay cả việc lợi dụng người phụ nữ trước mắt năm đó hấn cũng đã dùng đến nhưng khi mẹ hấn nhìn thấy hấn đã kích động nắm lấy tay hấn khóc lóc nói nhiều năm qua rất nhớ hấn. Lúc đó hấn mới biết mình cũng không tệ như vậy, người mẹ đáng thương đang ở trước mặt hấn cũng không biết đến sự tồn tại của hấn, tất cả mọi chuyện đều do cha hấn làm, ngay từ khi hấn mới sinh ra đã mang hấn cho đi.

“Vì thế cho nên bọn anh không biết đến sự tồn tại của nhau, mà em cũng biết mẹ thương em như thế nào mà.” Thẩm Hạo Ngôn đối với người em trai này cũng có chút áy náy cho nên cũng không muốn em mình tự trách như thế.

“Đúng vậy, nhưng đáng tiếc là người đàn ông đó không quan tâm đến tôi.” Hấn hận người đàn ông đó cho đến tận bây giờ cũng không thể nào bỏ qua được.

“Cha...anh thừa nhận ông ấy đã làm sai nhưng dù sao ông cũng là cha chúng ta, em hãy thử tiếp nhận ông ấy, dù sao bây giờ ông ấy cũng đã rất hối hận.”

“Vậy anh thực sự là em trai anh ấy?” Tiểu Nhược nghe bọn họ nói chuyện nhin không được liền hỏi.

“Đúng vậy.”

“Mọi chuyện đều do tôi bày ra, chuyện trên tạp chí là do tôi, hình cũng là của tôi.” Hấn thừa nhận.

“Cho nên anh tôi nói không sai, cô nên tin tưởng anh ấy.” Hấn thừa nhận.

“Những gì cậu ta nói đều là sự thật, em hãy tin cậu ta.” mặc dù hấn không giỏi trong việc thuyết phục người khác nhưng vì cô hấn cũng đành ra sức cố gắng. Chỉ có như vậy cô mới chịu để ý đến hấn

“Cho nên em đừng rời đi!” Thẩm Hạo Ngôn buồn buồn nói.

76. Chương 76: Thử Tin Tưởng Anh Thêm Một Lần Nữa

“Được rồi, chuyện xưa đã qua rồi, không cần thương hại tôi, tôi không quen thấy người ta nhìn tôi với ánh mắt thương hại như vậy, cái gì nên nói thì tôi đã nói rồi, vậy tôi đi đây. Không cần tiễn, hai người cứ tiếp tục...” Thẩm Dương- thật là lạnh lùng mà- không nhìn tới hai người kia đang dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm nhiệt tình nhìn hấn, aizz, thật là kích thích hấn mà. Hấn đành đi ra ngoài, uống một chén

“ Không tiễn, đi nhanh đi..” Thẩm Hạo Ngôn cũng có điểm không nhận được, hiện tại liên liêu mạng đuổi người, cũng không thêm nghĩ vừa rồi là ai đã giúp hắn giải oan chứ, đúng là đồ vong ân bội nghĩa

“Người này, thật là, vừa lành sẹo đã quên cảm giác đau rồi sao?” Vừa muốn sáng khoái rời đi, Thẩm Dương nghe thấy người này hạ lệnh đuổi khách, tính tình lại khó chịu nữa rồi, nhận không được muốn đùa với Thẩm Hạo Ngôn một chút

“Được rồi, cậu có thể đi, đi nhanh một chút...” rồi xua xua tay như đuổi muỗi

“Hạo Ngôn, anh...” Tiểu Nhược thử làm dịu không khí của hai người kia, nhưng hình như chẳng ai để ý đến cô thì phải

“Anh...” nhướn lông mày lên, nhưng Thẩm Dương- hít một hơi thật sâu, hạ hỏa, cười một tiếng rất gian tà, chậm chạp nói:

“ Nhớ kỹ, lần sau không dễ dàng tha cho anh nhanh như vậy đâu, chờ xem, đừng để tôi bắt được yếu điểm của anh” Dứt lời, tiêu sái rời đi.

Vừa nghe thấy anh còn có một em trai lại phải trải qua một tuổi thơ bất hạnh, bản tính lương thiện của Tiểu Nhược trỗi dậy, cô cảm thấy có chút đồng tình với người vừa gặp kia, mới vừa gặp mặt “em chồng” thì đã có ý muốn hắn thường xuyên đến chơi

“Hắn không chết được đâu, ngược lại còn sống rất tốt ấy chứ, còn có sức đến tính kế, phá anh, thu hồi ánh mắt đồng tình kia của em đi, hắn không đáng thương đến thế đâu, đừng để hắn lừa gạt”

Thẩm Hạo Ngôn khinh thường nói, cô gái này, quả nhiên là bị bộ dạng đáng thương của tiểu tử kia mua chuộc, thật sự là không biết nên cảm ơn “cậu em” này hay đánh cho hắn một trận đây nữa?

“Đúng là...” Tiểu Nhược đang muốn nói tiếp thì

“ Đủ rồi, cái tên kia đã đi rồi, lo lắng làm gì chứ, chuyện mà em cần để ý là chuyện của hai chúng ta đây này”

Đem sự chú ý của cô chuyển đến đề tài của hai người họ, bắt cô đối diện với hắn, hai người mặt đối mặt.

“Em...” Bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, cô có chút không quen, bất giác hai gò má**** (minhmap: chẳng pik **** là gì, Sa: chắc là ứng hồng đoạ em bà tác giả này cũng lắm chuyện thật)

“Em là vợ của anh” bà xã à~, Thẩm Hạo Ngôn ở trong lòng nói thầm không biết bao nhiêu lần, ngày trước không dễ dàng nói ra miệng, nhưng bây giờ lại thuận miệng đến vậy. Nỉ non, xem khuôn mặt đáng yêu của cô từ từ đỏ lên, nhận không được, cúi đầu đem những lời nỉ non kia đưa vào miệng cô

“Ừm...” bị đánh lén như vậy, Tiểu nhược cũng chỉ có thể hàm hồ cự tuyệt, đáng tiếc với một người vừa được phóng thích, một lần nữa tìm kiếm được tự do mà nói, nhiệt tình như thế đã là gì

Hành lý cầm trên tay đã rơi xuống từ bao giờ, hai người đều trong trạng thái kích thích nên chẳng ai hay biết gì. Tiểu nhược cũng không biết mình bị đặt lên giường từ khi nào, quần áo trên người lại càng không biết đã bị cởi ra từ lúc nào, cô ở dưới thân hắn hỗn hển thở, bất lực thừa nhận sự bá đạo của hắn, theo hắn trầm luân tại cảnh giới cao nhất, hai người cuộn cuộn đắm chìm

Trong sự kích tình, Thẩm Hạo Ngôn nhu tình thổi hơi vào bên tai cô, nói nhỏ:

“ Chúng ta sinh em bé nha, anh sẽ luôn ở bên cạnh em...” một đêm này, như là chứng cho lời nói của hắn, hắn từng lần, từng lần muốn cô, đem từng hạt giống của mình hòa trộn vào mảnh vườn mềm mại của cô, rồi chờ chúng đâm hoa kết trái. Mà cô cũng chấp nhận toàn bộ tâm ý của hắn, bởi vì câu nói kia: “ sinh con cho anh”, con của hai người—

Cô lựa chọn tin tưởng anh, tin tưởng bọn họ sẽ có một khởi đầu mới tốt đẹp.

77. Chương 77: Hạnh Phúc Giản Đơn

Nắng ấm hiem hoi của mùa đông chiếu vào chiếc giường lớn trong phòng ngủ, người đàn ông trên giường không kiên nhẫn xoay người lồm bồm, kéo chăn lên che lấy khuôn mặt bị nắng chiếu vào, bàn tay lại theo thói quen vươn về phía bên cạnh sờ soạng, nhưng đáp lại hắn chỉ là chiếc giường ngủ sớm đã lạnh như băng, người đàn ông lần này giật mình tỉnh hẳn, ôm lấy chiếc gối đã không còn nhiệt độ vùi đầu xuống lưu luyến mùi hương còn sót lại.

Thở dài, hắn cầm lấy quần áo vương tán loạn dưới giường đi vào phòng tắm rửa, bước ra trên người đã mặc bộ thể thao màu trắng khá thoải mái, bên khoe miệng vẫn còn mang theo nét cười nhàn nhạt.

Hắn xoay người đi vào hành lang, tiến đến trước cửa một gian phòng rồi dừng lại, dè dặt mở cửa nhẹ chân bước vào, đứng bên chiếc giường nhỏ, qua vài phút lẳng lặng ngắm nhìn bóng dáng nho nhỏ trên giường, sau đó mới ghé vào khuôn mặt nhỏ bé non nớt tặng một cái hôn, dịu dàng lên tiếng: ” Bảo bối Tiểu Dực, dậy nào.”

“Ừm...” Trên giường thân thể nhỏ bé khẽ ưm một tiếng, xoay người, nhưng không có ý định thức dậy.

“Tỉnh rồi sao lại không chịu dậy, bảo bối Tiểu Dực Thần Thần sẽ không đợi con nữa đâu...”

Người đàn ông rất kiên nhẫn dụ dỗ, khoe miệng nhếch lên ý cười giảo hoạt, không cần mấy giây giữa, tên tiểu tử trên giường này tuyệt đối sẽ tự mình ngoan ngoãn thức dậy.

Quả nhiên là, chưa đầy một phút, cậu bé trên giường lập tức mở mắt, một bên gạt tấm chăn, một bên hỏi người đàn ông bên cạnh đang nín nụ cười:

“A, thật vậy sao, Thần Thần đang đợi con sao? Nha, ba thật xấu, rõ ràng không gọi con dậy, lần này thảm rồi – -”

Cậu nhóc vừa luống cuống tay chân muốn tự mình mặc quần áo, lại vừa tỏ vẻ oán trách. Thấy bộ dáng kia Thẩm Hạo Ngôn rốt cục buột miệng cười to, lại lập tức nhận được một ánh mắt hờn dỗi “Ba thật sự rất xấu, còn cười người ta, muộn mất rồi đây này – -”

Cậu nhóc cài cài nút áo, cài mãi không được đành chịu thất bại, Thẩm Hạo Ngôn đưa tay ôm lấy thân thể nhỏ bé giúp cậu đóng lại, thông thả nói: “Tiểu Dực bảo bối, hôm nay là ngày nghỉ, con quên rồi sao.”

“A, đúng vậy. Sao con lại quên mất nhỉ, nhưng mà hôm nay vì sao mẹ lại không tới gọi con – -” cậu nhóc chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói, bình thường vào ngày nghỉ đều là mẹ dùng nụ hôn âu yếm gọi cậu dậy. Sau đó ba cũng tới, lại sau đó cả nhà bọn họ liền lái xe đi chơi, cậu mỗi lần đều rất vui vẻ, rất mong chờ đến ngày nghỉ.

“Mẹ hôm nay phải tăng ca”

Hỏi đến bà xã, hắn cũng đành chịu, hắn cũng rất không muốn cô đi làm, không muốn cô ngày nghỉ còn phải ở lại công ty làm thêm giờ, bỏ rơi hai cha con bọn họ, mỗi ngày tỉnh lại, muốn ôm cô thì chỉ thấy bên kia giường đã không còn hơi ấm, Thẩm Hạo Ngôn tâm tình tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa nhưng mà hắn lại không thể ngăn cô được.

“Ngày nào cũng thế, mẹ có thể không cần phải khổ cực như vậy nữa hay không – -” cậu nhóc bày ra một khuôn mặt đau khổ, ánh mắt thì lờm nguýt với Thẩm Hạo Ngôn, lấy giọng điệu của tiểu đại nhân nói:

“Ba, có phải ba không kiếm đủ tiền phải không, cho nên mẹ mới chịu khổ cực như vậy phải đi làm thêm giờ!” (Sa: nhóc con sao lại đả kích ba con như vậy)

Nghe cậu nhóc kia chất vấn, Thẩm Hạo Ngôn bật cười, tỏ vẻ oan uổng nói: ” cục cưng Tiểu Dực, không phải là ba kiếm không đủ tiền, ba kiếm được rất nhiều tiền, cũng đủ nuôi con và mẹ đến mấy đời, chỉ là mẹ con không chịu, mẹ nhất định muốn phải tay làm hàm nhai.”

Tiểu tử nghe câu hiểu câu không, quay đầu nghi hoặc hỏi:

“Ba, cái gì là ‘ tay làm hàm nhai ’ ạ, có phải mẹ thích ăn cái gì gọi là ‘ nỗ lực ’ hay không, cho nên mẹ muốn tự mình kiếm tiền mua ạ – -”

Một câu nói của cậu nhóc, khiến cho Thẩm Hạo Ngôn đỏ khốc đỏ cười, chỉ có thể ôm con trai nói:

“Đúng vậy, mẹ con rất tham ăn, nhưng mà ăn cái đó không tốt, Tiểu Dực bảo bố, con nói xem phải làm sao bây giờ đây –” người đánh cá giảo hoạt bắt đầu tung mồi.

“Ừm? Để con nghĩ nha, ăn cái kia không tốt, vậy con phải nói cho mẹ đừng ăn cái đó nữa, ở nhà chơi với con, com đem bánh pút-đing chia cho mẹ một miếng, bánh pút-đing Dora ăn rất ngon –” cậu nhóc rất nghiêm túc suy nghĩ, bộ dạng cau mày kia khiến cho Thẩm Hạo Ngôn như nhìn thấy bóng dáng của mình khi còn bé nén đau thương từ bỏ những thứ mình yêu thích.

“Được, chuyện này liền giao cho Tiểu Dực giải quyết, đi chúng ta đi xuống lầu, Thần Thần có lẽ chờ đã lâu rồi”

“À, tại sao con lại quên mất Thần Thần đang đợi con nhỉ, hu hu hu -” cậu nhóc lại là một hồi thét chói tai. Mím cười ôm lấy con trai, Thẩm Hạo Ngôn tâm tình sung sướng đi xuống lầu.

Cuộc sống như vậy cũng không tệ, một ngôi nhà, bà xã, con trai, con trai tinh nghịch lại thông minh, có đôi khi còn bày ra dáng vẻ khí thế của một vị tiểu đại nhân, khiến hần phải chống mắt lên mà nhìn. Duy nhất có chút không thoải mái là, nếu như bà xã cùng ở bên cạnh hần lâu lâu một chút thì thật là tốt, hần cũng không muốn mỗi ngày phải đối mặt với chiếc giường lạnh như băng chỉ biết âm thầm nén đau thương, hại hần muốn ôm thân thể mềm mại của bà xã ngủ nướng thêm một chút cũng không được, đơn giản là vì cô đã nói rằng:

“Phụ nữ thời đại mới không thể quá phụ thuộc vào đàn ông.” Thế cho nên, cô cố ý đi ra ngoài làm việc, còn nhất định không chịu tới công ty mà hần bố trí cho cô, cô nói không muốn dựa vào quan hệ, tình nguyện tự mình đi đấu tranh anh dũng, đi làm phụ nữ thời đại mới! Mà hần chỉ có thể ngồi nhà ôm con trai an ủi lẫn nhau. (Sa: tội nghiệp anh)

Thế nhưng nói cho cùng, con trai thật đúng là tâm can bảo bối nhà bọn họ, đơn giản là vì chỉ cần tên tiểu tử này hé ra cái miệng nhỏ nhắn như mật đường, bà xã nhà hần lập tức xoay vòng vòng quanh nhóc ta, hỏi làm sao mà hần đối với tiểu quỷ kia vừa đồ kị lại vừa hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng sau đó lại không thể không nịnh nọt theo ý tứ của nhóc, không có biện pháp, ai bảo bản thân hần không có mị lực như con trai để bà xã yêu thương đây. Hần đối với tiểu tử kia oán hận cũng có nguyên nhân của nó, năm đó là ai khiến cho vợ yêu của hần nằm trên bàn đỡ đau đớn suốt một ngày, Thẩm Hạo Ngôn ở bên cạnh vô cùng hối hận, nhìn thấy dáng vẻ đau đớn thống khổ mà hần cái gì cũng không thể giúp được, lúc đó hần cảm thấy chán ghét cái tên nhóc con không chịu chịu ra chỉ thích hành hạ giày vò vợ yêu của hần. Nhưng là về sau bà xã đại nhân luôn đem sự chú ý đặt ở trên người con trai hần, lạnh nhạt hần một cách nghiêm trọng, hần mới lại đến gần tên tiểu tử kia, sau này khi bản thân mình cũng rất yêu thích tên nhóc bé bỏng mềm mại, dứt khoát hèn hạ dùng đến kế sách phụ tử liên hợp, đánh hạ người phụ nữ của bọn họ.

Ăn bữa sáng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn con trai vui vẻ, Thẩm Hạo Ngôn cảm thấy hạnh phúc vô bờ, chỉ là, bên cạnh bọn họ nếu như có thêm người phụ nữ đáng yêu kia, vậy thì còn tốt hơn nữa, mỗi buổi sáng thức dậy cùng nhau dùng cơm, nhìn về phía con trai đối diện, ăn ý loại ngưng mắt nhìn, tất cả liền giao cho hần kéo, hi vọng ngày mai sáng sớm, hần có thể yên ổn ôm người phụ nữ của hần ở trên giường, hần tin tưởng tiểu tử kia nhất định có năng lực kia, lúc trước hần đúng là đã từng lĩnh giáo qua.

Hần đang mong đợi ngày mai nắng lên, sẽ được thấy người phụ nữ yêu thương trong ngôi nhà của mình.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-mieu-tan-nuong-cua-su-tu-lanh-lung>